Sayı:24
13 Nisan
1991
2000 TL.
(KDV Dahil)

ÜRETEN BİZİZ YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ

İŞÇİLERİN SESİ

Anayasanın "demokratikleştirilmesi" görüntüsü altında gündeme getirilen; tecil yasası, 141-142'nin kaldırılması, memurlara sendika hakkı, Kürtçeye serbestlik, cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi, grevlerin önündeki engellerin kaldırılması gibi düzenlemeler bir aldatmacadır. Çünkü:

TÜRKİYE EMPERYALİZMİN ASKERİ ÜSSÜ'dür

..Ve bu düzenlemeler gerçekte, Türk ve Kürt halklarının mücadelesini boğmayı hedefleyen terör yasasını, resmi/resmi olmayan sol ayrımını, yargı bağımlılaştırılmasını, sendika ve toplu sözleşmeleri işlevsizleştiren 'ücret konseyi'ni kurumlaştırıyor:

Devlet terörü yasalaşıyor

NEWROZ ATEŞİ YANIYOR: Siyasi iktidarın "Türk bayramı" olarak içeriğini ...altma çabalarına rağmen Kürt halkının coşkulu mücadelesi sonucunda Newroz kut...dı. Ülkenin dört bir yanında yakılan Newroz ateşleri, toplumsal mücadelenin yolunu ...ınlatacaktır.

Tecil indirimi yoluyla af çıkacakmış;141-142 kaldırılacakmış; grevlerde rahatlık sağlanacakmış; memurlara sendika hakkı verilecekmiş; Kürtçe serbest bırakılacakmış; Cumhurbaşkanı halk tarafından seçilecekmiş ...

Ne oluyor?

Özal demokrasi mi getiriyor?

Peki ama, anti-terör yasası getiriliyor; ücret tespit konseyi kurularak toplu sözleşmeli dönem tarihe karıştırılıyor; 141-142 kaldırılırken komünistlik serbest ve düzene muhalefet teröristlik sayılıyor; polise infaz yetkisi verilerek, polis devleti resmiyet kazanıyor; yargıdaki ufak tefek özerkliğin yerini yürütmeye tam bağımlılık alıyor; başkanlık sistemi ile sivil diktatörlük anayasal bir sistem oluyor...

Böyle demokrasi olur mu? Özal demokrasi filan getirmiyor...

Peki bütün bunların anlamı nedir? Demokrasi adına ortaya konulan gündem maddeleriyle bunlarla düpedüz çelişen açık baskı maddeleri nasıl yanyana sunulabiliyor?

Bu bir kuşburnu politikasıdır. "Demokratikleşme" maddeleri kuşburnunun turuncu ve parlak yüzünü oluşturmaktadır. Ama bu kuşburnu ısırıldığında insanın ağzına bir çok sert ve tatsız çekirdekler dolmaktadır. İşte kuşburnunun özü olan bu çekirdekler sivil bir diktatörlüğün ayaklarıdır. Ve Özal'ın halka yedirmeye çalıştığı bu kuşburnular ithaldir. "Anavatan"ı ABD'dir.

Bu çelişik durum, Bush'un yeni dünya düzenine katılmak isteyen Özal'ların Türkiye içinde yapmak (devamı 10'da)

"Demokratikleşmenin" memurlara oyunu:

Sendika yerine SALDIRI !

■ Sendikalarının mühürlenmesini protesto etmek için Büyükşehir Belediyesi'nin önünde toplanan memurlar çevik kuvvet tarafından coplanıp dağıtılmak istendi. "Demokratikleşme" bu mu?

Memur sendikaları mühürleniyor

Temmuz 90 eylemliliklerinin ardından kurulan memur sendikalarının (Eğitim-İş hariç) binaları keyfi bir tutumla kapatılıyor...

Bu durumu protesto eden memurlar sokakta... 1500 kişilik bir katılımla valiliğin önüne siyah çelenk bırakıldı... eylemliliklerin devam edeceği, memur sendikaları platformunca kamuoyuna ilan edildi. Sendikal hakların gaspedilmesine seyirci (devamı 9'da)

MAYIS Mücadele günüdür

etkim ayakta

...v yasağına karşı mücadele eden Petkim İşçileri direnişlerini sürdürüyor. (yazısı 5'de)

içindekiler

- Kürt Sorununa Devrimci Bakış..........10
- Sınıf Mücadelesi ve Mayıs..........3
- Petrol-İş..........5
- Belediyeler..........2
- İnfaz Yasasında çifte standart..........9
- Tes-İş..........8
- Kristal-İş..........8
- Çıkamadığımız günlerde..6
  - savaş
  - grev ertelemeleri
  - sözleşmeler
  - işçi kıyımları

Hava-İş'de grev

■ "Ücretler nerede" diye eylemler yapan işçilere karşı uzlaşmaz bir tutum sergileyen işverenin tavrı grevi zorunlu kıldı. (yazısı 11'de)

"Üreten biziz, yöneten de biz olacağız"

BELPRİ işçilerinin grev şiarı

(Baştarafı 12'de)

Grev açılışı, sendikacılardan çok komitedeki işçiler tarafından gerçekleştirildi ve "İşçiyi Ezen Başkan Sözen" sloganıyla sosyal demokrat yöneticilerin yüzü teşhir edilmeye çalışıldı.

Sosyal demokrat yöneticiler grevin ertesi günü postayla gönderdikleri bir emirle 9 işçiyi daha işten attılar. İşçiler bu uygulamaya karşı Büyükşehir'in önünde protesto eylemi düzenlemeye hazırlanırken, Ankara'da SHP yöneticilerinin Tez Koop-İş yöneticilerini alelacele görüşmeye çağırdığı haberi geldi.

Grev sürüyor. Ve işçiler gerekirse çok uzun soluklu bir mücadeleye hazır olduklarını belirtiyorlar. Belirttükleri bir başka nokta ise, Tez Koop-İş 4 Nolu şubeye ilişkin; toplu sözleşme sürecinde sendika yöneticilerinden kimilerinin sınıf düşmanı tavırlarını unutmadıklarını söyleyen işçiler şu anda grevde olmaları nedeniyle bu sorunu gündeme getirmeyeceklerini ama grevlerinin de daha önceki süreçte olduğu gibi esas olarak işçilerin işyeri örgütlülüğü üzerinde yükseleceğini ve başarılarının sadece buna bağlı olduğunu belirtiyor, bunun altını çiziyorlar.

Belpri grevinin başarısı tam da bu noktadan; işyeri örgüülülüğünün grev süresi boyunca daha da güçlendirilip toplumsal muhalefetin diğer güçlerinin desteğini toplama becerisinden geçiyor. Bu süreç bir yandan sosyal demokrat işverenlerinin gerçek yüzünü teşhir etmek için kullanılmalı, diğer yandan kimi sendikacıların sınıf düşmanlığının üstünü örtmeden, sendika yöneticilerini de işçilerin mücadelesinin yörüngesine çekilmesini hedeflemeli.

Belpri grevcileri yalnız değildir. Onların mücadelesi tüm belediye işçilerinin, Mayıs'da toplu sözleşmeye oturacak Belbim, İgdaş ve Esenyurt Belediyesi işçilerinin yolunu aydınlatıyor.

8 Mart'ta Belediye'nin düzenlediği salon toplantısında bölge kadınları bir oraya geldiler ve sorunlarını tartıştılar.

Esenyurt Belediyesi İşçileri Sendikalaşıyor

İşçiler Belediye Yönetimine

" Bizler Esenyurt belediyesinde çalışan ve sendikalaşmak için biraraya gelen 100'ü aşkın işçiyiz. Belediyenin mevcut kadrosu (657'ye tabi) 20 bile olmadığı için , vasıfsız işçiden mühendisine kadar çoğumuz geçici işçi statüsünde görülüyoruz ve aldığımız ücret 360-737 bin lira arasındadır.

İş teminatlarından uzak ve düşük ücretle çalıştığımız işyerinde, insanca bir yaşam koşuluna ancak ve ancak örgütlü bir güçle erişebileceğimiz inancıyla, haklarımızın mücadelesini birlikte vermeye çalışıyoruz.

3 Ocak'ta çalışmadık ve kendi örgütlü gücümüzün ilk ifadesi olan yemekhane sorununu çözdük. Bunları yaparken bir yandan da geçici işçilerin de sendikalaşabileceğini araştırıp öğrendik. 7 Ocak günü noteri işyerimize getirerek, ilk etapta 100 işçi Belediye-İş sendikasına üye olduk. Belediye-İş 17 Ocak'ta bizim adımıza Çalışma Bakanlığına yetki isteminde bulundu. O zamandan bu yana elimizi kolumuzu bağlayıp yetkinin gelmesini beklemedik. Kendi haklarımızı en iyi kendimizin savunacağını düşünerek toplu sözleşme taslağı hazırlıklarına başladık. Önce toplu sözleşmelere nasıl bakılması gerektiğine ilişkin doğru tavrı belirlemek için tüm işçi arkadaşlarla aramızda tartıştık. Sonuçta, taslak çalışmasını oluşturacak (mahalle esasına göre) üç çalışma grubu oluşturuldu. Böylece sadece profesyonel sendikacıların tekelinde olan sendikal bilgileri bizim de öğrenebileceğimizi ve mutlaka öğrenmemiz gerektiğini kavradık.

İşçi-sendika ilişkisinin sadece vekalet vermek biçiminde olmaması gerektiği, işçilerin işyeri örgütlülüğünün her aşamada belirleyici olduğu , kendi sorunlarının çözümüne fiilen katılması gerektiğini düşündük. Taslağın hazırlanmasından , toplu sözleşme görüşmelerine , kazanılan hakların fiilen denetlenmesinden yeni haklar elde etmeye kadar her görevde işçilerin yönetime ve uygulamaya katılabilmesi amacıyla bir toplu sözleşme kurulu oluşturulmasını kararlaştırdık. 3 işveren ve 3 işçi temsilcisinden oluşacak bu kurulun görev ve yetkilerini , "işyerindeki çalışma koşullarının düzenlenmesinde işveren kadar çalışanların da yetkili olması ve yönetime katılması" ilkesi doğrultusunda tanımladık. Taslağın hazırlanmasında dikkate aldığımız diğer önemli bir nokta da işyerinin bir yerel yönetim olmasının yarattığı olanakların geliştirilmesi idi. Bu doğrultuda Sosyal Demokrat belediyelerin seçim vaadiyle kullandığı ve uygulamada ise sözde kalan katılımcı, emekçi halktan yana yerel yönetim anlayışını hayata geçirmeyi hedefledik. Bunun için 25 işçiye 1 temsilci oranında Belediye encümen ve meclis toplantılarına katılmayı, belediye başkan ve meclis üyelerinin elinde olan karar alma mekanizmasına örgütlülüğümüzün iradesini yansıtmayı hedefledik.

Bugün belediyelere yönelik siy[...] iktidarın saldırılarını , belediyeler[...] halka hizmet götürmekte ve hatta iş[...] lerin ücretlerini ödemede düştüğü k[...] nak yetersizliğini aşmak ve de işsiz [...] kadaşlara yeni iş olanakları yaratı[...] doğrultusunda projeler geliştirm[...] önümüze koyduk.

Amacımız yaşama geçirilmeyen[...] kağıt üstünde kalacak olan proje[...] hazırlamak değil . Örgütlülüğüm[...] oranında gerçekleştirebileceği[...] projelerin esası , bugün belediyele[...] ihaleye çıkarılan ve müteahhitlere [...] yonlarca lira kazandıran hizmetler[...] yol, kanalizasyon, su, park bahçe[...] tretuar, bordür, konut gibi) beledi[...] lerdeki ilgili birimlerin teknik kadr[...] ve işçileri tarafından üretilmesi. Ge[...] kirse, dışarıdan yeni işçi alınarak i[...] insanlara iş olanakları yaratılması[...] güvencesine kavuşturulması ve bu [...] dan YEREL YÖNETİMLERİ em[...] halkın çıkarları doğrultusunda [...] lendirmek.

Bu projelerin yönetimler tara[...] dan kabülü ve gerçekleştirilmesi[...] önümüzde hukuksal engellerden s[...] iktidarın saldırılarına, çıkarları [...] lenecek olanlardan içi boş sosyal [...] mokrat (?!) anlayışlara kadar bir [...] engel olduğunu biliyoruz. Yaratac[...] mız örgütlülüğün, emekçi halkla [...] likte davranabildiğimiz ölçüde bu [...] gelleri tek tek aşacağı ve böy[...] alternatif halk örgütlülüğüne hiz[...] edeceği bilinmelidir. Bu uğurda y[...] tacaklarımız doğru olduğu ölçüde[...] kadar küçük olursa olsun , toplum[...] muhalefetin gelişmesi, halkın ke[...] kendini yönetme, karar alma ve uy[...] lama alışkanlıklarının yaratılm[...] doğrultusunda ciddi olanaklara sa[...] olan yerel yönetim anlayışı ve ye[...] yönetimlerdeki sendikal örgütlü[...] açısından önemli bir adım olacağ[...] inanıyoruz.

Bu süreç, sosyal demokrat yön[...] cilerimizin ve sendika yöneticileri[...] yaratmaya çalıştığımız örgütlülü[...] müz karşısında gerçek yüzlerini g[...] mek açısından bizlere iyi bir de[...] sunacaktır.

İnanıyoruz ki her türlü hizmeti [...] rine getiren biz belediye işçileri, is[...] sek ve doğru örgütlenirsek yerel yö[...] timlerin politikalarını da etkileyeb[...] ve kendi kendimiz hakkında söz, ka[...] ve yetki sahibi olabiliriz.

GÜCÜMÜZ İŞYERİ ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZDÜ[...]

ÜRETEN BİZİZ YÖNETEN[...] DE BİZ OLACAĞIZ !

Esenyurt Belediyesi İşçil[...]

Belediyelerin öbür yüzü: Sosyaldemokrat İşveren Şirketler

..Ve Sendikalaşan BELBİM gerçeği

Belbim A.Ş., İstanbul Büyük Şehir Belediyesi'ne bağlı şirketler dizisinin bir halkasıdır. 1987 yılının son döneminde kurulmuş ve faaliyet alanı sürekli genişletilmiştir.1990 bilgilerine göre 1.500.000.000 (1milyar 500 milyon) olan sermayesinin ortakları %54 Büyükşehir Belediyesi, %20 İETT, %20 İSKİ, %3 İSBAK, %3 İGDAŞ'tır.

Belbim A.Ş.'de 270 civarında işçi çalışmaktadır. Çalışanlardan (%70'e yakın kısmı) yaklaşık 160 kişi 400-600 bin lira arası ücretle çalıştırılmaktadır. Genel Müdürün 5 milyon üstündeki ücreti yanında 5 kişi 5 milyon; 5 kişi 4 milyon, 11 kişi ise 3 milyonun üzerinde ücret almaktadır. Yani 400-600 bin lira alan %70 oranında işçiye karşılık 3-6 milyon arasında ücret alan yöneticilerin oranı %7 civarındadır. İşte bu rakamlar sosyal demokrat şirket yöneticilerinin sosyal adaletinin gölgesiz bir resmidir.

Çeşitli hizmetlerin üretildiği Belbim A.Ş. çalışanlarının 40'ı Bilgi Kayıt'ta, 165'i de temizlik işlerinde çalışmaktadır. Bu işçilerin bu gün aldıkları ücret, aynı yerlerde aynı işleri yapan belediye çalışanlarının aldıkları ücretin ancak dörtte biri kadardır. Ücretlerdeki bu adaletsizlik dışında en pis ve sağlıksız işleri yapan Pelbim çalışanlarının sosyal hakları yoktur. Kimi yerlerde işçilerin dinlendiği yerler insanlık dışı koşullardadır.

Bütün bu gerçekler, ANAP tarafından kurdurulan ve SHP yönetimleri tarafından da değiştirilmeksizin sürdürülen Belediye şirketlerinin kuruluş amaçlarını açıkça göstermektedir.

Yerel yönetimler konusunda başarısız bir deneyi ortaya koyan SHP'li yönetimler, son zamanlarda -siyasi piyasada konuşulan muhtemel seçimlerin de etkisiyle- son iki yıldaki olumsuz imajlarını silmek için bir dizi atağa geçmişlerdir. Bu ataktan Belbim A.Ş. çalışanlarının payına da "yukardan"gelen "sendikalaşın" emri düşmüştür. Bu emir üzerine yılın başında 250'ye yakın Belbim işçisi Belediye-İş'e üye olurlar. Ve 1 Nisan'da sendikaları için yetki belgesini alırlar.

Bu süre içinde Belbim'de sendikaya vekalet verip bekleme gibi klasik bir yol izlenmez. İşçiler sendikaya üye olur olmaz, gerçek sendikal örgütlülüğün de yollarını ararlar.

Ve "yukardan" verilen sendika iznini, "aşağıdan" bir örgütlenmeyle gerçek ayakları üstüne oturtmaya çalışırlar. Bu yönde ilk elden toplu sözleşme taslağı oluşturmaya girişen işçiler sendikal bilgileri öğrenmeye ve başka işyerlerinin deneyiminden yararlanmaya çalışırlar.

Bu çalışmalar sonucunda en önemli sorunun bu gün için iş güvencesi olduğu belirlenir. Bu sorunun çözümü için ilk elden düşünülen şey; geçen yılki Belediye-İş sözleşmesinde yer alan, "İSFALT A.Ş., İSBAK A.Ş., İSTON A.Ş. ve İSMER A.Ş.'de çalışan işçiler İstanbul Büyük Şehir Belediyesi işçileri olarak kabul olunur" maddesinin Belbim A.Ş. içinde genişletilmesi gerektiğidir. Taslak'a bunun dışında "işten çıkarılanların kıdem tazminatlarının 4 katının ödenmesi, Belbim A.Ş.'nin hizmetlerinin özel şirketlere verilmemesi ile yeni işe alınacak işçilere, çalışan işçilerin aldığı ücretin aynısının verilmesi" gibi maddeler yazılır.

Daha sonra sürdürülen görüşme ve çalışmalarda, çalışan işçilerin gerçek bir iş güvencesine ve insanca yaşam düzeyine sahip olabilmesi için, şirket yönetimine ve çalışma düzeninin oluşturulmasına fiilen katılmak gerektiği düşüncesine ulaşılır. Tüm çalışma düzeni sürecine işçilerin söz ve kararının hakim kılınabilmesinin ilk adımı olarak -Esenyurt Belediyesi çalışanlarının taslağı doğrultusunda- 4 işveren ve 4 işçi temsilcisinin yer alacağı bir TOPLU SÖZLEŞME KURULU oluşturulmasına karar verildi. Aynı biçimde iş sağlığı ve iş güvencesi konularında söz sahibi olabilmek için sağlık kurulu ve disiplin kurullarına da işyeri örgütlenmesinin iradesinin sürekli taşınması gerektiği sonucuna varılır. Bu konulara tartışma ve yapılan anket çalışmalarıyla en geniş işçi kitlesine taşıyan taslak komitesi, sendikalaşma sürecine başından itibaren işçilerin katılımını taşımaya çalışır. Taslak çalışmalarını izleyen Belediye-İş şube yöneticileri ise bir yandan "işçilerin yönetime katılması ne ola ki?" tartışmaları yürütürken, diğer yandan işçilerin toplusözleşme görüşmelerine temsilcileriyle katılma talebini 1 işçiyle sınırlamaya çalışır.

Belbim A.Ş çalışanları ekonomik ve sosyal haklar maddesini oluştururken, geçen yıl imzalanan Belediye-İş sözleşmesini çıkış noktası olarak alır ve bu hakları daha ileriye götürmeyi hedefler.

Muhtemelen Mayıs ayında başlayacak olan toplusözleşme görüşmeleri, bir yandan "katılımcı" sosyal demokrat şirket yöneticilerinin yüzlerini açığa çıkaracak, diğer yandan da "demokrat" Belediye-İş şube yöneticilerinin, işçilerle nereye kadar birlikte yürüyeceklerini gösterecek. Bunları görmek için fazlaca zaman gerekmeyecek. Ama açık ki yöneticilerin ve sendikacıların tavrı ne olursa olsun, Belbim çalışanlarının imzalayacağı sözleşmelerin içeriği, işçilerin toplusözleşme döneminde yaratıp geliştirecekleri mücadeleyle belirlenecek.

DİRENDİLER ve KAZANDILAR !

(Baştarafı 12'de)

"ekonomik çıkmaz" gerekçesiyle işten çıkarıldıkları söylendi. Kiminin amiri yüzüne söylemeye cesaret edememiş, masasına bir pusula bırakmış, böylece ancak pazartesi günü öğrenebilmişler atıldıklarını. Daha önce de beşerlik, altışarlık gruplar halinde çıkarılmış olanlarla sayı 60'a yükselmiş oldu. Sayının 250'ye tamamlanacağı ise yeni dönem bütçesine dayanılarak kulaktan kulağa dolaşıyor.

25 Mart günü biraraya gelen işçiler durum değerlendirmesi yaparak "işe geri dönmek için direnme" kararı aldılar. 26 Mart'ta Belediye Başkanı Burhan Köseoğlu ile görüşmek üzere sabah 8.30'da makamına gittiler. Ancak saat 17.30'a kadar başkanın gelmemesi üzerine görüşülemedi.

"Önce insan", " Önce emek" sloganlarıyla ve bol kepçe vaadleriyle belediyelerin başına gelen SHP'nin politikaları iflas etti. SHP, belediyelerdeki icraatlarıyla ANAP'tan hiç bir farkı olmadığını bilmeyenlere bir kez daha kanıtladı.SHP'li belediyelerde de hemşericilik, adam kayırma, birilerini zengin etme ihaleleri , rüşvet alabildiğine yaygın. Peki ya çok sözünü ettikleri "Halka hizmet"? Sıra hizmete gelince "Elimiz kolumuz bağlı " deniyor. Hani "önce emek. Önce insan" dı? "Körfez krizi" bahanesiyle 250 bin insanın işten atılmasını "kanıyor", sonra da belediyelerdeki işçileri açlığa mahkum etmekten hiç çekinmiyorlar. Üstelik bunu yaparken işçinin gözüne baka baka " Biz hepimiz sosyal demokratız" deyip anlayış dileniyorlar. Oysa bugün emekten emekçiden yanayım diyenin en başta karşı çıkması gereken "geçici işçilik, sözleşmeli personel" uygulamasına SHP cankurtaran simidi gibi sarılıyor. Atılan işçiler "en büyük stresimiz , bugün mü atılırız yarın mı kaygısıyla yaşamak" derken işçi temsilcilerinden Mehmet Altuğ da "insanların çalışma özgürlüğü vardır, 'şu barajı bitirene kadar' diye alınmadılar, sanki belli bir iş gerçekleşmiş gibi , ekonomik sorunlar bahanesiyle atıyorlar. Atılanların yerine ya daha az ücretle yenilerini alacaklar ya da varolanları aynı ücrete daha çok işte çalıştıracaklar" diyor.

Plansız programsız harcamalarla kaderlerini hükümetin ayırdığı fona bağlayanlar sonunda beceriksizliklerini işçiye ödetiyorlar.

Pendik belediye binasının dükkan olarak ayrılmış ilk katları boş duruken, Hesap İşleri Müdürlüğü için belediyeye hayli uzak bir yerde tutulan büroya yüklüce kira ödeniyor. Öte yandan sözleşmeli personelin 3 günlük yevmiyesine konmak için olmadık cambazlıklar yapılabiliyor. Atılan bayan işçilerden biri bu durumu şöyle anlatıyor: " 6 ayda bir sözleşmemiz yenileniyordu. Sözleşme süresi 3 aya, sonunda da 1 aya indirildi. Böylece 3 günlük yevmiyemiz kesiliyor. Cuma günü çıkışında yapılan cumartesi-pazar-pazartesi yevmiyeleri kesilmiş oluyor. Pazartesi günü de yeniden girişimiz yapılıyor." İşçinin 3 günlük yevmiyesini kar sayıp , olmadık oyunlara başvuran , ekonomik ve politik iflasın nedeni olarak " işçi ücretlerini" gösteren , üstüne üstlük büyük bir aymazlıkla " biz bir aileyiz" diyen SHP'ye artık "Hayır, biz işçi sınıfıyız" demenin zamanı çoktan gelmiştir.

Bir kaç ay önce farklarının ödenmemesi üzerine Pendik belediye işçileri üretimi durdurarak direnişe geçmişlerdi. Sözleşmeli personel statüsündeki işçilere ise " işten atılma" tehdidiyle caddeler süpürülmüştü. Adları 'eylem kırıcı'ya çıkanlar şimdi işten atıldılar ama "tehditlere rağmen birlikte davranmalıydık yanlış yaptık, yerleri süpürmek bizi kurtarmadı ama bölünmemize neden oldu" diyorlar.

Yılan sağ kaldıkça "bana dokunmadı, bin yaşasın" demek kurtuluş değil. Eninde sonunda gelip herkesi sokacak. Çünkü yaşaması buna bağlı. Kinimiz sınıf kini olmalı ve birbirimize değil, haklarımızı gaspedenlere , bizi sömürenlere yönelmelidir. Şimdi birlik olmanın, mücadelede kenetlenmenin tam zamanı. Çünkü Pendik belediye işçilerinin başlattığı direnişin başarıya ulaşması diğer belediyelerdeki kıyımı durdurmak açısından da büyük önem taşıyor.

Pendik Belediyesi'nden atılan 29 işçi, direnişlerinin dokuzuncu gününde işe geri döndüler. Yüzbinlerce işçinin boyun eğip sustuğu bu büyük işçi kıyımı süresince 29 kişilik bir dev oldular.

ONURLUCA DİRENDİLER VE KAZANDILAR!

Yılan sağ kaldıkça "bana dokunmadı, bin yaşasın" demek kurtuluş değil. Eninde sonunda gelip herkesi sokaca[...] Çünkü yaşaması buna bağlı. Kinimiz sınıf kini olmalı ve birbirimize değil, haklarımızı gaspedenlere , bizi sömüren[...]lere yönelmelidir.

MAYIS MÜCADELE GÜNÜDÜR

...nıf mücadelesi ve 1 Mayıs

...mücadelesi, milyonlarca emek...la, canıyla, alın teri ve emeğiyle ...i tarihsel kazanımlar üzerinde ...ugünün acil ve somut talepleriy...ldiği ve tüm insanlığın kurtulu...t edebildiği ölçüde gelişir ve ... Mayıs'ın bugünkü anlamı, an...ın siyasal ve toplumsal koşulları ...ücadelesi dinamiklerinin doğru ... kavranıp sosyalist şiarlarla bir... ölçüsünde somutluk kazana...un için bugünlerde başlayan 1 ...şmaları, yaşadığımız koşulların ...larının anlaşılması ve bugünün ... ilişkin çözümler üretilmesiyle ... içeriğe kavuşacak ve önümüz...in sınıf mücadelesinin gelişimi...caktır.

...R SÜREÇ YAŞANDI?

...Mart-Nisan eylemleri, ülkemiz ...n son on yıllık kendiliğinden ...nde bir dönüm noktasıydı. ...itlesellik ve meşruiyet temelin... Bahar Eylemleri, o günün sos...al gelişimine damgasını vurdu. ..., her önemli mücadele deneyi...asında azımsanmayacak bir bi...önemsel yükselişler bırakarak ...1991 yılının ilk aylarında ise en ...a ulaştı.

...an metal ve tekstil ...aki işçi kıyımları, ...kristal işkollarında ...gündeme gelecek işten ...arı haber veriyor, ...dan savaşa, grev ...lerine "vatan hainliği ...e karşı çıkmayan ...rın işçi sınıfı ...e devam edeceklerini ...r.1 Mayıs ...arının gündeme ... günlerde, işten ...ara karşı direnen ...ri, grev yasağıyla ...n Petkim ve ...me tehditi altında ...i sürdüren hava ...oyu bir duyarsızlık ...le çevrilmiş ...lar.

...birdenbire ve sessizce gerçek... yandan egemen sınıfları yeni ...aya zorlarken, diğer yandan ...uhalefetin düzen içi ve dışı ...ini de sarsıp coşku, şaşkınlık ... sevketti. Mart 1989'daki ye... sonrası ortaya çıkan siyasal ...in altını çizdi ve Türk-İş'in ...arşik düzen sendikacılığının ... sarsarak, sınıf hareketliliği...merkezleri olma potansiyelini ...ika şube platformlarına can ... komiteleri önerisini tüm işçi ... tartışılır ve gerçekleşebilir ...1990 1 Mayıs'ıyla bir kere da...ktı ve ondan sonra gözle görü...me eğilimine girdi.

...ktidarın temsil krizi,1990 yaz ...r görünür biçimde devam etti. ... kendiliğinden hareketliliğinin ...ıştığı bu dönemde siyasal ik...meler, zirveler ve Körfez kri...ğı zeminde, metal işkolunda ...leşmelere yaptığı açık müda...siyatifi eline almaya girişti. ...f temsilcilerinin işçi sınıfına ... hazırlandığı 1990 "Sonbahar ...ifesinde, işçi sınıfının baharı, ...arak memurlara ve gecekondu ... yansıdı. Ama bu yansımalar, ...n esinlenilen işçi cephesinde ... bulamadı. Toplumsal muhale...nlardaki dinamik güçlerin or...le hattını yakalayamadı ve ...avaşları"na donanımsız olarak

...n toplu sözleşme döneminin ... yarattığı gerilim, tek tek sen...lıyla Türk-İş'e aktarıldı. 1989 ...lerinde son anda yeralan ama daha sonra bu eylemlerin sonuçlarından korkan Türk-İş bu defa sessiz kalmayı yeğledi. Aslında Türk-İş, sonbaharda yeralacağı cepheyi yaz başında belirlemiş ve kamu işçilerini satarak siyasi iktidarın yanında tavrını almıştı. Tek tek sendikalar da bu dönemi öne çıkıp ezilmemek hesabıyla sessiz geçirdiler. Bu sessizlik 12 Eylül'den bu yana sendikal yapıların iç yüzünü bilenleri şaşırtmadı ama yıllardan beri tartışılan, yaratılmaya çalışılan işyeri örgütlülüklerinin gerçek durumunu gözler önüne serdi. Hemen her yerde adından söz edilen komiteler ya ilk kuruldukları biçimlerde donup kalmışlar ve yeni görevleri göğüsleyecek biçimlere dönüşmemişler, ya da kimi sendikaların alt örgütlenmeleri olarak işlevsizleştirilmişlerdi. Yani güncel, somut sorunlara çözümler üretmesi ve söz, karar ve yetkinin emekçilere ait olduğu işyeri örgütlülüklerinin beyni olması gereken işyeri komiteleri, gerçekte,işyerlerini kavrayan kalıcı yapılar haline gelememişlerdi.

...lilde sendikalarının çerçevesi dışına çıkamayan madenciler, işçi sınıfının yükselen öfkesini Türk-İş'e taşıyarak 3 Ocak Genel Eylem kararını aldırdılar. Ve tek başlarına çıktıkları Ankara yürüyüşünde, SHP'den Türk-İş'e kadar tüm düzen güçleri tarafından önlerine çekilen barikattan geri dönmek zorunda bırakıldılar.

3 Ocak Genel Eyleminin, bu kararı alan Türk-İş tarafından evlere hapsedilmesi engellenemedi. Sendikalar platformunun 3 Ocak eylemini alanlara taşıma çağrısı işçi sınıfı içinde yeterli yankı bulmadı. 3 Ocak, bir yandan herkes tarafından söylenir hale gelen Genel Grev sloganının içeriğini boşaltırken, diğer yandan da sendikalar platformlarının yetersizliğini gösterdi. Sendikalar platformu, kendisini geleneksel sendikacılık çizgisi dışında daha duyarlı ve mücadeleci bir anlayışla tanımlamaya çalışan bir oluşumdu. Ama geçen süre içinde, gerek işyeri örgütlülüklerinin yaratılması, gerekse de sınıfla sendika arasında organik bir ciddi muhalefet gelişmedi. Sendikalar alelacele sözleşmeleri imzalamaya çalışırken, işverenler ülke tarihinin en büyük işçi kıyımına giriştiler. Aylardır sonuçsuz kalan birleşme çabalarıyla oyalanan metal işçileri, hükümetin desteğindeki metal işverenlerinin insafına terkedildiler. Tekstil işkolunda, onbinlerce işçi sessiz sedasız işten atılırken, metal işkolunda devrimci-demokrat işçi önderleri sınıftan koparıldılar.

Savaşın tozu dumanı arasında gündeme getirilen ve 12 Eylül'ün, devletin yeniden düzenlenmesi programı doğrultusunda ciddi bir hamle niteliği taşıyan uygulamalar, savaş sonrası "Demokratikleşme" adı altında gündeme sokuldu. Bu gündem dahilinde "vaad edilen" her "reform" maddesi, sivil bir diktatörlüğün kurumlaşmasına payandalık edecek bir baskı aygıtını perdelemeye hizmet ediyor. Özal iktidarı, Körfez krizi sonrasında kazandığı taze politik güçle, şekere bulanmış sopa politikasını gerçekleştirmeye çalışıyor. Ve bu iç düzenlemeler, ABD'nin "Yeni dünya düzeni" doğrultusunda üstlenilen yeni görevleri yerine getirecek bir diktatörlük yaratmayı hedefliyor.

Bir yandan metal ve tekstil işkolundaki işçi kıyımları, petrol ve kristal işkollarında yakında gündeme gelecek işten çıkarmaları haber veriyor, diğer yandan savaşa, grev ertelemelerine "vatan hainliği olur" diye karşı çıkmayan sendikaların işçi sınıfı hainliğine devam edeceklerini gösteriyor.1 Mayıs tartışmalarının gündeme geldiği bu günlerde, işten çıkarmalara karşı direnen Maga Deri, grev yasağıyla cebelleşen Petkim ve özelleştirme tehditi altında grevlerini sürdüren hava işçileri koyu bir duyarsızlık çemberiyle çevrilmiş durumdalar.

Yıllardır işçi sınıfı üzerine soyut projeler üretmeye çalışan, Bahar Eylemlerinde kendi öngörülerini aşan işçi hareketliliği karşısında şaşıran sosyalistler, bu süreçte, işçi sınıfına yönelik olarak elle tutulur politikalar üretemediler. Sendikaların sınıfla sosyalistler arasına ördüğü/örmeğe çalıştığı engelleri aşacak yol ve yöntemleri yaratamadılar. Eylemleri hep arkasından izleyebildiler.

1990 sonbaharına böyle girildi. "Sonbahar Savaşları"nda ilk işçi cephesini Zonguldak madencileri açtı. Zonguldak direnişi bir yandan yasalarını kendi yapan yeni bir işçi sınıfı mücadelesinin yolunu açarken, bir yandan da hükümetin ve düzen sendikacılarının koltuklarını nesnel olarak tehdit eder hale geldi. Herkes gözlerini dikip Zonguldak'a baktı. Ama sadece baktı. Sembolik ziyaretler ve destekler dışında "Zonguldak direnişinin tüm işyerlerine yayılması" şiarına sahip çıkılmadı. Gelişkin işyeri komitelerini yaratamayan ve son tahlilde sendikalarının ...

bağlar kurulması konusunda, bu tanımlamaya uygun bir çaba gösteremedi. Muhalifliği genelde lafız düzeyinde kaldı, gerçek bir işçi muhalefeti yaratılmasının araç ve yöntemlerine sahip olamadı. İşçilerin, 3 Ocak'ta sendikalar platformunun sokağa çıkma çağrısına yeterli katılımı sağlaması bu eksikliklerin bir sonucu ve göstergesi oldu.

3 Ocak ve madencilerin geri dönüşü siyasal iktidara yeni saldırılar için cesaret verdi. Siyasal iktidar, savaş bahanesiyle tüm gücünü toplumsal muhalefete karşı yöneltti. Savaşa karşı etkili bir tavır alamayan sendikalar, Şevket Yılmaz'ın bir anda "tarihi kalp spazm"larından birini geçirip tekstil sözleşmesini imzalamasına ve böylece 300 bin işçinin yer aldığı grev cephesini yarmasına seyirci kaldılar. Bundan sonra olaylar ardarda gelişti. Hükümetle kolkola yürüyen Türk Metal'in sözleşme imzalamasından iki saat sonra tüm grevler ertelendi. Grev ertelemelerine karşı da hiç bir ciddi muhalefet gelişmedi.

NASIL BİR TARTIŞMA?

Sekiz saatlik işgünü mücadelesinin içinde doğan ve tüm emekçilerin tarihi bir kazanımı olarak yaşayan 1 Mayıs, bugün bu koşullarda tartışılacak ve gerçekleştirilmeye çalışılacaktır. Ve bu tartışmalarda bugünün sorunlarına çözüm önerileri geliştirebildiği ölçüde, kitlesellik kazanabilecektir.

Kuşkusuz bu tartışmalarda ele alınması gereken bir çok yön vardır. Doğal olarak tartışma konularının hepsini birden ele almak ve sonuçlandırmak mümkün olmayacaktır. Ama bu süre içinde bile, somut koşulların irdelenmesi ve bu koşullara uygun devrimci çözümlerin ... edilmesi kaçınılmaz bir görevdir.

1 Mayıs'ın biçimine ilişkin kısır ve sonuçsuz tartışmalardan," Taksim'de mi olalım, yoksa işyerlerine taksim mi olalım" ikilemlerinden önce, bugün içinde bulunduğumuz durum nedir, bu durumda neler yapabiliriz, siyasal iktidarın ve işverenlerin tavrı ne olabilir, uzak ve yakın hedefler olarak neler belirlenebilir, bu hedeflere varmanın etkili yolu nelerdir soruları etrafında geniş bir tartışma yürütülmelidir. 1 Mayıs'ı gerçekleştirme biçimlerinden herhangi birini dayatmadan, işçi sınıfı mücadelesini ilerletme, tüm toplumsal muhalefet güçlerini bir araya getirme ve siyasal iktidarın politikalarını etkisizleştirmeyi hedefleyen ortak bir mücadelenin kanallarını açacak biçimler aranmalıdır.

Tartışmalara en geniş işçi kitlesini katmak amaçlanmalı ve gerçekleştirilecek eylemler işyerlerinin ve sınıfın somut durumu hesap edilerek belirlenmelidir.

Bu tartışma Türk-İş ve icazetçi politikalarıyla iktidarın yedeğine düşmüş anlayışlara, 1 Mayıs'ın içini boşaltma çabalarına da karşı çıkmak zorundadır. Ve siyasal iktidarın bir manevrayla 1 Mayıs'ı bahar bayramı olarak ilan edip resmileştirmesinin yaratabileceği karışıklığa karşı mekanizmalar oluşturulmalıdır.

Sendikaların sandukalar haline geldiği, sendikalar platformunun işçi sınıfıyla organik bağlarının istenilen boyutta bulunmadığı bu koşullarda 1 Mayıs'ın bir mücadele günü olarak yükseltilmesinde devrimci işçiler ve sosyalistlere büyük bir görev düşmektedir. Devrimci işçiler, 1 Mayıs tartışmalarını "şu alana çıkma ya da bu caddede yürüme" gibi kalıplarla sınırlamadan, üretimden gücü en etkili biçimde iktidarın politikaları karşısına dikmeyi, tüm toplumsal muhalefet güçlerinin birleşik mücadelesinin yolunu açmayı ve " Söz Yetki Karar İktidar Halka" sloganını yükseltmeyi hedeflemelidirler.

1 Mayıs, işyerlerinde yaratılacak işyeri komite ve konsey (meclis) örgütlülüğü temelinde yükselecek devrimci işçi mücadelesinin yolunu açmaya hizmet etmeli ve şu hedefleri gerçekleştirmeyi amaç edinmelidir:

-İşçi kıyımının önlenmesi, işsizliğin yokedilmesi ve herkese yeteneğine uygun bir iş sağlanması;

-Sendikalar, toplu sözleşme ve grev konularındaki her türlü anti-demokratik yasa, tüzük ve fiili uygulamanın yokedilmesi;

-Özelleştirme adı altında, halkın emeğiyle yaratılan değerlerin yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekilmesine son verilmesi;

-ABD'nin "Yeni dünya düzeni" doğrultusunda yaratılmaya çalışılan "Küçük NATO"larda görev alma yönünde yapılan anlaşmaların iptali; AT, IMF ve OECD gibi mali ve siyasi emperyalist yapılarla bütün ilişkilerin kesilmesi;

-12 Eylül Anayasası'nın ve bu anayasaya bağlı tüm yasaların, bugün toplumsal muhalefetin ezilmesi doğrultusunda gündeme getirilen Anti-Terör yasalarının topyekün kaldırılması;

-Bütün faşist kurumlaşmanın, MIT, Kontrgerilla, siyasi polis ve özel timlerin dağıtılması, DGM'lerin kapatılması, işkencecilerin cezalandırılması ve yargı bağımsızlığının sağlanması;

Devrimci işçiler, 1 Mayıs tartışmalarını "şu alana çıkma ya da bu caddede yürüme" gibi kalıplarla sınırlamadan, üretimden gücü en etkili biçimde iktidarın politikaları karşısına dikmeyi, tüm toplumsal muhalefet güçlerinin birleşik mücadelesinin yolunu açmayı ve " Söz Yetki Karar İktidar Halka" sloganını yükseltmeyi hedeflemelidirler.

-Türk ve Kürt emekçi halklarının kendi kaderlerini belirleyecekleri devrimci-demokratik çözüm yollarının yaratılması;

-Pentagon generalleri ve tekelci burjuvazinin en sadık bekçisi haline gelen ordunun dağıtılması;

-Yerel yönetimlerin, emekçi halkın yönetme alışkanlığı kazandığı mevziler haline getirilmesi;

-Kapitalizmin kar hırsından kaynaklanan çevre katliamının önlenmesi;

-Eğitim, sağlık ve konut sorununun çağdaş insan ihtiyaçlarına uygun olarak parasız ve yeterli hale getirilmesi;

-Üniversitelerin özerk ve demokratik bir yapıya kavuşturulması;

-Köylüler üzerindeki tefeci-tüccar-banka cenderesinin, taban fiyat uygulamasının kaldırılması ve her türlü emperyalist oyunun bozulması;

-Kadınlar üzerindeki her türlü ayrımcılığın son bulması;

-Üretenlerin yöneten olacağı demokratik bir Türkiye'nin yaratılması doğrultusunda, ezilme ve sömürünün olduğu her yerde emekçilerin tek kurtuluş umudu olan sosyalizme sahip çıkılması ve Yaşasın Sosyalizm şiarının yükseltilmesi.

1 Mayıs mücadelesi bu hedefler doğrultusunda işyerlerinden, bürolardan, anfilerden, gecekondulardan sokaklara; sokaklardan alanlara taşınmalı ve 1 Mayıs alanıyla taçlandırılmalıdır. 1 Mayıs mücadelesi, komite ve konsey örgütlülüğünden hareketle, devrimci işçi mücadelesinin yaratılması ve tüm toplumsal muhalefet dinamiklerinin ortak bir program doğrultusunda örgütlenmesini hedeflemelidir.

1 MAYIS MÜCADELE GÜNÜDÜR

YAŞASIN 1 MAYIS

YAŞASIN SOSYALİZM

SÖZ YETKİ KARAR İKTİDAR HALKA

...RKİYE'DE 1 MAYISLAR

...de 1 Mayıs'ın birlik ve dayanışma şöleni olarak kutlanması, Osmanlı İmpara...ında başladı. 1830'lu 40'lı yıllarda, işçiler sayıca az olmakla birlikte, gerçek... çeşitli eylemler sonucu parça parça bazı haklar elde etme sürecine girdiler. ...nde, özellikle II. Abdülhamit döneminde ağır baskı uygulamalarıyla karşıla... 1908'de II. Meşrutiyetin ilanından sonraki yıllarda, yeniden hareketlenmeye ...ır. Bu yıllarda bir çok grev ve direniş yaşandı. 1 Mayıs'ın Osmanlı İmpara...aklarında ilk kez kutlanışı, 1909'da Ürgüp ve Selanik'te gerçekleşti. Osmanlı ...ğu bünyesinde bir arada yaşayan çeşitli uluslardan işçilerin, sınıf kardeşliği ...leştiği bir şölendi Selanik'teki... 1910 ve 1911'de de giderek artan bir katılım ... kutlanan 1 Mayıs, 7 bin işçinin hep bir ağızdan Enternasyonel marşını söyle...ek bir enternasyonel birlik eylemine dönüşmüştü. Araya 1. Dünya Savaşı'nın ... dolayı, 1920'ye dek kutlanmadı 1 Mayıs. Ancak 1920'de ülkede yaşanan iş...nlı hükümetinin işbirlikçi-teslimiyetçi tavrına rağmen, işçiler "bağımsızlık" ... yine coşkulu bir şölene dönüştürdüler 1 Mayıs'ı. 1921-22 yıllarında halen ... karşın hızla büyüyen bir örgütlülükle kurtuluş savaşı veren Anadolu halkı, " ..." talebinin somut bir haykırışı olarak 1 Mayıs'lara sahip çıkmaya devam etti.

...ki kurtuluş savaşının ardından işgalci kuvvetleri ülke topraklarından atarak ...'i ilan eden Türkiye halkı ve işçi sınıfı 1923 ve 1950 yılları arasında tek parti ... 1 Mayıs'ları kutlayamadı. Bu dönem içinde, 1 Mayıs'ın anlamı ve önemi ...ya "işçi sınıfının bayramı" yerine " bahar bayramı" demogojisi yaygınlaştırıl...dı. Bu süreçte 1 Mayıs'lar TKP'nin ve çeşitli örgütlülüklerin bildirileri, kısmi ...ile adeta geçiştirildi. 50'li yıllarda iktidarda olan Demokrat parti ise 1 Ma...masına asla izin vermediği gibi, uyguladığı ağır baskı ve devlet terörü ile ne... Abdülhamit dönemini bile aratacak nitelikteydi. İşçi sınıfı ve emekçi halk, bu ...nca da 1 Mayıs'ı kutlamaktan, o günü bir sınıfsal kardeşlik günü olarak yaşa... tutuldu.

...s'lar daima, egemen sınıfların emekçi sınıflara karşı uyguladıkları politikala...içimlenişlerini yansıtmışlardır. Bu yüzden, iktidarın ve egemen sınıfların işçi ...ı ve denetim altına almak gayretleri sonucu, böyle bir " uluslararası birlik ve ... günü genellikle "yok" sayılmıştır. 1 Mayıs'ların büyük katılımla ve coşkuyla ...ği yıllarda ise işçi sınıfının görece güçlü bir konumda olduğu, toplumun diğer ...riyle bütünleşebildiği gözlenmektedir. Bu anlamda, ülkemiz yakın tarihindeki ... ilk kez 1976 yılında gerçek bir şölen olarak kutlanabilmiştir. 1967 yılında ... işçi sınıfının ekonomik-demokratik temelde örgütlenme taleplerine cevap vermesi beklenen bir işçi örgütselliği olarak DİSK'in, kuruluşundan itibaren 9 yıl boyunca 1 Mayıs kutlamalarını organize edememesi ,kendi bünyesindeki kimi eksiklikler ve yapılanma hatalarının yanısıra, egemen sınıfların, işçi sınıfı örgütlülüğünü ve de DİSK'i baskı altında tutma gayretlerinin bir sonucu olarak yorumlanabilir.

1976 yılana gelinceye dek, 63'lerden beri süregelen işçi sınıfı mücadelesi, ekonomik taleplerin yanısıra, demokratik-siyasi taleplerin de içerildiği, sistem sınırlarını zorlayıcı hedefler taşıyan bir nitelik kazanmış durumdaydı. Hakim sınıfların baskıcı politikaları yer yer sert biçimlere dönüşüyor, bu da toplumsal muhalefeti meşrulaştırıcı etkiler yaratıyordu. Bu yüzden özellikle 74'ten sonra geliştirilen sivil faşist örgütlenmeler, iktidarın "baskıcı politikalarının" yerine ikame edilen saldırıları gerçekleştiriyor, böylece emekçi halka ve işçi sınıfına " saldıranlar" yalnızca iktidarın resmi güçleri değil, büyük ölçüde sivil faşist örgütler oluyordu. Ancak bu da halkta ve işçi sınıfında güçlü anti-faşist eğilimlerin ortaya çıkmasına neden olmakta, işçi sınıfının giderek daha büyük bir eğilimle DİSK'e ve devrimci örgütlenmelere sahip çıkmasına yol açmaktaydı. 1976 yılında DİSK'in organize ettiği Taksim 1 Mayıs'ı bu anlamda, hem hakim sınıfların ve siyasi iktidarın tüm baskıcı uygulama ve politikalarına karşı ve hem de bizzat iktidar eliyle güçlendirilen sivil faşist harekete karşı birleşen işçi sınıfının, toplumun diğer dinamikleri ve devrimci örgütlenmelerle de bütünleştiği bir "bayram", bir " direniş şöleni" biçiminde kutlandı.

Yüzbinlerin katıldığı; işçilerin, öğrencilerin, memurların, demokratik kitle örgütlerinin faşizme karşı tek vücut olduğu 76 1 Mayıs'ı, Taksim alanına yepyeni bir anlam kazandırdı. İşçi sınıfı o gün, Taksim alanında tüm halkla birleşti ve söylediği marşlarla da tüm dünya işçileriyle sınıf kardeşliğ duygusunu paylaştı. O gün Taksim alanında, yaklaşık yüzyıldan beri sınıfsal mücadelesi baskı altında tutulan ve fakat yer yer gerçekleştirdiği grev, eylem ve direnişlerle bir mücadele geleneği kazanmış olan işçi sınıfı, adeta kimliğini yeniden keşfetmişti. "Ben varım" diyordu iktidara ve sivil faşist örgütlenmelere, **"ben işçi sınıfıyım, üretenim, yaratanım, ve ben işte burada tüm ülke halkıyla bir bütün olarak senin karşındayım. Ben bir gün mutlaka senin işlettiğin bu sömürü sistemini yine senin başına yıkacağım. Ve ben yine bir gün mutlaka hem üreten hem de yöneten olacağım, o zaman sen ve senin iplerini elinde tutan emperyalizm, benim ne denli büyük bir güç olduğumu anlayacaktır"** diyordu.

Bu görkemli gösterinin ardından, 76 yılında işçi sınıfı mücadelesi faşizme karşı yürütülen mücadelenin kopmaz bir parçası oldu. İktidar, sınıflar mücadelesinin eriştiği boyutlarda artık işçi sınıfını denetim altında tutmakta zorlanıyor ve saldırılarını azgınlaştırıyordu. Nihayetinde, sivil faşistlerin yanısıra, resmi faşist güçler de bu saldırılarda açıkça yer alıyor, grevler, direnişler polis ve askeri güçler tarafından silah kullanılarak bastırılmak isteniyordu. 77 yılına gelindiğinde saflar daha da belirginleşmişti. Bir tarafta, ekonomik demokratik mücadelesini sürdürürken , başından beri çarpık gelişen kapitalizmin bir sonucu olarak ortaya çıkmış olan **faşizm gerçeğini** gören emekçi halk, faşizme karşı saf tutuyor ve devrimci örgütlenmelerle giderek daha fazla bütünleşiyordu. Diğer tarafta ise , emperyalizm-siyasi iktidar-hakim sınıflar üçlüsü, içine düştükleri ekonomik-siyasi krizi aşamadığından, alabildiğine saldırganlaşıyordu.

1977 1 Mayıs günü, öncekinden daha güçlü bir konumda ve nitelikte olan işçi sınıfı ve emekçi halk, yine yüzbinler oldu, yine ülkenin dört bir yanından Taksim'e aktı... Bu kez örgütlülük daha kuvvetli, haykırılan ses daha bir yankılıydı... İstanbul faşizme ve emperyalizme karşı dev bir gösteriye kucak açmıştı o gün... Ve bu kez, insanlar alana sığmıyor, Taksim bu güçlü seli akıtacak yer bulamıyordu. Yürekler coşkuyla doluydu.. Ağızlar hepbirlikte haykırıyor, aynı duygular yüzbinlerle paylaşılıyor ve faşizm bir kez daha lanetleniyordu. **"İşte ben yine buradayım"** diyordu işçi sınıfı. **"Yine geldim Taksim alanına ve bu taşlar bu ağaçlar benim varlığımı bir kez daha derinden hissedecek bu gün. Ve sen, bu gün benden bir kez daha korkacaksın. Çünkü biliyorsun ki artık, ben her seferinde daha fazla sayıda ve daha bilinçli geliyorum bu alana. İşte gördüğün gibi,senin sonun benim elimde ve bir gün mutlaka o günler de gelecek"** diyordu.

Faşizm bu lanetlemeyi duydu.. Silahlar, tanklar hazırdı önceden.. Taksim alanının çevresindeki otel ve binaların tepesine çoktan yerleşmişti kontrgerilla.. Faşizmin duyduğu korku ve dehşet, tetiği çeken ellerde somutlandı. Silahlar ateşe başladı, tankların homurtuları marş ve slogan seslerini bastırdı. Faşizm, korkusunu dehşetini kusuyordu emekçi yığınların üzerine... Taksim alanı kan gölüne döndü bir anda.. İnsanlar vuruluyor, yerlere düşüyordu.. 34 insan kalkamadı düştüğü yerden... Taksim alanının taşları ağaçları bu vahşete tanık oldular... Yüzlerce yaralı vardı o gün alanda.. Tanklar ve otomatik silahlar, işçi sınıfına açılan savaştan zaferle çıktılar... Ve Taksim o gün bir anlam daha kazandı: "Katliam alanı"!

Gelişen toplumsal muhalefet gücünü böylece dağıtmayı umdu faşizm. Korkusunu böylesi bir katliamla bastırmayı istedi...

(devamı 11'de)

Metal İşkolunda yarım kalan birleşme deneyimi

Otomobil-İş birleşme sınavında sınıfta kaldı

Tarihin bazı dönemleri vardır; akıl-sır ermez. Herşey içiçe geçer, bütün değer yargıları alt-üst olur. Pireler salına salına ortalıkta gezer, devlerin sesi soluğu çıkmaz.

Egemen sınıflar tarihin nesnel yasalarıyla dilediğince oynarken, ezilen sınıflar şaşkınlık, hayalkırıklığı ve çaresizlik içinde ayağa kalkmaya uğraşır durur. Ortalık, kurtarıcıdan arzuhalcilerden, avukat cübbeli sahtekarlardan geçilmez olur. Sözde ilerici güçler muhafazakarların peşine takılıp sürüklenir, gericiler solun tüm söylemlerini sakız haline getirir, velhasıl gerçek aktörlerin dışında herkes sahnede dolanır durur. Ve binlerce küçük trajedinin içiçe geçtiği kocaman bir tarihi komedi oynanır.

İşçi sınıfının stratejik işkollarından biri olan Metal-İşkolunda aylardır gerçekleştirilmeye çalışılan ve hüsrana uğrayan üç sendikanın birleşme deneyiminin ilk perdesi işte böyle bir tarihi sahnede oynandı, ve hala sürüyor. Metal-İşkolu yıllardır üstünde birçok projenin yapıldığı, tartışıldığı ve sayısız-sonuçsuz deneyimin yaşandığı bir işkoludur. Üç sendikanın birleşme girişimleri, herkesin farklı kaygılarla özlemi olan Metal İşkolunda tek sendika düşüncesinin kötü bir karikatürü halinde gündeme gelen bir "çabalar" silsilesidir. Bu "çabalar", sonuçta, verilen tüm sözlere ve yapılan protokollere rağmen kısır bir biçimde gerçekleşmiş ve Çelik işçilerinin bir kısmının Türk-İş'in istepnesi Hak-İş'in bünyesine girmesiyle şimdilik son bulmuştur.

İKTİDARIN KAZANIMLARI

Birleşme çabaları boyunca üç sendikanın genel merkezi sahnede dolaşıp, çeşitli tiradlar atarak küçük oyunlar sergilerken, siyasi iktidar birçok araçlarla bu oyunu yönlendirmiş ve sonuçta, birçok kazanım elde etmiştir. Bu sonuçlar kabaca;

1- Şanlı Demir-Çelik grevlerinin öznesi olan, İskenderun ve Karabük işçilerinin sendikasız kalma kaygısıyla tüm kazanımlarını gözardı ederek Hak-İş bünyesine katılmaya kadar gitmesi, iktidarın başkaldıranı her yolla boyun eğmeye sürükleme politikalarının ibreti için uygulanır olması,

2- Özçelik-İş elde tutularak gelecekte Türk-İş başkanlığına hazırlanan Türk-Metal'in Gn. başkanının denetim altında tutulması,

3- Otomobil-İş'in yetkiyle-yetkisizlik sınırında yalnız bırakılarak, daha da gerici bir role zorlanması ve sendikadan daha dinamik olan üye kitlesinin sendika aracılığıyla boyun eğdirilmesi,

4- Belki ilerde Metal-İşkolunda Türk-Metal'de tek sendikaya doğru gidilmesi ve herkesin özlenir olan Metal-İşkolunda tek sendika hayalinin bir kabus haline getirilmesidir.

Sendikal Birlik, nihai bir amaç değil, mevcut sömürü ve zulüm düzeninin yerle bir edilmesi olan nihai amaca giden yolda bir araçtır. Ve bu etkili araç yaratılacaksa bunun yolu ve yöntemi, işçi sınıfı adına sendikal bürokratlarının odalarında pazarlık yapmak değildir.

Otomobil-İş Gn. Merkezi tarafından yapılan "Birlik Yolunda Bir Deneyim" broşüründe birlik deneyimin başarısızlığı "Bunda egemen sınıfların yarattığı engeller kadar, bazı sendikaların örgütsel veya yöneticilerin kişisel hataları da, önemli kol oynuyor" diye açıklanmaya çalışılmıştır.

Gerçekten de sadece birlik konusunda değil, işçi sınıfının yıllardır süren mücadelesinin bugün en dip noktalarda seyrediyor olmasında sendikaların önemli bir rolü vardır. Örneğin Çelik-İş'in yetkisinin istatistik hileleriyle düşürülmesi sonrasında, sendika yöneticilerinin, Demir-Çelik işçilerinin örgütlü gücüne dayanıp, iktidarın bu oyununu bozma yerine, umudunu Türk-İş'e (bu kötü oyunun perde arkasındaki asıl yöneticilerine) ve iş mahkemesindeki yargıçların cucilenmesine (!) bağlaması en hafifinden bu ülkedeki düzen çarkının işleyişinden habersiz olmaktır.

Birleşme deneyiminin başarısızlığı konusunda en büyük sorumluluk Otomobil-İş yöneticilerinin omuzlarındadır. Otomobil-İş yöneticileri, birlik için nasıl döne döne taviz verdiklerini, Hak-İş ve Çelik-İş'in teveccühünü topladıklarını anlattıkları broşürlerinde sırkatin söylemektedirler.

Broşürün önsözünde birliği işçilerin en etkili silahı olarak tanımlayan Otomobil-İş yöneticileri, "Birliğin gerçekten etkili olabilmesi için birliği oluşturanlar tarafından belirli ortak hedefler tespit edilmesi, yani birliğin amacının olması zorunludur. Amaca ulaşmak için izlenecek yol ve yöntem konusunda mutabakat da gereklidir" diyerek tam da kendilerinin yanlış yaptıkları noktaya vurgulamaktadırlar.

Evet sayın Otomobil-İş yöneticileri, "işçilerin en etkili silahı" olan birliğin ortak hedefi ve bu hedefe, "ulaşmak için izlenecek yol ve yöntem" nedir acaba? Bunu bir daha düşünmek gerekmiyor mu?

Sendikal Birlik, nihai bir amaç değil, mevcut sömürü ve zulüm düzeninin yerle bir edilmesi olan nihai amaca giden yolda bir araçtır. Ve bu etkili araç yaratılacaksa bunun yolu ve yöntemi, sizin yaptığınız gibi, işçi sınıfı adına sendikal bürokratlarının odalarında pazarlık yapmak değildir. Bu bir. Sizin sıkça değindiğiniz siyasal iktidarın, işçi sınıfının mücadelesini engellemek için koruyup kolladığı Hak-İş gibi Türk-İş'in istepnesi bir konfederasyon yöneticileri tarafından övülecek tavizkar bir tutum içine girmek de değildir. Bu iki. Sizin başarısızlıkta önemli rol oynadığını söylediğiniz egemen sınıfların ve onun siyasal temsilcilerinin icazet ve inayetine sığınarak işçi sınıfının vekilliğine soyunmak hiç değildir. Bu da üç...

MÜCADELE İÇİN BİRLİK

Sendika ve sendikal çalışma, herkes bilir ki, bir taviz ve pazarlık aracı değil, hele hele uzlaşma ve boyun eğme aracı hiç değil, bir mücadele ve dayanışma aracıdır ve mevcut sömürü çarkının geriletilişini, işçi sınıfı adına kazanımları elde edilmesini hedefler. Böyle bir araç bu düzenin kurum ve yasalarına eklemlenerek yani amaca tam bir zıtlık halindeki yöntemlerle yaratılamaz.

Sendikal birlikler ancak ve ancak işçilerin işyeri örgütlülükleriyle, ekseninde yer aldığı belirli kısa ve uzun vadeli programlar çerçevesinde sürdürülen bir mücadele içinde yaratılır ve geliştirilir. İşçi sınıfının güncel ve tarihsel sorunlarının çözümü için oluşturulacak hedefler etrafında örgütlü bir mücadeleye işçilerin çekilmesi ve kendi kaderlerini ellerine alacak bir yönetim becerisinin yaratılması için çaba gösterilmesiyle olur.

Bunu yaratmanın somut biçimleri koşullara göre değişebilir. Ama nihai amaca hizmet etmesi ilkesi değişirse ortada sendikalar değil, kulüpler lokaller kalır. Bunun için, işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir aşama olan sendikal birlikler ancak ve ancak işçilerin işyeri örgütlülükleriyle, ekseninde yer aldığı belirli kısa ve uzun vadeli programlar çerçevesinde sürdürülen bir mücadele içinde yaratılır ve geliştirilir. İşçilerin, birliğin öznesi olmaları birkaç salon toplantısıyla, birkaç broşürle sağlanamaz. İşçi sınıfının güncel ve tarihsel sorunlarının çözümü için oluşturulacak hedefler etrafında örgütlü bir mücadeleye işçilerin çekilmesi ve kendi kaderlerini ellerine alacak bir yönetim becerisinin yaratılması için çaba gösterilmesiyle olur.

Peki sizin sendikal anlayışınız bu doğrultuda bir anlayışa, hedeflere sahip mi?

Geçtiğimiz toplu sözleşme sürecinde, grev ertelemeleri ve Metal-İşkolunda öncü-devrimci işçi bırakmayan işçi kıyımı karşısında işçiler için ne yaptınız?

Sendikanın yönetimine işçilerin iradesini taşımak için, birkaç temsilciler kurulu toplamak dışında hiç bir çaba ve niyet gösterdiniz mi?

Zonguldak direnişi sürecinde ve 3 Ocak'ta etkili bir merkezi çalışma yürüttünüz mü?

Broşürünüzün önsözünde "ne yazık ki ülkemiz işçi sınıfı bu genel doğrulara uyum göstermekte pek başarılı olamamıştır" diye buyurmuşsunuz. Peki siz işçi sınıfı için ne yaptınız allahaşkına?...

Broşürünüzden anlaşılıyor ki siz bu "yol ve yöntem" konusunu hala anlayamamışsınız. Gönlünüzde hala birlik adına Hak-İş'e yamanma yatmaktadır. Sizin de pekala Türk-İş'in istepnesi olduğunu bildiğiniz Hak-İş'e ilhak konusundaki tezcanlılığınız gösteriyor ki; siz bu anlayışla, birlik birlik diye Hak-İş'e gider fakat orada da fazla kalmaz "tüm işçilerin birliği Türk-İş'de sağlanır" diye Türk-Metal'le izdivaca kadar uzanırsınız.

Güle güle Otomobil-İş yöneticileri. Güle güle.

Fakat emin olun ki bu yolda yalnızsınız...

Evet tarih bazı dönemlerde cilve yapar. Ama tarih, böyle dönemlerde cilve yapanları asla affetmez.

Deneyimin Kronolojisi

(1) ..Ekim 1989 tarihinde Otomobil-İş 11. Genel Kurulunda oybirliğiyle "birliğin sağlanması yolunda kararlı bir çaba harcanması"na karar verildi.

(2).. Otomobil-İş, Çelik-İş, Özdemir İş sendikaları 1990-92 döneminin toplu sözleşme görüşmelerini birlikte yürüttüler. Ortak bir görüşme heyeti oluşturulup MESS'le masaya oturuldu.

(3).. Temmuz 90 yılı istatistiklerinde Çelik-İş 'in %10 barajının altına "düşürüldüğü" açıklandı.

(4).. Eylül 1990 tarihinde birleşmenin hazırlıklarını yürütmek üzere üç sendikadan 5 kişinin katılacağı bir komisyon oluşturulması kararlaştırıldı.

(5).. 1 Ekim 1990'da eşit haklı bir birliğin hangi sendikada sağlanabileceği üzerine yapılan tartışmalar sonuçsuz kaldı.

(6).. 17 Ekim 1990'da toplanan genel başkanlar , yasal nedenlerle Otomobil-İş'de birleşmeyi ancak Hak-İş Konfederasyonuna üye olunarak yeni bir tüzük oluşturulmasına karar verdi.

(7).. 20 Ekim'de Topkapı bölgelerinde yapılan ortak ortak üye toplantısında bu karar işçilere açıklandı.

(8).. 22 Ekim 1990'da Özdemir-İş temsilcileri Çelik-İş'in devam eden davasını gerekçe göstererek birlik çalışmalarından çekildi.

(9).. 25 Kasım 1990'da Otomobil-İş ve Çelik-İş , Oto-Çelik-İş adı altında birleşme kararı alarak bir protokol yaptılar. (Oto Çelik-İş'in 7 kişilik merkez yönetim kurulu 4 Çelik-İş, 3 Otomobil-İş yöneticisinden oluşacak ve Merkez Ankara olacaktı.)

(10).. Protokol gereğince ortak bir tüzük hazırlandı ve sendika 23 Kasım günü genel kurulları toplantıya çağırdı. Ancak genel kurullar toplanmadı. Çelik-İş "şimdilik birleşme üzerine fazla gidilmemesini " rica ederek geri çekildi. Geri çekildi çünkü, üst kurul delege sayısı 200'ün altında olduğu için birleşme kongresi yapmak kanunen mümkün değildi. Bu ara devreye HAK-İŞ girdi. Hak-İş Başkanı Necati Çelik, Metin Türker'i arayarak "Devletin başı seni istemiyor" dedi. Daha önce de , MİT tarafından istenmediği Metin Türker'e iletilmişti. Aynı zamanda Hak-İş'de gerçekleştirilecek bir birlik için hükümetin ve bakanlığın icazet vereceği konusunda da güvence verilmişti. Otomobil-İş'le birleşmeye engel olan kanun hükümlerinin , Özdemir-İş'le birleşmeye engel olması bertaraf edilecekti . Çelik-İş'le, Genel Merkez düzeyinde ilişkiler gizlilik içinde sürerken, Çelik-İş'in İskenderun ve Karabük Şubeleriyle özel ilişkiye girildi. Türker'e muhalif olan bu şubeler aracılığıyla Türker etkisizleştirilmeye çalışıldı. Çelik-İş içindeki çelişkiler keskinleştirilerek sendika yıpratılmaya, zayıflatılmaya çalışılıyordu.

ÇELİK-İŞ: MÜCADELEDEN TESLİMİYETE

(11).. 17 Ocak'ta, işkolu istatistikleri açıklanmadan 4-5 gün önce, Özdemir-İş Çelik-İş'e "yine barajı aşamadığını " duyurdu. Hükümete ve bakanlığa dar günlerinde destek veren Hak-İş yöneticileri için bu istihbaratı almak hiç de zor değildi. Öyle ki söyledikleri yüzde oranları 17 Ocak'da açıklananların aynısıydı. 18 Ocak sabahı Aras, Metin Türker'i arayarak "geçmiş olsun" dedi ve yarım kalan birleşme (daha doğrusu ilhak) konusunu görüşme çağrısında bulundu. Çelik-İş genel merkezi tam bir çaresizlik içindeydi. Ocak istatistiklerine de itiraz ettiler ama sonucun ne olacağını artık kestiremiyorlardı.

Öte yandan sendikaya kayyum atanacağını hesaplıyorlar ve bundan da çekiniyorlardı. Teslimiyetin tecelli bulması , Karabük'ten gelen haberlerle kesinlik kazandı. O güne kadar , Türk Metal'e gidenlerin sayısı 100'ü bulmamışken, Ocak ayının son haftasında işçiler arasında tam bir çözülme başlamış ve bir kaç gün içinde Türk Metal'e gidenlerin sayısı 300'ü bulmuştu. Karabük'lü işçiler artık sendikalarını değil toplu sözleşmeyi düşünüyorlardı.

Karabük'ü Türk Metal'e kaptırmamanın tek bir yolu vardı: Özdemir-İş'e ilhak etmek ! Nitekim bunun ilan edildiği günün hemen sonrasında istifalar bıçak gibi kesildi.

(12).. Geçtiğimiz haftalarda birleşme genel kurulu yapıldı. Ve Öz-Çelik İş kuruldu. Başkanlığa Özdemir-İş'in başkanı Aras getirilirken genel sekreterlik Metin Türker'e verildi. Basında özel olarak Metin Türker'in işçiliğe döneceği yolunda çıkartılan haberlere rağmen Türker'in yeni sendikanın yönetimine seçilmesi kimi çevreleri şaşırtsa da bu şaşkınlık uzun süreceğe benzemiyor. Muhtemelen ilk genel kurulda Türker ve ekibi yıpratılarak yönetimden tasfiye edilecek. Böylece Aras'ın Çelik-İş'e yönelik hesapları gerçekleşecek. Aras Hak-İş içinde en büyük delegasyona sahip olacak ve belki de Hak-İş başkanlığına soyunacak. Demir-çelik grevlerinin Valesa'sı Türker'in karizması yokedilerek, çelik işçilerinin kendine güvenleri tamamen sarsılacak. Bu çok uzak bir ihtimal değil.

Bir Kitap, Bir Anlayış..

Metal İşkolunda Sendikal Birlik Sorunu Ve Türk-metal'de Birlik

Alev Yayınları,51 sayfa, 5000 TL.
Ali Babaishak, Mercan Köklü

Geçenlerde bir kitap çıktı piyasaya. Sayfalarından kan damlıyor. "Birlik" uğruna radikal mi radikal (!) ... Kendisi yeni, altında yatan düşünceleri eskimiş bir kitap bu... "Çağdaş sendikacılık" anlayışının kırmızı kapaklısı.. "Birlik"ten yanyana dizilmek, "Sendikal Birlik"ten de kelle sayısı en çok olan sendikanın çatısı altında yanyana dizilmeyi anlıyor.Ve metal işçilerine "Türk Metal'de birlik" öneriyor. Bakın neler söylüyor:

"İşkolunda 'Türk Metal'de birlik' demek olan sendikal birliğin karşısına çıkarılan sözde devrimci tezler, çamura çökmüş manda gibi kalakaldı.(.....) Çelik-İş sendikası işkolu yetkisini yitirdi. Böylece . 1984'lerden bu yana olgunlaşan bir sürecin sonuna gelindi." (syf.7)

Çamura çökmüş manda gibi kalakalan tam da kitabın yazarlarının mantığıdır. Ve bu mantığın sendikal birlik sorununu "ilkesiz birlik"olarak yorumlayan yeni versiyonudur. Çamura çöken kitle kuyrukçularının kelle sayısını baş tacı eden (ister Türk Metal densin, ister bunun ilk adımı olan üçlü birlikten söz edilsin) mantık(sızlık)tır.

"Şimde görev "bağımsız" sendikada ya da Hak-İş'de örgütlü olduğu için ana gövdenin dışına düşmüş metal işçisinin, sendikalarını da alarak Türk-Metal'e katılması..." (syf. 7)

"Birlik" sorunu yıllardır ağızlarda ciklet.. Her kapının anahtarı sihirli bir sözcük sanki birlik. Herkesin farklı anlamlar yüklediği "birlik" uğruna her türlü ilkesizlik yaşanabilir. (?!) İyi de birlikten ne anlıyorsunuz? Nasıl bir birlik ve ne için birlik? "Daha iyi bir sözleşme için" diyor kitabın yazarları. Ve şöyle devam ediyorlar, "çünkü iyi bir sözleşme güçlü sendika olmakla, güçlü sendika olmak ise en başta sınıfın sendikal birlik eğilimini izlemekle olanaklıdır." (syf.33)

Sendikal mücadeleyi iyi bir sözleşmeye (ki bundan ne anladığı da meçhul, salt parasal açıdan iyiyi arıyorsa bile bugüne kadar hep en geri noktada sözleşme yapan Türk-Metal'e çağrı neden, doğrusu anlaşılır gibi değil) indirgeyen bu mantıksızlık, kavram kargaşasında ödüle layık doğrusu. Herşeyden önce birlik yanyana dizilmek, ya da hep birlikte aynı sendikanın çatısı altında toplanmak değil, sınıfsal temeldeyürütülecek olan sendikal mücadelede birlikte hareket edebilmektir. Güçlü olmak ise kelle sayısının çokluğu değil, sınıfsal temelde örgütlü güç olmaktır. Kitabın yazarlarına basit bir gerçeği hatırlatmak gerekir: devrimciler koşullara göre gerici-faşist sendikalarda da çalışırlar. Ve bugünün koşullarında da Türk-Metal'de çalışılmalıdır. Ancak, bu çalışma, kurumsallaşan gerici faşist anlayışı ve örgütü teşhir etmek, tarumar etmek, parçalamak ve içinde yer alan iyi niyetli unsurları tarafsızlaştırmak, kazanmak için yapılmalıdır.Türk-Metal'de çalışmak, işçilere "Türk-Metal'de örgütlenin" diye hedef göstermek anlamına hiç mi hiç gelmez.

"İstatistiklerdeki veriler metal iş kolunda sendikal birlik eğiliminin Türk-Metal'de birlik yönünde geliştiğini ortaya koyuyor." (syf.8)

GERİCİLİĞİN KURUMSALLAŞTIĞI SENDİKA

"Türk-Metal'in genel merkezinde, işverenlerin sıcak baktığı, gerici bir yönetim kliğinin varlığı ve 'sol' (!) bölücü sendikaların bu durumu demogojilerine dayanak noktası yapmaları bile, işçi yığınlarının Türk-Metal'e yönelmesini engelleyememiştir. Bu, işçi sınıfındaki sendikal birlik eğiliminin ne kadar güçlü olduğunu anlatır." (syf.18)

"En büyük işçi sınıfı başka büyük yok" anlayışı demek insanı egemenlerin ne niyetle yaptıkları ayan beyan ortada olan istatistiklerini "devrimci tezlere" dayanak yapmaya kadar götürebiliyor?! Demek ki kitle kuyrukçuluğu, işçiyi Türk-Metal'e iten nedenlerin en başında siyasi iktidarın baskıları ve ayak oyunları (istatistiklerde yetki düşürmek gibi) olduğu gerçeğini gizlemeye dönüşebiliyor?! Tapınma ruhu demek ki insanı "ikiz kardeşi bir anlayışı" bölücüklükle suçlamaya kadar vardırabiliyor.

"...Geçen yıl militan bir grev mücadelesi veren Karabük ve İskenderun Demir Çelik İşletmelerinde Türk-Metal'in giriştiği son örgütlenme kampanyası, bu süreci noktalayan girişim oldu." (syf.25)

Yukarıdaki cümleyi yazabilmek için

Demir-Çelik grevlerinde gösterilen kararlılık sürdürülemedi

Çelik-İş Hak-İş'de

-Çelik-İş , 1989'da yeni bir sendikal geleneğin ilk sinyallerini verdi. Toplusözleşme hazırlığında işçileri seferber eden , pazarlık ile ilgili her aşamayı işçilere aktaran ve mücadele ederken kanunların sınırlarını pek fazla kaale almayan bir sendikacılık geleneği...

Bu süreçte işverenle, hükümetle, bakanla ve diğer siyasi partilerle görüşmelerde bulunmaktan kaçınmayan ama her seferinde istedikleri ücret oranlarında ısrar eden bir sendikacılık geleneği...

Bunu yaparken işçi hareketinin ne uzun vadeli çıkarlarını ne de siyasi iktidarla kesin hesaplaşmayı düşünmeyen, bu anlamda belli bir ideolojik çatısı ve örgütlenmesi de olmayan bir sendikal gelenek...Bu açıdan bakıldığında Çelik-İş, Genel Maden İş'in de bir öncülü sayılabilir.

-Bu süreçte son derece öne çıkan ve popularite kazanan sendika lideri ... "Türkiye'nin Valesa'sı" lafı ilk Metin Türker için söylenmişti. Liderin karizmatik gücünün arttığı ve üye işçi ile lider arasında lideri denetleyebilecek mekanizmaların bulunmadığı bir sendikal yapı..Ve lidere duyulan sonsuz ve sorgusuz güven..

-İşveren ve hükümetle yürütülen mücadelenin meyvalarının tümüyle sendika içi (Genel Maden İş de dahil) çekişmeler içinde yenilmesi eğilimi..Bir Çelik-İş yöneticisi "grevden sonra (İskenderun -Karabük demir çelik grevi) grevin siyasi çalışmasını yapamadık" diyordu. Bu yapılamadı ama grevin sendika içi hesaplaşmalar için çalışması yapıldı. İç hesaplaşmalar hata yapma riskinin yüksek olduğu hesaplaşmalardı ve bu süreçte devlete karşı büyük açıklar verildi.Devlet fırsatı kollayıp sendikaya kanun çengelini taktı. İş mahkemesi koridorlarında geçerli olabilecek üç muhtemel güç vardı: işçilerin gücü, paranın gücü, ve siyasi iktidarın gücü.

Mücadeleciliği toplu sözleşme dönemleriyle sınırlı bu yeni sendikal gelenek, işçilerin gücünü bu aşamada kullanabilecek miydi? Bu zor bir karar olacaktı. Ve liderlik bunu göze alamadı. İşçiler ise karizmatik liderlerine duydukları güven gereği sendikanın bu kararına karşı koymadılar. Zaten bunu sağlayacak ara-denetleme mekanizmaları da yoktu. Liderlik mahkemeler sürecinde para ile etkili olacağını sandı ve onu denedi. Ama , sendikanın işini bitirmeye kararlı olan siyasi iktidar , bu aşamada gücünü kullandı ve her seferinde yenik çıkan Çelik-İş oldu.Aslında , mücadeleden teslimiyete atılan en önemli adım , mahkeme sürecinde, işçileri seferber etmeyi göze almamakla başladı...

-İktidarın böylesi sendikalara mesajı çok açık: ya "başkaldır" diyor ya da "teslim ol". Devletin artık "tarafsız kanunları" yok ! Tıpkı Genel Maden-İş'e verdikleri mesaj gibi: " Ya barikata yürü, ya da teslim ol !"

İktidarın dayatması bu..Çelik-İş teslim oldu..Ya Genel Maden-İş ?

...yandan KİPLAS diğer yandan işçiler sıkıştırıyor

...etrol-İş'in zor günleri

...İş üyesi 38 bin işçinin büyük bir bölümü grevin eşiğin- ...S ve KAMU-SEN, sözleşme görüşmelerini uyuşmazlığa .. Petrokimya işkolunda yaşananlar, belleklerde henüz ... olan metal, maden ve tekstil toplu sözleşme görüşme- ...msatıyor..

■ KİPLAS, MESS'in sonbaharda oynadığı oyunu harfiyen sahnelerken Petrol-İş sonuçlarını bile bile sadece izlemede kalıyor ve hiç bir etkili politika gündeme getiremiyor. Muhalif şube yöneticileri de sessiz kalmayı yeğliyor.

...İş'in 38 bin işçiyi kapsa- ...sözleşme görüşmelerinin ...uyuşmazlıkla sonuçlanı- ...AS'a bağlı 33 şirketin 52 ...grev kararı alındı. Kamu- ...işçiyi bağlayan görüşme- ...üz sürüyor. İşçiler, uyuş- ... protesto eylemlerine

... 3-10 Aralık tarihleri ...başlayan görüşmeler sü- ...nüz teklif taslaklarındaki ...tümüyle görüşülmemiş- ...araflı olarak uyuşmazlık ...Uyuşmazlık aşamasında ...maddelerin eski şekliyle ..., görüşmelerin sürmesi ...şul olarak ortaya attı. ...sözleşme görüşmelerinde ...EN, idari maddelerin es- ... bile budamaya kalkan ...Petkim görüşmesinde de, ...cuk ödentilerinin ücrete ...ni ve dört sosyal yardım ...n ise birleştirilerek ayla- ...esini önerdi.

... Petrol-İş önderliğinde ...las gerekse KAMU-SEN ...rinin uyuşmazlığa sürük- ... protesto eylemleri baş- ... Şubat'ta fazla mesailer ...-21 Şubat'ta yemek ve ...ykotları yapıldı. 26 Şu- ...barın de grev kararları

...mya işkolunda yaşanan- ...lerde henüz çok canlı ... önemi anımsatıyor: Me- ...n ve Tekstil sözleşmele- ...imiz sonbaharda ...MU-SEN ve Tekstil İş- ... Sendikası da tıpkı KİP- ...ndi uygulamaya çalıştığı ...i uygulamıştı. Sözleşme- ...a uyuşmazlıkla sonuçlan- ...lere çıkılmıştı. Bakanlar ...n erteleme kararıyla bir- ...dikalar işçiye işbaşı yap- ...ını yapmış. " ne olursa ...şmayız" diyen işçiler de ...nın başına dönmüştü. İş- ...çısından yaşanan bu ye- ...eşine , aynı sessizlikle ... işçi kıyımı başlamıştı.. ...de 38 bin petrokimya iş- ...ıkmaza sürükleniyor.

...İş Genel Başkanı Münir ..., işçisinin mücadelesinin ...ni her fırsatta belirtirken , ...ubesi Genel Kurulu'nda ...ylüyordu: "Sanılıyor ki ...rmadağın oldu, sanılıyor ...ha direnişler olmayacak. ...erin ekonomik ve demok- ...larınızdan vazgeçtiğinizi ...a edebilir ki? Hiç kimse ...yirci kalmamızı bekleme- ...cek günler bizim için mü- ...lu..."

...r ki , 90 yılı içinde Petrol- ...i içinde yer alan işçi atıl- ... karşı tavır göstermeyen ...deleyi geleceğe erteleyen ...yönetiminin bu konudaki ...aatları ise , bütün keskin ...rine rağmen oldukça geri ...la.

...etkim..

...eştirme hamleleriyle grev ...kapsamına alınan Petkim ...işmeler karşısında yalnız- ...an , ancak pratikte hiç bir ...e bulunmayan Petrol-İş, şu ... toplu sözleşme görüşme- ...yuşmazlığa varmasına rağ- ...di bir çalışma içine girmi- ...ksine, Petkim işçisinden

gelen işyerini terketmeme kararına destek verir görünüp ,eylemi 48 saatle sınırladı.

Aynı Petrol-İş , Contitech işçisi işten atılmalara karşı üretimi durdurup günlerce fabrikayı terketmeyerek yanıt verirken , bir ay boyunca sadece nezaket

delesine de sınırlar çiziyor, ya da yalnız bırakıyor.

Petrol-İş yöneticileri , içini dolduramadıkları aktif mücadele söylemlerini her fırsatta haykırmaktan geri durmuyorlar.İşkolunun özelliğinden yararlanarak imzaladıkları sözleşmeleri , mücadelenin somut

ifadesi olarak lanse ediyorlar.

Bu çelişkileri birleştiren sendikal çevreler ise şu yorumu yapıyorlar: " Petrol-İş iki yıl önce bir milletvekili çıkarmıştı, şimdi de neden bir Türk-İş başkanı çıkarmasın?"...

Petrol-İş üyesi olan Polisan işçileri, uyuşmazlığa giren toplu sözleşme görüşmelerini protesto için gerçekleştirdikleri servis boykotunda

ziyaretlerinde bulunanarak işçilere sendikanın ekonomik desteğini vermedi ve direnişi yenilgiye mahkum etti.

Petrol-İş , KİPLAS ve KAMU-SEN'e bağlı olmayan tek tek işyerlerinde nippeten iyi sözleşmeler imzalıyor. Türkiye'deki en karlı sektörlerden olan petrokimya işkolunda imzaladığı iyi sözleşmeleri başarı hanesine yazan Münir Ceylan, sermaye ve siyasal iktidarın ortak ürünü "grev dalgasını aşırma ve işçi kıyımı"adlı oyunun KİPLAS ve KAMU-SEN tarafından bir kez daha oynanmasına yalnızca " ucundan mücadele damlayan" sözlerle karşılık veriyor..

Münir Ceylan günlük gazetelere verdiği demeçlerde " Nisan'ın ikinci yarısında işçi kitlesindeki etkin kıpırdanma gözle görülecektir, kimse işçinin mücadelesi bitti, işçiler gündemden düştü sanmasın" diyor.

Geçtiğimiz dönem 40 bin maden işçisi 100.000'lere varıp sokaklara dökülmüş Ankara'ya yürürken , Petrol-İş Genel Başkanı " Şemsi Denizer 'in şov yaptığını" söylüyordu. Ayrıca da Şevket Yılmaz'ın talimatına uyarak , Petrol-İş'e üye işçilerin topladığı parayı Zonguldak işçisine destek olsun diye (!) Türk-İş'in kasasına gönderiyordu.

Genel Başkan Ceylan şimdi işçinin aktif mücadelesinden sözediyor ve Nisan'ın ikinci yarısı diyerek de zaman veriyor. Ancak bir türlü somut programdan sözetmiyor.KİPLAS'ın görüşmeye bile yanaşmadığı idari maddeleri savunurken " bu dayatmaya boyun eğmemiz açık bir teslimiyet anlamına gelecektir, bu koşullarda oturacağımız masada parasal konulardaki hedeflerimize ulaşmamız imkansız olacaktır" diyerek " mücadeleci söylemlerini" pekiştiriyor. Çok kısa bir süre önce Metal, Maden ve Tekstil işkollarında oynanan oyunun tekrarlanacağını görmesine rağmen aktif mücadele çizgisinde işçiye önderlik etmek şöyle dursun - Petkim ve Contitech'de olduğu gibi- işçinin müca-

Grevler Başlıyor

Petrol-İş'e üye işyerlerinde ardarda greve çıkılıyor. Santa Farma İlaç Fabrikası ve İdeal Lastik'te 4 Nisan'da, Yasaş Boya'da(DYO) 5 Nisan'da greve çıkıldı.

Ortalama 650 bin lira ücretle 135 işçinin çalıştığı Santa Farma'da sözleşme görüşmeleri idari maddelerde tıkandı. Petrol-İş'in ilk işe girme ücreti ve ücret skalası konusunda taslağa aldığı maddeler kabul edilmedi. Ve Santa-Farma işçileri 1980'den bu yana üçüncü defa grev yoluyla haklarını almaya giriştiler. İlaç sanayiinde daha önce imzalanan ve KİPLAS'a bağlı olmayan Wyeth ve Birleşik Alman İlaç Fabrikasında söz konusu idari maddeler işverence kabul edilmişti. Bu işyerlerinde ve Eczacıbaşı'nda imzalanan sözleşmelerde ücret konusunda yakalanan rakam ise net 1.500.000. TL. civarındadır.

Petrol-İş Gebze Şubesi'ne bağlı Yasaş Boya'da diğer işyerlerinde olduğu gibi uyuşmazlık konusunu idari maddeler oluşturuyor. Gerek şube yönetimi gerekse işçiler ücret konusunda bir uzlaşma noktası yakalanabileceğini ama idari maddelerden taviz verilemeyeceğini belirtiyorlar.

Petrol-İş'e bağlı işyerlerinde, ayrı taslaklar ve ayrı sözleşmeler imzalanıyor. Ancak bu toplusözleşme döneminde, Genel merkez düzeyinde tüm taslaklarda öngörülen idari maddeler şunlar:

1- Müteahhit firma uygulamasının kaldırılması ve bu işlerin kendi bünyesindeki işçilere yaptırılması. Yemekhane, temizlik, taşıma vb. işlerin müteahhite verilmesinin sendikanın gücünü kırmayı hedefleyen bir uygulama olarak değerlendiriliyor.

2-İlk giriş ücretinin asgari ücretin %75 fazlası oranında tutulması. Giriş ücretinin yüksek tutulmasının işten atılmaları caydırıcı olacağı düşünülüyor.

3-Kapsam dışı personelin kapsama dahil edilmesi.

4- Kıdem ve ihbar tazminatlarının arttırılması .

Gazetemizin hazırlandığı tarihte, DYO, Dewilüx ve Marshall Boya'da da greve çıkıldı.

Grev kararı

(İŞÇİLERİN SESİ _İZMİR) İzmir Petrol-İş Sendikası ile KİPLAS'a bağlı +işyerlerinde , 24 Aralık 1990 günü başlayan oturum ve görüşmeler 8 Ocak 1991 günü KİPLAS' ın tek taraflı olarak uyuşmazlık tutması ve resmi arabulucudan da bir sonuç alınamaması üzerine 25 Şubat 91'de grev kararı alındı.Bu işyerleri şunlar: DYO Boya, DYOSAD Boya ,Akril Kimya,Etap Makina Kalıp ve Plastik, Devilüks Boya Kauçuk Sanayi, Habaş Sınai Gazlar, Çukurova Kimya.

Şube başkanı Nihat Erdoğan işverenin körfez krizi ve savaş ortamından yararlanarak görüşmelerde dayatmacı bir tavır sergilediğini söyledi. 60 günlük görüşme süresinin 30. gününde uyuşmazlık tutan KİPLAS'ın bu süre içinde her işyeri için yalnızca ikişer saat süre ayırdığını söyleyen Erdoğan işverenin idari maddelerdeki yeni öneriler biryana eski sözleşmedeki bazı idari maddeleri bile kabul etmediğini ve savaş fırsatçılığı içinde olduğunu belirtti. "Özgür toplu pazarlık ilkesi"nin ruhuna aykırı olan bu dayatmayı kabul edemeyeceklerini söyleyen Erdoğan bir dizi eylem kararı aldıklarını söyledi.

Bir gün yemek boykotu, bir gün servise binmeme ve toplu viziteye çıkma şeklinde süren eylemler sürekli mesai boykotu ile destekleniyor. Eylemlerin başlaması üzerine işverenin görüşme önerisinde bulunduğunu söyleyen Erdoğan " haklarımızı alana kadar mücadelemiz devam edecektir" dedi.

Petkim ayakta

Aliağa Petkim İşçileri, 1 Nisan'da işyerlerine 2 km. kala servislerinden inerek yürüyüşe geçtiler. Ancak polisin saldırısıyla dağıldılar. Bu saldırı Petkim işçisinin sürdürdüğü direnişin iktidarda yarattığı hazımsızlığın ifadesiydi.

(İZMİR - İşçilerin Sesi)

Kararlılık, öfke, hınç ve disiplin. Bu gün Petkim işçisinin somut durumunu bu dört sözcükle açıklamak mümkün.

Alpet (Aliağa Petkim) ve Yarpet (Yarımca Petkim) işçileri 1 Nisan'dan bu yana işyerlerini terketmiyor. Binlerce Petkim işçisi, toplu vizite, servis boykotu, yürüyüş gibi eylemler gerçekleştirirken bunlara ekledikleri işyerinini terketmeme eylemiyle birlikte yasaların ve sendikaların kendilerine çizdikleri sınırları zorluyorlar.

1988'in ilk aylarında çıkarılan bir yasayla grev yasağı kapsamına alınan Petkim'de son üç yıldır sıkıntılar katlanarak büyürken, 90 Eylül'ünde başlayan toplusözleşme görüşmeleri altı aydan sonra çıkmaza girince Petkim işçisinin öfkesi patlamaya hazır silah haline geldi.

Başlangıçta fabrikalarına iki kilometre kala servislerinden inip yürüyüşe geçme gibi eylem biçimlerini seçen Petkim işçisi, giriş ve çıkışlarda toplu yürüyüşler gerçekleştirdi. Aliağa SSK'ya kadar yürüyerek toplu vizite eylemi yapan işçi yanında eş ve çocuklarını da buldu. Ardından işyerini terketmeme kararı aldı ve bu eylem 48 saat Petkim'in tüm işyerlerinde gerçekleştirildi.

1 Nisan günü olağan servis boykotlarından birini gerçekleştirip Alpet yönünde yürüyüşe geçen işçiye saldıran polis, dokuz kişinin; Hasan Hüseyin Sandal (iki gün raporlu), Mustafa Dolarca (iki gün raporlu), Özcan Öztürk, Kazım Aytaç, Ramiz Solmaz, Ferda Şen, Mustafa Karal, İbrahim Solar, Erdoğan Arabacıoğlu'nun yaralanmasına neden oldu. Bu saldırı sırasında Aliağa Emniyet Müdürü Abdullah Çokaklı, Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı Mustafa Öztaşkın'ı arabaya alarak yumruklaması, çevik kuvvete "vurun, acımayın!" diye emir vermesi, ayrıca bir gün önce Şube Mali Sekreteri Adem Tunç'un gözaltına alınması da Petkim işçisinin sürdürdüğü mücadelenin yarattığı hazımsızlığın açık bir ifadesiydi.

Polisin saldırısı karşısında dağınıklık ve panik yaşayan Alpet işçisi aynı gün işyerini süresiz terketmeme kararı alıyor ve iktidara "restinizi görüyoruz" diyordu.

Aynı gün Yarpet işçisi de Yarımca Petkim'de aynı kararı alarak eylemine başlıyordu.

Bir yandan toplusözleşme görüşmelerinin önünün tıkanmasını öte yandan ise grev haklarının ellerinden alınmasını protesto ederek mücadelesini yükselten Petkim işçisi, İzmir'de sınıf kardeşliğinin güzel örneklerinden birisini göstererek Hava-İş grevini ziyarete gidiyordu. Sendikaya giriş ve çıkışlarda " İşçiler el ele genel greve" sloganlarını haykıran Petkim işçisi, Belediye ve Tansaş işçileriyle birlikte Aliağa'ya dönüyordu. Petkim girişinde polis ve jandarma tarafından önleri kesilen işçiler, engeli aşmaya çalışırken, işyerinde kalan iki bine yakın Petki işçisi de kardeşlerini "Yaşasın sınıf kardeşliği", "Yöneten değil üreten güçlüdür", " İşçiler el ele genel greve", "Geliyor, geliyor dalga dalga geliyor" sloganlarıyla karşılıyorlardı.

Bir araya gelen işçiler sloganlarına Türk-İş de dahil olmak üzere anti-demokratik uygulamalarla, işçi kıyımlarına sessiz kalan sendikaları lanetleyen sloganlar ekliyorlardı.

Bu gün Petkim işçisi, sürdürdüğü eylemlerini, yaşadığı deneyimlerle besliyor. Polisin saldırıları karşısında, eyleme devam kararı alıyor. Toplusözleşme görüşmelerinin tıkanmasına duyduğu tepki, grev yasağına akıyor. Mücadelelerinin başarıya ulaşması için eylemlerinin işyeri sınırları dışına taşırılması gerektiğinin bilincinde, Aliağa'da halkın da desteğiyle yürüyüşler yapıyor.

Petkim işçisi,

Grev yasağı kapsamında olan işyerlerinde işçinin grev silahını elinden almanın rahatlığı ve pervasızlığı içinde yedi aydır Petkim işçisini oyalayan işverene;

Bu yasa ve yasaklara bir şey yapmak mümkün değildir diyen ve işçiye eylemsizliği ve teslimiyeti öneren sarı sendikacılara ve sendikalara ;

Sözleşmesiz uyuşmazlıkla sonuçlanırsa YHK bu işi bitirir tehdidini savuran iktidara öğretiyor ve öğretmeye devam ediyor.

Asolanın mücadele ve örgütlülük olduğunu, kavganın boyutları genişledikçe varolan yasa ve yasakların kağıt üzerinde kalacağını gören Petkim işçileri yasakları aşma yolunda yürüyor. Egemen güçler tarafından konan grev yasağı vb. her türden engelin aşılmasının tek yolunun örgütlü mücadele olduğunu öğretiyor.

Grev yasağı kırılacak!

Yaşasın Petkim işçisinin örgütlü mücadelesi!

Alpet İşçisi, eylem dizisine toplu viziteyi eklerken yanlarında eş ve çocukları da Aliağa halkının desteğini buluyordu

...EKA'da sözleşme

...ev kararı alınmış olan Kağıt İşverenleri Sendikasına üye 13 iş...de toplu sözleşme imzalandı. Kağıt işçileri brüt 1.825.000 lira ...300.000 lira arasında değişen seyyanen zam aldı.

...eçen yıl dokuzuncu ayda Kağıt işverenleri Sendikası ve Selü... arasında görüşmeler uyuşmazlığa varmış, SEKA'da greve gi...en diğer işyerlerinde de grev kararları alınmıştı.

...akanlar Kurulunun kararıyla gerçekleşen grev ertelemesinden ...A da nasibini almış, diğer işyerlerinde de greve çıkılamamıştı.

...anıştay'ın Bakanlar Kurulu kararını bozması üzerine yeniden ...eme gelen grev kararları , uygulanmadan 19 Mart'ta sözleşme ...landı. İmzalanan sözleşme 13 işyeri içinde brüt 1.825.000 lira ...300.000 arasında değişen seyyanen zamla birlikte, izin ücreti ...00, bayram parası 700-750.000, mesailer %100-%150 artış al... Selüloz-İş sözleşmesindeki idari maddeler ise aynen kaldı.

...elüloz-İş Sendikası İstanbul Şube başkanı Ahmet Akdoğan top...zleşme sonrasına ilişkin verdiği bilgide " her toplu sözleşme ...minin ardından işten atılmalar olur.Ancak biz bu ara böyle bir ...me beklemiyoruz. Şimdi ramazan, belki bir iki ay sonra"diyor.

...kdoğan işten atılmalar karşısındaki tavrını ise şöyle açıkladı:" ... çıkarma başlamadan bir şey yapmamız mümkün değil. Uyuş...ık aşamasında yemek ve servis boykotları, vizite eylemleri yap...k. İşten atılma olursa bu eylemleri yeniden yapabiliriz".

Özal'ın halka karşı açtığı savaş sürüyor

PENDİK MİTİNGİ: SHP'nin 13 Ocak 1991 günü Pendik'de düzenlediği "Savaşa Hayır" mitingine 40.000 kişi katıldı. Çeşitli sendika ve demokratik kitle örgütlerinin katıldığı coşkulu mitingde emperyalist savaş kınandı.

Atılan yüzlerce ton bombasıyla , Patriotlarıyla, Scudlarıyla günlük yaşantımızın büyük bir bölümünü işgal eden savaş sona ermiş görünüyor. Şimdi bütün gözler Ortadoğu'da yeniden şekillenecek olan dengeler üzerinde ...Bu yeni dengeler içinde kendisine biçilen rolü iyi oynamak isteyen Özal yaptığı son manevralarla Kürtlerin hamiliğine soyunuyor, 141-142'yi kaldıracağını, bir infaz indirimine gidileceğini söylüyor.Oysa Kürdistanda halkın üzerine her gün kurşunlar yağdıran, çıkarmak istediği anti-terör yasasıyla toplumsal muhalefeti iyice etkisizleştirmeyi amaçlayan ve son üç ayda işkencede öldürdüğü 10 devrimci ile halk üzerindeki baskıları azgınlaştıran Özal'ın mevcut sistemin "demokratikleştirilmesi" adına yapıcağını vaadettiği reformlarında samimi olmadığı açıktır.

Emperyalizme olan bağımlılık ilişkileri ve kapitalizmin yapısal bozukluklarından kaynaklı olarak sürekli bunalım yaşayan sistemin bu tür "reformları" kaldıramayacağı , hatta Körfez savaşıyla derinleşen krizin faturasını kesmek istediği emekçilerin tepkilerini yokedebilmek için daha baskıcı bir biçime bürüneceği ortada. İşte bunun için siyasi iktidar halka saldırıyor. Halkın gelişen muhalefetini ezmeye çalışıyor. Bunun için "içerden " halka karşı savaşı derinleştiriyor Özal diktatörlüğü ...

Peki Özal neleri kazanabilecekti açtığı bu savaşla ?

Doktorlar gömlek yaktı: 20 Ocak günü tüm Sağlık Çalışanları Sendikası önderliğinde Cerrahpaşa bahçesinde gerçekleşen gösteride sağlık çalışanlarının güneydoğuya 'zorunlu' gönderilişi ve 'istifa hakları'nın bile gaspediliyor olması kınandı. "Savaşa Hayır", "Cepheye gidenler geri dönsün" ve "yedek ordu değil sağlıkçıyız." sloganlarının atıldığı gösteriye 300 sağlıkçalışanıkatıldı.

Önce grev ertelemeleri, ardından sıraya girilerek imzalanan toplu sözleşmeler ve Türkiye işçi sınıfının tarihinde yaşadığı en büyük işçi kıyımı ...Kürt halkının topraklarından göçe zorlanması, Kürdistanı insansızlaştırma politikası ...Ardı arkası kesilmeyen "Körfez savaşının doğurduğu ekonomik bunalımın" bir sonucu olarak gösterilen zamlar...Ülkenin emperyalizme daha fazla bağlanmasını sağlayacak anlaşmalar...

Elbette ki bu savaşı kazanabilmek kolay değildi. Özal'ın bu savaşı kazanabilmesi için : meclisin yasama ve yürütme yetkisinden sonra yargı yetkisine de el atması , muhalefetin sesini yükseltebileceği kırpıntı niteliğindeki demokratik haklarını da gaspetmesi gerekiyordu. (İzin verilmeyen yürüyüşler, paneller, kapatılan dernekler). Kısacası muhalefet adına yaprağın kıpırdamadığı bir ortamın yaratılması gerekiyordu.

Siyasi iktidar açtığı savaşı Zonguldak'ta işçilerin önüne diktiği barikatla resmen açıklarken , barikatın öte tarafına geçemeyen muhalefet ise yenilgisini açıklıyordu. Evet bu yenilgi 3 Ocak'taki genel eylemin işyerlerine sıkıştırılmasıyla Zonguldak barikatından geri dönülmesiyle , tüm ülkenin Zonguldak haline getirilememesiyle , toplu sözleşmelerin yalnızca ekonomik hak arama mücadelesi olarak görülmesiyle , savaşa karşı yükselen cılız seslerin güçlü bir haykırışa dönüştürülememesiyle kabul ediliyordu...

Ancak sayısı 2 milyonu bulan sendikalı işçilerin , sendikalaşma çabaları hızla büyüyen memurların, yükselen mücadelesiyle gençliğin ve düzene muhalefetin en ciddi kesimini oluşturan gecekondu halkının sessizliğe gömülmesi , yenilgiyi kaçınılmaz kılan bir gerçekti.

Bir avuç işçinin , memurun, gencin çıkardığı kararlı sesten başka bir ses çıkmadı. Bu kesimlerin kendilerini ifade ettiği gösteriler, yürüyüşler gibi eylemlilikler ise bu savaşı engellemeye yetmeyecekti, yetmedi de... Ancak Özal'ın halka karşı ilan ettiği savaşta alınacak doğru tavrın örnekleri oldu.

Sendikacılardan siyah çelenk: 25 Ocak günü çeşitli sendikaların yöneticileri toplu halde ABD Konsolosluğu önüne giderek siyah çelenk bıraktılar. Tepebaşından Tünel'e kadar yürüyen sendikacıların "Savaşı Protesto" eyleminde 5 kişi gözaltına alındı.

Topkapı Metal İşçileri yürüyor: Savaşa ve Körfez Krizinin sonuçlarının işçi sınıfına yüklenmesine neredeyse tüm sendikaların gözyumması, hatta savaş isteyen tavırlara girmeleri yer yer işçilerin örgütlülüklerine dayanan eylemlerle aşılmaya çalışıldı

Grevlerin Ertelenendiği Gün: 28 Ocak 1991 günü Kavel İşçileri grevlerinin ertelenmesi protesto ederek öğle saatlerine kadar üretimi durdurdular. Bir süre fabrika girişinde bekleyen Kavel İşçisi, yemekhanede toplanarak konuyu değerlendirdi.

Grev ertelemeleri ve bitirilen sözleşmeler iktidarı kurtardı

Bakanlar Kurulu 25.1.1991 tarihinde aldığı kararı 27.1.1991 tarihli resmi gazetede yayınlayarak uygulamaya koydu. Karar 160 işyerinde uygulanan grevlerin ertelenmesiydi. 36 saat süreyle TRT'nin tüm yayın araçlarında "işçilerin içinde bulundukları zor durumdan dolayı" gerekçesiyle duyuruldu. Oysa resmi gazete'de erteleme gerekçesi "Körfez Krizi üzerine başlayan savaş sebebiyle milli güvenliğimizi bozucu ve tehdit edici niteliğinde görüldüğünden..." olarak gösterilmişti.

Bu 160 işyerinde grevdeki işçilerin talepleri ve eyleminden duyulan korkuyu açıkça gösteriyordu. İşçilere "sizi güvenliği bozucu görüyoruz" deme gücünü kendinde bulamayan ve alacağı tepkiyi sendikalarla bile önleyemeyeceğini gören iktidar, 36 saat süreyle kısa, uzun haber bültenlerinde "işçilerin içinde bulundukları zor durum" yalanıyla kitleleri uyuttu. Özellikle ertelemenin hemen öncesinde Türk Metal Sendikası'nın günlerdir estirdiği "bağcıyı dövme" tavrından vazgeçip sözleşmeleri imzalaması, istenen zeminin hazırlanması olmuştu. Toplu sözleşmelere sadece para olarak bakışın egemen olduğu ortamda MESS sözleşmesi tüm işçilere biçilen fiyatın ilanı da oluyordu. MESS'in "ahte vefa"ya bağladığı Türk Metal sınıfa ihanetinin devamını böylece ilan ederken, 1990'da başlayan sözleşmeler mücadelesini siyasi iktidarın politikaları doğrultusunda noktalanmış oluyordu. Hemen ardından Türk-İş Başkanı Şevket Yılmaz tekstil işverenleri ile sözleşmelerini bağıtlayarak bağımsız sendikalara kadar uzanan imzalar zincirini oluşturdu. Türk-İş'in kurduğu koordinasyon kurullarının göstermelik olduğu, işçilerin büyüyen tepkisini tamponlarken, sendika yönetimlerini kurtarma işlevini üstlendiği de açıklık kazandı.

İmzalanan toplu sözleşmelerde dikkat çeken önemli nokta tüm işkollarında ücretlerin birbirine çok yakın olmasıdır. Hizmet işçisinin de, yeraltında çalışan maden işçisinin de, metal ve tekstil işçisinin de ücretlerindeki yakınlık ciddi bir krizin yansımasıydı. Üretilen hizmet veya değere karşı verilen işgücündeki farklılığı yıllardır dillerine pelesenk eden işverenler şimdi kendileri bu farklılığı unutuyorlardı. Milyonlarca liralık değer üreten işçiye de, hizmet üreten işçiye de birbirine çok yakın ücreti kabul etmişler/ettirmişlerdi. Çünkü yaşanılan ve büyüyen ekonomik krizin grevlerin getireceği, doğurabileceği siyasi krizle bütünleşmesinden korkuyorlardı. Öyle ki, kendi içlerindeki sözleşmelerin getirdiği yükün yarattığı çelişki ve çatışmanın (tekelleşmenin hızlanması) doğuracağı sonuçları bile göze almışlardı. (Bu noktada da çözümü "işten çıkarmalar"da buldular).

Otomobil-Iş Sefaköy Şube: Grev ertelemelerinin ardından Sefaköy Bölgesi metal işçileri üretimi yavaşlattılar. Sefaköy, Otomobil-İş şubesinde bir grup işçi ertelemeye ilişkin alınacak tavrı tartıştı.

SİYASİ İKTİDARDA ROMANYA'YA BENZEME KORKUSU

Zonguldak maden işçilerinin eylemi işçi sınıfına yakılan bir ışık olmuştu. Ama ne var ki, bir yandan maden işçilerinin düşünce ve örgütlenmedeki engeli aşamaması diğer yandan farklı işkollarındaki işçilerin seyirci olmaktan çıkmaması/çıkarılamaması ışığın ufku aydınlatmasında engelleyici oldu. Devlet Bakanı'nın **"Zonguldak işçisinin yürüyüşünü durduramasaydık ve toplu sözleşmesini imzalayamasaydık Türkiye Polonya'ya, Romanya'ya dönerdi"** açıklaması bu gerçeği ifade etmektedir. Eğer grevler işçi sı[nıfı] için bir "savaş okulu" olsaydı, ek[o]nomik ve demokratik talepler [mü]cadelesi demokrasi mücadelesi [çerçe]melinde yürütülebilmiş olsa[ydı] siyasi iktidarın 1980 sonrası po[liti]kalarının iflası başlamış olacak[tı]. Ne ABD'nin Ortadoğu politika[sı]na Türkiye'nin eklemlenmesi [ve] dolayısıyla Körfez Savaşı bugü[nkü] seyrini izleyebilecek, ne [de] ABD'nin yeni dünya düzenine Tür[]kiye'nin uyarlanmasındaki içe[] nük adımlar bu kadar kolay atıl[a]lecekti. Zonguldak işçis[inin] Ankara yürüyüşü iktidar alma [de]ğil ama iktidarla bir kavganın [baş]laması olabilecekti. Bu nedenle [ba]rikatı aşıp aşmama tartışması [ka]da, toplu sözleşme taleplerinde [ka]rarlı olup olunmamasının da bö[]bakılıp karara bağlanması, de[ğer]lendirilmesi gerekir. Nitekim b[ara]katların çok öncesinde "savaş [ge]rekçesiyle de olsa grevlerin erteletmeyeceğiz, çalışmayacağ[ız]" sözleri geri dönüşle unutuldu, [top]lu sözleşme en geri ekonomik h[ak]lara (yürüyüş öncesindeki gelin[en] nokta) imza atılarak, grev erte[le]mesine "evet" denilerek bitiri[ldi]. Ve bir kez daha kanıtlandı ki, e[ko]nomik mücadele siyasi mücade[le]ye bağlı yürütülmelidir. Ve bir [kez] daha kanıtlandı ki, işçi senidka[ları] sınıf bilimi temeline oturmalı[dır]. Aksi, işçi sınıfı için, emekçi h[alk] kitleleri için sürekli yenilgiler, işsizlik/kölelik/baskı/zulüm/ pahalılık girdabında boğulmayı [ge]tirecektir.

Üretim Durdu: Grevlerin ertelenmesini İmbat Motor İşçileri üretimi durdurarak [protesto etti]şiladı, 28 Ocak'ta boş fabrikadan bir görünüm.

...çi kıyımına karşı ...k çare direnmek

...aneGecesi: Grev ertelemeleri ve toplu sözleşmelerin zorunlu bağıtlanmasından sonra işçi kıyı-...enelinde olduğu gibi Mecidiyeköy, Levent, Kâğıthane bölgesinde de yoğun biçimde yaşandı. ...yapılan "İşçi Kıyımı ve Görevlerimiz" konulu toplantı, bir tepki niteliğindeydi. Rabak'tan atılan ...Kavel, Philips, Rabak ve belediye işçilerinin desteği ile düzenledikleri toplantıda işçi kıyımının, ...ve siyasi iktidarın işçilere yönelik saldırılarının bir parçası olduğu vurgulandı.

...veren ilişkileri ...an çok zor bir yıl ...cak(...) Toplu ...elerin bağlandığı ...r, bazı sanayi ...larının ...mayacağı ...dır. Kesin olarak ...apta işçi ...ları yaşanacak(...) ...etlerinde iniş ... keskince oldu(...) ...zdeki dönemde bazı ...kuruluşları(...) ...ak durumunda ...lar. Bazıları ...ına yansıtma olanağı ..., bazıları işçi ...ak denge ...ya çalışacak. ...on artışı, maalesef ...deki artışı geri

Dandy'dedireniş: Şubat ayı içinde Dandy'den atılan işçiler bir hafta boyunca fabrikanın önünde oturarak E5 karayolunu kesip yürüyerek çalışma haklarının ellerinden alınmasına tepki gösterdiler.

...daki sözler, tekelci burjuvazinin sözcülerinden, TÜSİ...'nın Bülent Eczacıbaşı'na ... değildir.

İşçi kıyımına karşı söylediği tek şey "yargı denetiminin arttırılması" olan Şevket Yılmaz da ...

İmbat Motor'da direniş: 30 Kişinin çalıştığı İmbat Motor'da 8 işçi işten atıldı. Ailelerinin çalışan arkadaşlarının ve çevre işyerlerindeki işçilerin desteği ile günlerce işyerinin önünden ayrılmayan işçiler, bir avuç da olsa direnmeden teslim olmamak gerektiğini gösterdi.

"İşsiz kalacaksınız, fabri... kapanacak, enflasyonla ve ...mbardımanıyla elinizdeki ...kuruşu da geri alacağız. Aç...şamak sizin kaderiniz" di...ı. Bunları söylerken de iş...rantiye alıyorlardı. Sarı...acı-faşist sendikaları da ...rine yedekleyerek, baskı ...ından mahkemelerine, ba...arından polisine dek siyasi ...n doğrudan yardımını gö... işçileri üç yandan kuşatı...ı. Önder, ilerici, devrimci ...seçilerek işten atılırken, iş...alnız bırakılmaya, gelişen ...eleye set çekilmeye çalışı...ı.

... sınıfına yönelik kıyım bu...e acımasızca sürüyor. Te...burjuvazinin sözcüleri ise ...dercesine "işçilere zeytin ...attıklarını" açıklıyorlar.İşçi ...alarını uzlaşmaya çağırı... Uzlaşmayla ifade edilense ...ıyımına sessiz kalın, işçile...tedin. Siz de biz de rahat ..." gerçeğinden başka birşey

işçileri bu kıyıma sessiz kalmaya, boyun eğmeye davet ediyor, içi boşaltılmış "genel eylem" laflarıyla işçileri evlerine hapsetmeye çalışıyor. 3 Ocak için öngörülen "genel eylem"i, işçilerin pijamalarıyla evlerinde oturdukları bir güne dönüştürmeye çalışan Şevket Yılmaz, şimdi de sözleşme masalarında işten çıkartılacak işçi sayısının pazarlığını bizzat kendileri yapmamış gibi, yeni "eylem programlarıyla" olası gelişmelerin önünü kesmeye çabalıyor.

"Uzlaşmak" ekmeğin, geleceğin, onurun, işverenlerin ellerine teslim edilmesi demektir. İşçilere sınıf çıkarları doğrultusunda saldıran işverenlere, sınıf tavrıyla cevap vermek vazgeçilmez bir görevdir

Evet. Yukarıda anlatılanlar, yaşanan sürecin küçük bir parçası. Ancak bu küçük parça, yüzbinlerce işçinin, bir o kadar eş ve çocuğun yaşamını ilgilendiriyor. Ve yaşanan kıyım, işçi sınıfının '89 Mart-Nisan'ından '90 1 Mayıs'ına, enerji işçilerinin özelleştirmeye karşı mücadelesinden Zonguldak Grevi'ne değin giderek gelişen mücadelesini ve tırnakla yaratılan örgütlülükleri yoketmeyi hedef alıyor.

Özellikle petrol, hava, cam, gıda, deri işkollarında sözleşme dönemlerinin yaşandığı, sözleşmelerin uyuşmazlığa, greve gittiği bu dönemde, yaşanacak her boyun eğiş, her suskunluk, işverenlerin yeni saldırılarını yeni kıyımlarını beraberinde getirecek. "Körfez Krizi" bahanesiyle başlatılan ve 250 bini aşan sayılarla devam eden işçi kıyımına yeni gerekçelerle devam edilecek. "Toplu sözleşmelerin ağır yükünden, ekonominin grevlerin yükünü kaldıramadığından, ekonomik darboğazdan" bahsederek bunun zeminleri hazırlanıyor zaten.

Makine Kalıp'ta işten atılma: Şişe Cam Makine Kalıp Fabrikası'ndan atılan 120 işçi ile üretimi durduran bir grup işçi, ilk gün fabrikanın yemekhanesini işgal ederek soruna çözüm getirilmesini istediler. Arabuluculuk yapmaya çalışan sendika yöneticilerinin de çabalo-rıyla eylem sona erdi. Atılan 120 işçi tazminatlarını alma sözü alarak eylemlerine son verdiler.

İnsanca yaşama talebiyle mücadele eden işçilere, toplusözleşmelerin hemen ardından fabrika kapatma, işten çıkartmalarla cevap veren işverenlerle 'uzlaşmak'; ekmeğin, onurun onlara teslim edilmesi demek. İşverenler işçilere sınıf çıkarları doğrultusunda saldırıyor.1990 yılında sadece satış karı 139 milyar lira olan Koç Holding'in ekonomik darboğaz yüzünden işçi çıkarttığına inanmak aşırı saflık olur. Sermaye, tekelci burjuvazinin belirlediği yolda, işçileri sessiz köleler haline getirmek, örgütsüz bırakmak, sömürü çarkını daha rahat döndürebilmek için saldırıyor. Sınıf çıkarlarını gözetiyor. İşçilerin buna karşı sınıf tavrıyla devrede olmaları vazgeçilmez bir görev.

İşten atılmayı, açlığı, sefaleti "kader" olmaktan çıkartmanın tek yolu işçi sınıfının örgütlü direnişinden geçiyor

Toplusözleşmelerde, işgüvenliğine ilişkin koruyucu maddelerin yeralması olumlu çabalar olmasına rağmen güvence değil. Taşeron iş yaptırma, kapsam dışı işçi çalıştırma gibi olanakları olan işverenlere karşı işçilerin tek güvencesi üretimden gelen güçlerini kullanabilmeleri, etkin tavırlar geliştirebilmeleri.

Bu süreçte işçilerin önünde iki seçenek var:

Ya işverenlerin ve sarı-faşist sendika yönetimlerinin "açtıkları yolda" suskunluğa gömülüp, sessiz köleler olmayı kabul edecekler ve gelecekleri üzerine konan ipoteğin altına imza atacaklar.

İşçi kıyımına karşı mücadele, salt tazminatları eksiksiz alma ya da işe geri dönme mücadelesi değildir. İşçi kıyımına karşı mücadele, ancak işçilerin, emekçilerin sırtında döndürülen sömürü çarkını kırma yönünde bir adım olabildiğinde gerçek yerini bulacaktır.

Ya da mücadeleyi seçecekler ve örgütlü bir direnişi yükseltecekler. Böylece gelecekleri üzerine konan ipoteği de yırtıp atabilecekler.

Birinci seçeneği yaşamak kolay. Bunun için susmak, işverenlerin ve sarı-faşist sendikacıların kan emiciliğine boyun eğmek yeterli.

İkinci seçenek ise, azim, fedakarlık ve mücadele etmeyi gerektiriyor. Bu seçeneği yaşamak için fabrika fabrika, bölge bölge örgütlenmek, eşiyle çocuğuyla, sınıf kardeşleriyle birlikte direnmek gerekiyor. İşten atılmalar, açlık, sefalet, ancak işçi sınıfının örgütlü direnişiyle "kader" olmaktan çıkartılabilinir. İşçi kıyımına karşı mücadele, salt tazminatları eksiksiz alma ya da işe geri dönme mücadelesi değildir. İşçi kıyımına karşı mücadele, ancak işçilerin, emekçilerin sırtında döndürülen sömürü çarkını kırma yönünde bir adım olabildiğinde gerçek yerini bulacaktır.

16 Mart Katliamını unutmayın

16 Mart 1978 günü, İstanbul kanlı bir vahşete tanık oldu..
Faşist güçler ülkemiz tarihinde öğrenci gençliğe yöneltilen en büyük toplu saldırıyı gerçekleştirdiler. İstanbul Üniversitesi'nde faşist işgale karşı belirli bir başarı sağlamış olan devrimci demokrat öğrenciler okuldan topluca çıktıkları bir anda, herkesin gözü önünde alçakça bir saldırıya uğradılar. Polisin de gizli desteği ile gerçekleşen bu saldırıda önce öğrencilerin üzerine bombalar atıldı ve ardından otomatik silahlarla tarandılar. 7 kişi öldü ve 40'ı ağır olmak üzere yüzlerce kişi yaralandı.
17 Mart günü üniversitenin önünde başlayan cenaze töreni faşizme karşı dev bir gösteriye dönüştü ve binlerce insan Sirkeci'ye dek yürüyerek faşizmi lanetlediler. Aynı gün başta Ankara ve İzmir'de olmak üzere bir çok şehirde anti-faşist gösteriler düzenlendi.
Faşist saldırıların giderek sistemleştiği 78 baharında DİSK "faşizme ihtar" amacıyla 20 Mart günü iki saatlik iş bırakma kararı aldı. Genel grev anlamına da gelen bu eylem başta Türk-İş olmak üzere tüm sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tarafından kabul gördü ve 20 Mart günü iki saati aşan, tam gün uygulanan bir genel grev yaşandı. O gün işçiler makinaları susturdular, öğretmenler ders yapmadılar, öğrenciler dersleri boykot ettiler, memurlar avukatlar çeşitli eylemlerle katliamları protesto ettiler. Bütün Türkiye tüm üretim birimleriyle, eğitim kurumlarıyla, devlet daireleri ve sağlık kuruluşlarıyla faşizme karşı tek ses oldu o gün... DİSK'in aldığı iki saatlik iş bırakma kararı, tüm ülke sathına yayılan güçlü bir direniş gösterisine dönüşüverdi. Sivil ve resmi faşist güçleri dehşet içinde bırakan bu tepki Ecevit Hükümeti de dahil bütün anti-devrimci güçlerin uykularını kaçırdı.
Faşist saldırılar 16 Mart katliamıyla son bulmadı.. Sivil ve resmi faşist güçler sonraki aylarda ve yıllarda da sistemli saldırılarını sürdürdüler.Ancak, 20 Mart direnişi ile güç kazanan işçi sınıfı ve tüm emekçi halkımız sonraki saldırılara karşı daha örgütlü biçimlerde direndiler..!

Kısa...Kısa...Kısa...Kısa...Kısa...Kısa...Kısa...Kısa...

Avcılar kampüsünde faşist saldırı

İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsünde siyasal propoganda amacıyla sergi açan sivil faşistler 1 Nisan pazartesi günü devrimci öğrencilere saldırdı; biri omuzundan kurşunla olmak üzere beş devrimci öğrenci yaralandı.
Sivil faşistlerin açtığı sergi ilk olarak 28 Mart günü faşistlerle devrimci öğrenciler arasında gerginlik yarattı. Devrimci öğrenciler 29 Mart sabahı sergi açmakta direnen faşistleri kampüs dışına çıkardılar. Bu gelişmenin hemen ardından kampüse giren polis, devrimci öğrencilere saldırdı. Kampüs içinde çıkan çatışma bir saat kadar sürdü ve çatışma sonunda polis 15 öğrenciyi gözaltına aldı.
1 Nisan pazartesi günü diğer okullardan da katılımla devrimci öğrenciler Avcılar kampüsünde sabah saatlerinden itibaren toplanarak olası bir saldırı için önlem aldılar. Açılan pankartlarda sivil faşistlere üniversitelerde siyasal propoganda olanağının tanınmayacağı belirtildi. Bunun peşi sıra devrimci öğrencilere saldıran sivil faşistler bir devrimci öğrenciyi silahla boynundan yaraladılar. Bu arada kampüse giren polis, sivil faşistlerle görüştükten sonra devrimci öğrencilere saldırdı. Böylelikle sivil faşistlerin polis desteğinde saldırılar gerçekleştirdiği ve polis-sivil faşist işbirliği bir kez daha açıkça görüldü.
Bu durum, İstanbul Öğrenci Dernekleri Federasyonu (İÖDF) tarafından İTÜ Mimarlık Fakültesi'nde yapılan bir basın toplantısı ile kamuoyuna duyruldu. Yapılan açıklamada sivil faşistlerle polis arasındaki işbirliğine ve saldırıların ülkemizde önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bu süreçte gerçekleştiğine dikkat çekildi.
Aynı gün İ.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde Öğrenci Derneği'nin panosundaki afişleri yırtan sivil faşistler devrimci öğrenciler tarafından dövüldü.

2 Nisan salı günü ise ilk olarak faşist saldırıları kınamak amacıyla İ.Ü. Merkez binada bir forum yapıldı. İ.Ü. Çapa Tıp Fakültesi'de yapılacak forum öğrencilerin hastane bahçesine girmelerini polisin engellemesi nedeniyle gerçekleşmedi. İ.Ü. Edebiyat Fakültesi'nde gerçekleştirilen foruma ise polisin tüm engellemelerine rağmen 200'ün üzerinde öğrenci katıldı. Foruma yine polis saldırdı ve altı öğrenciyi gözaltına aldı. Bu gelişmeler günlük gazeteler tarafından üniversitede sağ-sol çatışması olarak sunuldu. Oysa açıkça görüldüğü gibi polis destekli sivil faşistler ve polis devrimci öğrencilere saldırmakta ve üniversite kitlesini terörle susturmaya çalışmaktadır.
16 Mart gibi, Maraş gibi, Çorum gibi katliamların suçlusu, çatışmalarda, darağaçlarında onlarca yoldaşımızın, insanımızın katili faşizmin birer parçası olan sivil faşistler ve polisin saldırıları karşısında devrimci öğrencilerin direnişleri sağ-sol çatışması olarak görülemez.

Derby işçileri yürüdü

İşten atılmaları ve bayram harçlığı verilmemesini protesto eden Derby işçileri 8 Nisan günü saat 7'den 12'ye kadar üretimi durdurarak fabrika içinde direnişe geçtiler. Yapılan görüşmelerde işverenin, parayı vereceğini söylemesi üzerine direniş sona erdi. Başlarına siyah bant takarak 83 arkadaşlarının işten atılmasını protesto eden işçiler daha sonra "İşçi Kıyımına Son" pankartıyla fabrika dışında yürüyüşe geçtiler. Yaklaşık 500 metre uzaklıktaki Dora Plastik grevindeki sınıf kardeşlerini ziyaret ederek eylemlerini bitirdiler.

Taşeron gölgesinde sözleşme

Toplam 250 işçinin çalıştığı Gameda'da yoğun olarak yaşanan taşeronlaşma (işçilerin sendikasızlaştırılması için kimi birimlerin özel kişilere ya da şirketlere devri) döneminden sonra, 1 Aralık'ta başlayan sözleşme görüşmeleri bitti. Daha önce 310 sendikalı işçinin çalıştığı Gameda, sendikadan ayrılma ve taşeronlaştırma sonucunda 160 sendikalı işçiyle girdi sözleşme dönemine. Müfettişlerin başını çektiği sendikadan ayrılma şimdilik durmuş görünüyor. Ama, Gameda çalışanlarının güvencesinden sözetmek çok zor, net 1.500.000 TL civarında ücrette anlaşma sağlanan sözleşmede iş güvencesini ve işçilerin söz hakkını sağlayabilecek idari maddeler yok. İşverenin çeşitli oyunlarla işçileri bölmeye ve sindirmeye çalıştığı toplusözleşme döneminden sonra imzalanan sözleşme , işçiler tarafından benimsenmiyor. Şimdilik son körfez krizi , grev ertelemeleri ve sendikasızlaştırma politikalarının sonucunda kerhen kabul gören sözleşme, önümüzdeki dönemde Gameda'nın yeni gelişmelere ve olaylara gebe olacağının belgesi durumunda. Gelişmelerin yönünü Gameda işçilerinin taşeronlaştırılmaya ve sendikasızlaştırmaya karşı yürütecekleri mücadele belirleyecek.

İzmir TMMOBde sözleşme

TMMOB'ne bağlı bazı odalarda çalışanlar adına , sendika Tez-Koop-İş ile TMMOB yöneticileri arasında süren 91 yılı sözleşmeleri rekor denebilecek bir hızla bağıtlandı.
TİS görüşmelerinin ve bağıtlama olayının başından beri dışında tutulan çalışanlar, yapılan toplu sözleşmeyi protesto etmek için gazete ilanı verdiler ve sendikalarını işveren yanlısı tutumunu kınadılar. Bu ilana esas muhatap olması gereken sendika yöneticilerinden hiç bir ses çıkmazken (ki işçiler sattıklarını söylüyorlardı) , TMMOB üst yöneticileri , İstanbul EMO'dan bir çalışan ve diğer şube ve temsilciliklerde çalışanlar hakkında soruşturma açtılar.Gerekçeleri de şuydu: " biz işveren miyiz ki bize böyle diyorsunuz ?"
Resmi enflasyon rakamlarının % 65 olduğu ülkemizde sözleşmeli personele % 20 zam verilemeyeceğini savunan TMMOB yöneticileri kendi personelinin % 40 zam almasını yeterli görüyor. TMMOB'nin demokrat yöneticilerine sormak gerek : sözleşmeli personele % 20 yerine % 40 zam verilseydi , Özal iktidarını da demokrat olarak mı niteleyeceklerdi ?Demokrat anlayış ile hükümetin anlayışı arasındaki fark yalnızca % 20'lik bir fark mıdır ?

Faruk Barut ve şürekâsı 12 Eylül darbecilerinden öğrendikleriyle şube yönetimlerine saldırıyor.

TES-İŞ'de darbe

Tes-İş genel merkez yönetimi, İstanbul 1 no'lu şube yönetimine ve üyeki işçilere saldırmaya devam ediyor. İşçilerin örgütlü iradesinden, mücadelesinden korkan Faruk Barut ve şürekası pervasızca, utanmazca saldırıyor.

Geçtiğimiz Ocak ayından bu yana yaşanan süreç bunun örnekleriyle dolu. önce 10 Ocak'ta (disiplin kurulu eliyle) 1 no'lu şube yönetimi, denetleme ve disiplin kurulu üyeleriyle, yedek üyelerin görevden alınmaları ve üyelikten ihraçlarına karar verildi. Bu kararın, şube yönetimince açılan iptal davası sürerken, aynı gerekçeyle ikinci bir karar çıktı disiplin kurulundan. Yine görevden alma ve yine ihraç. Kararların gerekçesi ilginçti:

"(...) Şube yöneticilerimiz(in) göreve geldiğinden bu tarafa belirtilen davranış ve faaliyetleri(nin), tüzüğümüze, yasalara, sendikal örf ve adetlere sığmadığı (...)"

Bu sonuca temel olan suçlamalarsa genel merkezin "sendikal örf ve adetlerini", "sendikal anlayışını", "çalışma tarzını" ele verir nitelikteydi. Disiplin kurulunun yazılı sorgusunda şube yöneticilerine yöneltilen suçlamalardan bazıları şunlardı:

-"Genel merkezin atadığı temsilciler yerine, işçilerin seçtiği temsilcileri tanımak."

(Evet. İstanbul 1 no'lu şube yönetimi, işçilerin söz-karar sahipliği ilkesiyle göreve geldi. Bu yüzden emir komuta zinciriyle çalışmayı, tepeden inme atamaları reddedip, işçilerin özgür iradeleriyle seçtikleri temsilcileri savundular.)

-"Varolan sendikal işleyişi, sendikal örf ve adetleri hiçe sayıp işyeri komite ve konseylerini kurmak."

(İstanbul 1 no'lu şube yönetimi, Tes-İş genel merkezinin 'varolan sendikal anlayış' dediği sarı-uzlaşmacı anlayışı reddedip, sınıf ve kitle sendikasını yaratmanın, işçilerin söz-karar sahipliğini hayata geçirmenin temel taşları olan işyeri komite ve konseylerini savundular. Şube yöneticileri, 1987'den başlayarak adımları atılan işyeri örgütlülüklerinin oluşturulması sürecinde, işçi olarak bizzat yeraldılar. Yönetime de işçilerin bu örgütlü iradelerini temsilen geldiler. Enerji işçileri bu örgütlülükleri mücadeleleri içinde meşrulaştırdı ve şube içi demokrasinin olmazsa olmaz koşulu olarak kabul etti. Buna rağmen, genel merkez, "nasıl kurdunuz? niye kurdunuz? kimlerden oluşuyor?" gibi sorularla bu meşruluğu zedelemeye çalışıyor. Disiplin kurulu kararını emniyet müdürlüğü sendikalar masasına bildirerek, işçilerin meşru örgütlülüklerini ve bu yöndeki çabalarını suçmuş gibi gösteriyor, polisiye tavırlar içine giriyor.)

-"Genel merkezin enerji bakanıyla 'anlaşmış' görüntüsüne rağmen, özelleştirmeye tavır almak."

(İstanbul 1 no'lu şube yönetimi genel merkezin çirkin pazarlıklarına ortak olmak yerine, sınıf tavrıyla devrede oldu. Hem de genel merkez yönetiminin enerji bakanı ve Aktaş'la 'anlaşmış' görüntüsüne rağmen. Enerji işçileri "özelleştirmeye hayır" dedi. "Aktaş'ta çalışmayacağız. TEK'te kalmak istiyoruz" deme hakını kullandı. Devir koşulları eşit olmadığı, Aktaş'a geçerken bir takım haklar kaybedileceği için yasal olarak da böyle bir seçme hakları vardı. Buna rağmen, Enerji Bakanlığı kendi yasalarını da çiğneyerek, işçilerin sözleşmelerini feshetti. Enerji işçileri, üretimden gelen gücünü sokaklara taşarak, yürüyüşler yaparak daha da etkili kılarken, emeğine, onuruna sahip çıkmak için mücadele ederken, genel merkez yönetimi Aktaş'a 1 milyarlık hisse alarak ortak oldu. İşçilerin karşısına işveren olarak çıktı. Aktaş'ın kesesini, ödediği 1 milyarla güçlendirdi ve işçileri sırtından bıçakladı. Durum apaçık ortadayken, utanmazca yalanlar da söyledi. Enerji işçilerinin yaşanan döneme damgasını vuran direnişini görmezden gelip, "işçileri sokağa döküyorlar, işsiz bırakıyorlar" diyerek saldırılarını sürdürdü.)

-"1 Mayıs '90'da Türk-İş'in bildirisini okumakla yetinmek yerine, alanlara çıkmak."

(1 Mayıs'ta genel merkez yöneticileri Türk-İş'in kuyruğunda salonlara tıkılıp limonatalarını yudumlarken, enerji işçileri üretimi durdurup, alanlara çıktılar. Şube yöneticileriyle birlikte 1 Mayıs'ı mücadele-birlik-dayanışma günü olarak kutladılar.)

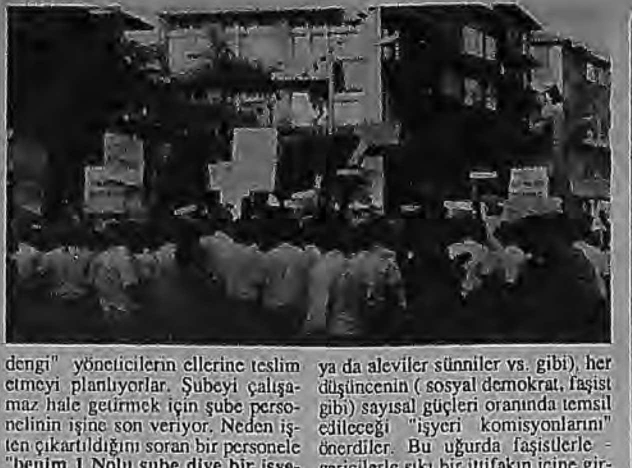
ŞUBE YÖNETİMİNİ; "İŞYERİ KOMİTELERİ KURMAK VE SAVUNMAKLA", "ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI MÜCADELE ETMEKLE", "1 MAYIS'I ALANLARDA KUTLAMAKLA" SUÇLAYAN TES-İŞ MERKEZ YÖNETİMİNİN SALDIRILARI, GERÇEKTE İŞÇİLERİN SÖZ-KARAR SAHİPLİĞİNİ, ÖRGÜTLÜLÜĞÜNÜ VE MÜCADELESİNİ YOKETMEYİ HEDEFLİYOR

Tüm bu suçlamalardan anlaşılacağı gibi, suçlanan ve cezalandırılmaya çalışılan sadece birkaç yönetici değil, örgütlülükleriyle mücadelenin içinde olan, girdikleri her pratikle genel merkez yönetimini sarsan, tedirgin eden enerji işçileridir. Şube yöneticileri, denetlene ve disiplin kurulu üyelerinin yanında yedek üyelerin de görevden alınmak istenmesinin altında da bu sebep yatmaktadır (ki yedek üyelerin, yapılan uygulamalardan ve alınan kararlardan sorumlulukları yoktur).

"Otursunlar akşam 6'ya kadar sendikacılık yapsınlar. 6'dan sonra ister mitinge, ister yürüyüşe gitsinler beni ilgilendirmiyor" diyen Faruk Barut bu sözleriyle gerçek rahatsızlığını da açığa vuruyor.

Faruk Barut, Tes-İş üyesi 94.000 işçinin toplusözleşme dönemine girdiği, başta Trakya bölgesi olmak üzere yeni özelleştirmelerin gündemde olduğu şu süreci muhalif ses olmaksızın ve "kendi bildiğince" geçirmek istiyor. Bu arada, Şevket Yılmaz'ın desteğiyle adaylığını koyacağı Türk-İş başkanlığı hesaplarının bozulmasını da istemiyor.

Bu yüzden kıyasıya saldırıyor. Disiplin kurulu kararlarının iptali için açılan davaların sürdüğü şu günlerdeİstanbul 1 Nolu şube yönetimi ve üyesi işçiler ciddi bir saldırıyla karşı karşıya. Tes-İş merkez yönetimi İstanbul Taksim'de 5 Nolu yeni bir şube açarak, 1 Nolu şubeye bağlı işçileri ve işyerlerini bu şubeye aktararak, enerji işçilerini "kafa

dengi" yöneticilerin ellerine teslim etmeyi planlıyorlar. Şubeyi çalışamaz hale getirmek için şube personelinin işine son veriyor. Neden işten çıkartıldığını soran bir personele **"benim 1 Nolu şube diye bir işyerim yok"** diye cevap veren Faruk Barut, yönetimi işveren mantığıyla sürdürdüğünü de itiraf ediyor.Genel merkez, işyerlerindeki işveren temsilcilerine, "sendikamızla ilgili sorunlar bundan böyle 5 Nolu şube aracılığıyla çözülecektir" duyurusunu (işçilerden gizli olarak) yaparak, 1 Nolu şubenin bulunduğu binayı satışa çıkartacağını yayarak (hatta telefonlarını keserek) bunun ilk adımlarını attı bile.

"MUHALEFET" EDEREK YÖNETİME GELMEYİ BAŞARAMAYANLAR, SENDİKA İÇİ DARBEYLE ŞUBE YÖNETİMİNİ ELE GEÇERMEYE VE KENDİLERİNİ İŞÇİLERE ZORLA KABUL ETTİRMEYE ÇALIŞIYORLAR

1 Nolu şube yönetiminin, disiplin kurulu kararıyla görevden alınmak istendiği dönemde şubeye müteşebbis heyet olarak belirlenen kişiler, şimdi 5 Nolu şubenin yönetiminde. Bu isimler yabancı değil. Hasan Saygılı, tahsin Zengin, Ersin Akma, Yüksel Han, Amir Balkan gibi isimlerin yeraldığı liste, içinde SHP'lisinden MHP'lisine, ANAÜP'lısından "ilericisine" kadar pek çok düşünceyi barındıran bir ittifak.

İki kez şube yönetimine aday olan ve ikisinde de işçilerden red cevabı alan bu kişiler, kendilerini bugüne dek 1 Nolu şube yönetimine muhalefet etmekle tanımladılar. 1 Nolu şube yönetiminin sınıf ve kitlesel sendikal anlayışına, buna bağlı olarak işyeri komite ve konseyleri önermesine'de' bu temelde karşı çıktılar. İşçilerin söz-karar sahipliğine dayalı, onları doğrudan karar alma, uygulama sürecine sokan, gerçek bir sınıf ve kitle serdikasını yaratmaya yönelik örgütlenmeleri reddettiler. Bunun yerine, işçileri sınıf olma niteliğinden koparıp, onlara yığın gözüyle bakmanın ürünü olan bir saçmalıkla çıktılar ortaya. "Her grubun (çerkez, laz ya da aleviler sünniler vs. gibi), her düşüncenin (sosyal demokrat, faşist gibi) sayısal güçleri oranında temsil edileceği "işyeri komisyonlarını" önerdiler. Bu uğurda faşistlerle - gericilerle sıkı bir ittifakın içine girmekten çekinmediler. Bugün çeşitli düşüncelerin ittifakı olarak çıkan liste de bunun ifadesi. "Muhalefet" ederek yönetime gelemeyenler bugün sendika içi darbeyle ve Genel Merkezin uşaklığını yaparak yönetime oturmaya, kendilerini işçilere zorla kabul ettirmeye çalışırken, işçi düşmanı yüzlerini de sergiliyorlar.

TES-İŞ'DE PERDE KAPANMADI. FARUK BARUT'A VE TEMSİL ETTİĞİ KOKUŞMUŞ ANLAYIŞA CEVABI ENERJİ İŞÇİLERİ VERECEK. SORUN, "DEVRİMCİYİM-DEMOKRATIM" DİYEN TÜM İŞÇİLERİN VE YÖNETİMLERİN SORUNU

Tes-İş'de işçi düşmanları saldırılarına her gün yenisini ekliyorlar. Kimi gün yasalara sığınıyor, kimi gün sendikal "ayakoyunlarına" başvuruyorlar. Faruk Barut ve çanak yalayıcıları, işçilerin söz-karar sahipliğine, örgütlü iradesine saldırıyor, yoketmeye çabalıyor ve bu yolla da koltuıunu sağlama almaya çalışıyor.

Ancak Tes-İş'de perde henüz kapanmadı. 1 no'lu şubeye, disiplin kurulu kararını uygulamak üzere gelen Genel Mali Sekreter Mustafa Kumlu'ya işçiler "size burayı teslim etmeyeceğiz, biz buraya tırnaklarımızla tutunarak geldik, binbir emekle mücadeleyle örgütlülüğümüzü yarattık ve buna sahip çıkacağız" derken, yaşanacakların mesajını da veriyorlardı.

Evet! Bir tarafta birlikteliklerine, haklılıklarına, örgütlülüklerine dayanan enerji işçileri, diğer tarafta kokuşmuş bir anlayışın yolsuzluklarla, ihanetlerle beslenen evladı Faruk Barut. Faruk Barut, bu kavgada çıkar hesaplarına, koltuk çekişmelerine, işverenlerce ve "ustalarınca" sağlanan nüfuza güveniyor.Ama tüm bunlar O'nu enerji işçilerinden bir ders daha almaktan kurtaramayacak !

Tez Koop-İş'de Genel Kurul

(ANKARA-İşçilerin Sesi)

Bir süre önce Genel Başkan Kenan Gürbüz'ün 'hırsızlık' iddiasıyla yönetim kurulu tarafından görevden alındığı Tez-Koop-İş Sendikası, 9-10 Mart tarihlerinde Ankara'da olağanüstü genel kurulunu yaptı.

İki gün süren kurul çalışmaları süresince, 'hırsızlık' konusuyla ilgili olarak yapılan tartışma ve atışmalar gündemi oluşturdu. Eski yönetim içindeki insanlar arasında yoğunlaşan bu tartışmalardan çıkan sonuç, birbirini hırsızlıkla suçlayan tüm yönetim kurulu üyelerinin suç ortağı olduklarıydı.Eski başkan Kenan Gürbüz'ün yine genel başkan adayı olduğu listeye karşın, Ahmet Taner'in listesi seçimi kazandı. Ahmet Taner'in Kenan Gürbüz'ü suçlayan konuşması ise salondaki işçilerin " peki o zaman siz neredeydiniz ?" biçimindeki tepkileriyle karşılaştı.

İçler acısı bir çıkar savaşına dönüşen genel kurulun en dikkate değer özelliği ise seçime aday olan iki listedeki insanların ' yönetime gelme ' hesaplarıydı. İstanbul Şube Başkanı Nurettin Sarıpolat'ın daha önceleri tüm yönetimi suçlayan ve Ahmet Taner'in de içinde olduğu yönetim kurulunu protesto eden tavrına rağmen, Ahmet Taner'in listesinde yer alması ve Genel Başkan Yardımcılığına seçilmesi ne tür çıkar hesaplarının peşinde olduğunun göstergesiydi.

Bir diğer şaşırtıcı hesap ise Kenan Gürbüz'ün listesinde gizliydi.. Tez-Koop-İş İstanbul 4 Nolu Şube Başkanı iken Kenan Gürbüz tarafından görevinden alınan Aynur Karaaslan, geçmişte yapılan tüm tartışmaların üzerine bir sünger çekerek Kenan Gürbüz'ün listesinde yer alıyor ve seçimde kaybediyordu.

Devrimci sınıf sendikacılığını savunduğunu söyleyen (!) Aynur Karaaslan 'ın, Kenan Gürbüz'ün listesinde yer almayı hangi ilkelere sığdırdığı tartışma konusu oluyordu. Daha önceleri birbirlerine karşı söylemedik söz bırakmayan bu iki insanın bu birlikteliğinin altında yatan neden, " amaca giden her yol mübahtır" anlayışı mı acaba ? Amaç, tabiki yönetimden koltuk kapmak..

Kristal-İş sözleşmesi

Kristal-İş'e bağlı 15 işyerinde, toplam 13 bin cam işçisini kapsayan toplusözleşme görüşmeleri uyuşmazlığa girdi. Cam işçilerinin taleplerinin karşısına %22 gibi komik bir "teklif"le çıkan Cam İşverenleri Sendikası'nın katı tavrı, yemek ve servis boykotlarıyla protesto edildi.

Bugün gelinen noktada katı tavrını sürdüren cam işvereni, işçileri adeta greve zorluyor.

CAM İŞÇİLERİ "HERŞEYDEN ÖNCE İŞGÜVENLİĞİ" DİYOR

Hem cam işvereninin olumsuz tavırları, hem ülke çapında sürmekte olan işçi kıyımı, hem de geçtiğimiz yıl cam işkolunda yaşanan işten atılmalar yüzünden, bu dönem cam işçileri "önce işgüvenliği" diyor. Bu talep, toplusözleşmenin de belkemiğini oluşturuyor. Toplusözleşme taslağında, işe giriş ücretinin ücret ortalmasına yakın tutulması, ihbar tazminatının yüksek tutulması ve işsizlik tazminatı ödenmesi gibi işgüvenliğine ilişkin maddeler yeralıyor. İşgüvenliğine ilişkin maddelerin yeralması olumlu bulunmasına rağmen işçilerce yeterli görülmüyor. Cam işçileri diğer konularda olduğu gibi işgüvenliği konusunda da üretime yönelik etkin tavır alınmasından yana. İşçilerin büyük çoğunluğu salt işgüvenliği için greve gidebileceğini söylüyor.

Cam işçileri toplusözleşme dönemlerini, metal, maden, tekstil, kağıt gibi birbiri ardına başlayıp yükselen, yine birbiri ardına çözülen bir grev dalgasının ardından ve 250 binlere varan işçi kıyımının ortasında yaşıyorlar. Bu yüzden toplusözleşmeyi, ücret zammı mücadelesi olmaktan çıkartıp, gerek işten atılmalar gerekse işçi sınıfına yönelik diğer baskıcı uygulama ve saldırılara karşı bir adıma dönüştürmek büyük önem taşıyor. Bu süreçte görev bizzat cam işçilerinin omuzunda olacak. Verilecek toplusözleşme mücadelesi de ancak cam işçilerinin yaratacağı ve fabrika fabrika örülecek bir örgütlülük temelinde etkili kılınabilir.

Cam işvereninin işyerlerini gruplandırma yoluyla (metal sözleşmesinde olduğu gibi) da, işçilerden başlayarak geliştirilecek bu örgütlü ve birlikte mücadeleyle kırılabilir. 1990 yılında, çalışma koşullarının düzeltilmesine ilişkin bazı taleplerle mücadele veren, gerek genel merkezin tutarsız tavrı, gerekse işyerleri arasındaki kopukluk sonucu işten atılmalarla sonuçlanan sürecin olumsuzluğu da ancak işçilerin örgütlü birlikteliğinden, pratiğinden geçiyor.

Gerçekten etkin tavırlar alınabilmesi, tüm işçilerin yaşanan sürecin her noktasında devrede olmasından, iradelerini, kararlarını yaşama geçirebilmeleriyle mümkün olabilir. Bu yüzden, Kristal-İş sendikasının tüzüğünde de yer alan işyeri komitelerinin, danışma organı olmaktan çıkartılıp, işçilerin söz-karar sahipliğini yaşama geçirmenin, sendikal demokrasiyi gerçek anlamda işletebilmenin araçları haline getirilmesi gerekiyor. Cam fabrikalarının bir kısmında, bugün toplusözleşme komisyonu, basın-yayın komisyonu gibi isimlerle ve danışma işleviyle kurulan örgütlülüklerin, karar alma organlarına dönüştürülmesi ve toplusözleşme döneminden sonra da devam ettirilmesi bunun bir adımı olacaktır. Farklı illerdeki, farklı fabrikalardaki işçilerin birliğinin, ortak pratiğinin sağlanması da, olayı şubeler, yönetimler arası birliktelikten çıkartıp fabrika fabrika kurulup bölgeler, iller arasında kurulacak örgütlü bir bütünlükle devrede oluşla mümkün.

Bu süreçte görev cam işçilerine, demokrat-devrimci işçilere düşüyor.

ÇAĞRI

İshak Yavuz arkadaşımızın yurt dışında kalp nakli ameliyatı olması için maddi katkı gerekmektedir. Katkıda bulunacak dostlar için hesap numarası aşağıdadır:

İshak Yavuz, Yapı Kredi Bankası Kadıköy Şubesi 153296

Arkadaşları adına İrfan Çıngatin

Sendikal tarihimize kısa bir bakış

Ülkemizin siyasal toplumsal tarihinde önemli gelişmeler ve değişmelerin yaşandığı 1963-80 yılları arasında, işçi sınıfının gelişim düzeyi ve örgütlenme biçimleri de çeşitli evrelerden geçti.

1963-71 arası dönemde, Kavel direnişiyle başlayan ve giderek pek çok işyerindeki işçilere de ulaşan "direnme eğilimi" işçi sınıfına " kendi haklarına kendilerinin sahip çıkması" geleneğini kazandırdı. Aynı yıllarda, özellikle DİSK'e bağlı sendikalarda da hem sayısal ve hem de niteliksel açıdan olumlu gelişmeler oldu. Bu arada TÜRK-İŞ, Amerikan tipi sendika olma niteliği ve uzlaşmacı-uzlaştırıcı tavrı ile yine sahnedeydi. 71-80 yılları arasında ise, derinleşen ekonomik-siyasal krizle birlikte işçi sınıfının mücadelesi de derinlik kazanarak hakim sınıfları ve iktidarı zora sokan bir boyuta ulaştı. Ancak bu dönemde, DİSK ve ona bağlı sendikalar halen var olmakla birlikte 800'ün üzerindeki sendikanın önemli bir kısmı bizzat işverenlerin desteklediği, beslediği ve hatta kuruluşunu teşvik ettiği " işyeri sendikaları" halini almıştı. Bu tür sendikalar aracılığıyla işverenler bir taraftan işçilerde gelişen örgütlenme taleplerini sınırlamak-boğmak yoluna giderken,bir taraftan da toplu sözleşmeleri denetimleri altına alma gayreti içindeydiler.

80 sonrası..

12 Eylül faşizmi, işçi sınıfını DİSK'in şahsında yargıladı. İşçi sınıfının o güne dek eriştiği örgütlülük düzeyini yok etmek, tamamen korunmasız ve güçsüz bir işçi sınıfı yaratmak için, DİSK'i kapatmakla yetinmeyen 12 Eylül faşizmi, işçi sınıfını Yüksek Hakem Kurulu'nun insafına terk ederek tüm toplu sözleşme ve grev haklarını da açıkça gaspetti... Ve Amerikan tipi uzlaşmacı sendikal anlayışla TÜRK-İŞ halen sahnedeydi...

Örgütlü gücü DİSK'in şahsında dağıtılan, hakları yasalarca elinden alınan işçiler, TÜRK-İŞ'e mahkum edildiler. Böylece, işçi sınıfını denetim altında tutabilmenin çaresini de bulmuşlardı(!) 1985 yılına gelindiğinde, kıpırdanmaya başlayan parlamenter muhalefet sendika yönetimlerinden ilgi görmeye başlamıştı. Bu ilgi, iktidarın Hak-İş'i yedeklemesini de beraberinde getirdi.

Bugün..

Türkiye tarihinin en büyük krizine doğru hızla yöneldiğimiz şu dönemde, iktidar körfez krizine bağlamaya çalıştığı çalıştığı bu iç krizin bizzat sistemin kendisinden kaynaklandığını gizlemekte zorlanıyor. İktidarın, iç krizi aşma umuduyla sarıldığı körfez krizi tam aksine daha hızlı bir çöküşü doğurmakta. Bu hızlı çöküş, toplumun hemen her kesimine yönelen saldırıları da beraberinde getiriyor. Toplu sözleşmelere müdahale, grev ertelemeleri, işten çıkarmalar, işyeri kapatmalar, özelleştirmeler, durdurulamayan fiyat artışları, KDV artışları ve yeni vergiler çalışanların, emekçilerin aldığı tüm bu saldırılar gözle görülebilen gelişmeler.

Ve "demokratikleşme" perdesi altında, görünmeyen pek çok saldırı peşpeşe gelmekte...

Memur sendikaları, grevlerin önündeki engellerin kaldırılması, tecilli af, Kürtçeye özgürlük, anayasa değişikliği gibi bazı demokratik adımların ardına gizlenerek gelen terör yasası, ücret tesbit konseyleri, polis infaz yasası, tek şefe dayalı yönetim, yargının bağımlılaşması gibi "silahlar" iktidarın tüm toplumsal kesimleri hedef alan bir savaşa hazırlandığının göstergesi.

Bu denli güçlü silahlar kuşanmakta olan iktidarın karşısında, işçi sınıfının en geniş örgütlenme birimleri olarak sendikalar ne yapıyor?

Bugün ülkemizde çok ağır biçimde yaşanan ekonomik krizin, artık sistemin tüm çarpıklıklarını gösteriyor olmasına rağmen, sendikalar halen, ekonomik mücadelenin politik mücadele ile bütünselliğini kavramakta zorlanıyorlar. Öyle ki, " ücret artışlarını sağlamak"la sınırladıklarını işlevlerini bile yerine getiremez haldeler. Bu gün ülkemizde var olan sendikalar -çoğunlukla- iktidarın belirlediği ücretlerin altına imza atarak, işçilerin işten atılmalarına karşı sessiz kalarak, işçilerin söz ve karar sahibi olmalarını engelleyerek, tam bir teslimiyet içindeler. Giderek teslimiyetten ihanete uzanan bir tünelde ilerleyen sendikalar, bu noktada yaşadıkları sıkıntıyı aşabilmek için iktidarı suçluyor ve kitleleri sistem partilerinin kuyruğuna takmaya çalışıyorlar. Sonuçta sendikalar, sistemi ayakta tutmaya yarayan teslimiyet örgütleri işlevini üstlenmiş durumdalar. Bu teslimiyet örgütleri işçi sınıfını, sömürüye ve baskıya karşı mücadele etmekten alıkoymaktadırlar. Sendikalar artık işçilerin, farklı düşünce, inanç, dil, cinsiyet ve ırktan olsalar bile, biraraya gelmesini sağlayan sınıfsal çıkarlarının olduğunu öğreten örgütler değiller...

Sınıfsal temelde davranmayı reddeden, sınıfsal temeldeki örgütlenmeden uzaklaşan sendikalar birer yığın örgütü haline geldiler. Bu ise sınıf mücadelesinde teslimiyeti hakim kılmaya hizmet etmekte ve böylece sendikalar kapitalist sistemi yaşatma örgütlerine dönüşmektedir.

Sendikal demokrasinin yokedilişi..

Demokrasinin gerçek savnucusu işçi sınıfıdır. Ancak, 12 Eylül yasalarının tüm Türkiye'de olduğu gibi sendikalarda da demokrasiyi katleden saldırısı, sendikal yönetimler tarafından savunulur hale geldi. Öyle ki sendikal yapıların merkezlerinde bulunan yönetimler, mevcut yasalarla bile yetinmeyerek, çıkardıkları tüzük ve yönetmeliklerle bu katliama katılmaktalar.

Bu katliamda, işçilerin kendi sendikalarında söz ve karar sahibi olmaları engellenmekte işçilerin göreve getirdiği önderler merkezi yöneticiler tarafından cezalandırılmakta ve hatta üyelikten atılmakta, görevleri ellerinden alınmaktadır.

İşçileri eğitme işlevini tamamen durduran, var olan mücadeleyi yönlendirmekten kaçan sendikal yönetimler, toplu sözleşmelerin son aşamalarında grev oylaması yaparken "ne diyorsunuz" diyerek sözde işçilerin söz sahibi olmasını" sağlamakta ve böylece de bu sorumluluktan(!) kurtulmaktalar.

Sendikalar düzene bağımlı örgütler olmaya başladı..

İşçi sendikaları, burjuvaziden ve onların her türlü örgütlülüğünden ve de siyasi iktidardan bağımsız olmalıdır. Dünyaya ve olaylara sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda yaklaşan ve sermaye sınıfının çıkarlarını gözeten çözümlemeler taşıyan ideolojilerden bağımsız olmalıdır. Ne var ki bu gün sendikalar, bu en temel özelliğini yitirmiş ve doğrudan ya da dolaylı biçimlerde düzene bağlanan örgütler haline gelmişlerdir.

Kimi sendikalar, emperyalizmin empoze ettiği "sosyalizm öldü yeni bir dünya düzeni kuruluyor" söyleminin peşine takılırken, kimi sendikalar da " bu iktidarla bu sorunlar çözülmez, çare erken seçimdir" feryatlarıyla, sınıfı parlementer muhalefete yedeklemektedir.

" İşten çıkarmalar, körfez krizi nedeniyle olmaktadır, tazminatlarımızı almaktan başka çaremiz yok" diyerek burjuvazinin propogandasının savunuculuğunu yapan sendikalar, bağımsızlıklarını(!) sosyalist düşüncelere karşı kullanmaktadırlar.

Sendikacılık mı şandukacılık mı ?

Yaşama ve çalışma koşulları aynı, çıkarları ortak, düşünceleri benzer olan işçilerin, mücadele ortaklığını yaratan sendikal anlayış artık yok. Mücadelenin birliğinden dergi ve gazetelerde söz eden sendikal yönetimler, en uygun fırsatta bu birliği parçalamaktan geri durmuyorlar. "Birlik", "mücadele" gibi sözcükleri ise, meslek edindikleri yöneticiliği sürdürmek için kullanıyorlar.

Türkiye'de demokrasi mücadelesinin başta işçi sınıfı olmak üzere en geniş halk kesimleri tarafından verilebileceği ve de bu mücadelenin emeğin kurtuluşuna yolaçacak bir sosyalizm mücadelesinden ayrı olamayacağı, sendikal yönetimler tarafından unutturulmaya çalışılmaktadır.

Bir kaç sendika ve bir kaç yönetici dışında, var olan tüm sendikaları SANDUKA olarak adlandırmak yanlış olmaz. Bu sandukaların yöneticileri ise sınıfın burjuvaziye teslimiyetini hazırlamada gösterdikleri gönüllü çabadan dolayı, SANDUKACI tanımlamasını çoktan hakkettiler.

Türk-İş …şkanlar Kurulu'nda …Mayıs tartışması

…ş Başkanlar Kurulu 12 …91 günü Türk-İş Genel …de toplandı.

…z açış konuşmasında, … ve yasalarda değişiklik… …lması şeklindeki "Türk… …ri paketleri"nin altıncı …mete verildiğini ancak …eğer hiçbir gelişmenin …dığını belirterek, " er… …l seçime" gidilmesi ge… …ifade etti. İşten çıkarma… …sunda ise, " istihdam …inin hayata geçirilmesi… …çıkarmaların yargı dene… …bi olmasını ve iş kanu… …13. maddesinin bu … değiştirilmesini bir kez …riyoruz" diyerek, daha …şkanlar kurulu toplantı… … ifade ettiği , " yeni işçi …",

…imete sunulan öneri pa… … " erken genel seçim is… …ekrar etti. Toplantı, bu …ine basit bir tekrarın öte… …edi.

…tının basına kapalı bö… … " işten çıkarmaların tar… …a karşılık, herhangi bir …a sonuç çıkmadığı " ifa…

…yıs tartışmalarında ise, …endikasının , 1 Mayıs'ın …rafından ülke genelinde …da kutlanması şeklinde… … , Denizciler Sendikası …kanı Emin Kul'un 1 Ma… …bir noktaya çekerek, ge… … çalışan tavrıyla karşı… …artışma üzerine Hava-İş … genel başkanının " iş… …nalar ve 1 Mayıs konu… …oplantıdan somut bir ka… …nayacağının anlaşıldığı" …rek salonu terkettiği gö…

…İş Sendikasının , " Bu 1 … geçen 1 Mayıs'lardan … bir şekilde kutlanması … şeklindeki ifadelerinin …, Şevket Yılmaz'ın " iş… …aşında davullu zurnalı …, çeşitli illerde salon …ı yapılmalı" biçiminde …ım sergilediği belirtildi.

…artışmaların sonucunda yayınlanan Türk-İş başkanlar kurulu bildirisinde " sorunların çözümü erken seçime bağlıdır" ibaresi başlığa qçıkartılarak "...temel sorunların çözümü ve ülke gerçeklerini gözönünde bulunduran Türk-İş başkanlar kurulu, erken genel seçime gidilmesini zaruri görmüştür....Türk-İş başkanlar kurulu , çoğunluğu özel kesim işyerlerinden Körfez krizi ve ekonomik bahanelerle sürdürülen işçi çıkarmalarına son verilmesini istemiştir.....Türk-İş'in yedi yıldan bu yana Anayasa başta olmak üzere bazı temel yasalarda ve çalışma hayatını ilgilendiren diğer yasalarda , ısrarla üzerinde durduğu değişiklikler gerçekleşmemiştir....Türk-İş başkanlar kurulu , 1 Mayıs işçi gününün anlamına uygun şekilde kutlanmasına karar vermiştir.Buna göre 1 Mayıs 1991 tarihinde çeşitli illerimizde düzenlenecek salon toplantılarına, Türk-İş ve sendikalarının yöneticileri katılacaktır" sözlerine yer verildi.

İşçi sınıfı, tarihinin en büyük işçi kıyımını yaşarken, işten atılan işçilerin sayılarının daha şimdiden 250.000'leri bulmasına karşılık, Türk-İş işçi çıkarmalarına son verilmesini " istemekten" öteye geçemiyor.

Türkiye 'deki 1 Mayıs'lar salonlara hapsedilmeye çalışılırken kimi sendika yöneticileri, bu yıl da Avrupa ülkelerine giderek alanlara çıkıp oralardaki 1 Mayıs'larda yer alacaklar. Bolca alışveriş, 1 Mayıs ve Avrupa anılarıyla(!) dönecekler. Ve bu ikiyüzlülük bir defa daha yaşanacak. .Türk-İş'in öneri paketi hükümete bir kez daha verilecek.. İşçilerin ve sendikaların tüm sorunları da erken seçimle şıp diye çözülüverecek..

Türk-İş'in bu masalının karşısında ise, sınıf gerçekliği yer alıyor.

Bu gerçeklik gösteriyor ki, 1 Mayıs'ta yine alanlara çıkılacak, işten atmalara, Özal diktatörlüğüne ve düzene karşı sınıfın sesi bir kez daha yükseltilecek !

"Demokratikleşmenin" Memurlara Oyunu

SENDİKA DEĞİL SALDIRI

27 Mart günü Büyükşehir Belediyesinin bahçesindeki belediye başkanlarının büstleri önemli bir olaya tanık oldular. Temmuz'dan beri "Sadaka değil sendika" sloganıyla yola çıkan kamu çalışanları binbir zahmet ve emekle kurdukları sendikalarının mühürlenmesini protesto etmek ve Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne gitmek için bu alanda toplandılar. Sayıları 1500-2000 arasında olan memurlar, ellerinde "Memur sendikaları engellenemez", "Mühürleri sökeceğiz" pankart ve dövizleriyle yürüyüşe geçtikleri anda Çevik Kuvvet'in saldırısına uğradılar. 10'a yakın memur gözaltına alındı, bir o kadarı da yaralandı. Ama memurlar sendika haklarını söke söke almanın inancı ve coşkusuyla bu saldırıya karşı koydular. Devletin kendilerine sendika hakkını kolayca vereceğine inanan kimileri polislerin memurlara neden saldırdığına akıl-sıl erdiremezken, devrimci kamu çalışanları bir kez daha hakların ancak mücadeleyle alınacağı ve yasaların hak alma mücadelesinden sonra geleceğini yaşadılar.

Ma-Der'in 1. kongresi yapıldı

Kuruluş ve örgütlenme çalışmaları iki yılı aşkın bir süredir devam eden MA-DER (Maliye Çalışanları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği) 'nin yönetim organları , yapılan 1. Kongre ile belirlendi.10 Mart 1991'de yapılan kongrede iki ayrı liste aday oldu. Seçimi kazanan Demokratik Birlik listesinden Hamdi Çalık, Halim Özpınar, Hasan Elma, Selda Aksoy ve İrfan Erdemoğlu Yönetim Kurulu üyeliklerine; Yasemin Gürçay, Fahrettin Arsal ve Tahir Duman Denetleme Kuruluna seçildiler. Seçimlerin ardından, daha önceki tüzüğün yetersiz görülen bazı maddelerinde değişiklik yapıldı.

Tüzüğün en önemli maddesi olan 2. maddesi " Derneğin merkezi İstanbul'dur, şube açamaz" yerine " Derneğin merkezi İstanbul olmak üzere Türkiye sınırları içinde il ve ilçelerde şube açabilir" biçiminde değiştirildi. Ayrıca eski tüzükteki " Maliye çalışanları üye olabilir" maddesi yerine " Maliye ve Gümrük Bakanlığı'na bağlı kuruluşlarda çalışanlar üye olabilir" maddesi getirildi. Buna göre Defterdarlık, Vergi Dairesi, Saymanlıklar, Mal Müdürlükleri, Muhakemat Müdürlükleri, Gümrükler ve Tekel Memurları da derneğe üye olabilecekler ve şube açabilecekler.

Demiryolu Memurları Derneğinde sürgün

3 Ocak 1991 günü Demiryolları'nda çalışan memurlar , işçilerin eylemini desteklemek amacıyla Haydarpaşa Garı'ndaki memur kafeteryasında bir basın açıklaması yaptılar. Olaydan kısa süre sonra Demiryolu Çalışanları Derneği'nin üç yöneticisi hakkında idari soruşturma açıldı. Soruşturma henüz sürerken bu yöneticiler doğu illerine sürgün edildiler.

Bir süredir devam eden Demiryolu memurlarının sendikalaşma çabaları daha önce de çeşitli sürgünlerle engellenmeye çalışılmıştı. Ancak yaşanan her sürgün olayının ardından azimle çalışmaya devam eden memurlar sürgün edilenlerin yerine yeni yöneticiler çıkardılar. "Bizler Demiryolu personelinin çalışma koşullarının iyileştirilmesini , çalışanlar arasında yapılan haksızlıkların düzeltilmesini istiyoruz" diyen Demiryolları memurları haksızlık ve baskılar giderilene kadar mücadeleye devam edeceklerini , yapılan baskıların kendilerini yıldırmayacaklarını ifade ettiler.

Memur sendikaları mühürleniyor

(baştarafı 1'de)

kalınmayacağı, toplusözleşmeli grevli sendika hakkının söke söke alınacağı, hançereleri yırtarcasına haykırıldı.

Bilindiği gibi Kasım-Aralık 90, memur sendikalarının binlerce kitle ile başvurularının yapıldığı bir dönemdi. Bu tarihlerde, memur mücadelesi yeni bir sürece girmişti. Yasal dayanağını uluslararası anlaşmalardan ve yasalardaki boşluklardan alan bu girişimle sendikalar, tüzel kişiliklerini kazanmışlardı. Ki İçişleri Bakanlığı'nın 72 valiliğe gönderdiği yazıya dayanarak değil de "umuma açık yer" gerekçesiyle mühürlenmeleri, tüzel kişiliğinin kazanıldığını göstermektedir. Bir başka değişle, mühürlenen sendikalar değil binalardır. Bu bağlamda, kullanılan bir hakkın keyfi bir tutumla gaspedilmesi söz konusudur.

Bu durum bir yandan "memurlara sendika hakkı"ndan dem vururken diğer taraftan mühürlenmeleri, ülkemizin yönetilmesinideki keyfiyeti göstermektedir. Memur sendikalarının bu biçimde kapatılması , siyasi iktidarın niyetini açığa çıkarması ve "demokrasinin yerleştirilmesi" demogojilerini teşhir eden bir gelişmedir. Olayın bir başka önemi ise memurların kendi örgütlülüklerine sahip çıkmalarında eksikleklerini görmelerini ve yaşanan dönemden daha örgütlü, güçlü çıkarak grevli toplusözleşmeli sendika hakkının elde edilmesi talebinde odaklaşmalarındadır.

SENDİKAL HAK GASPEDİLEMEZ

Sivil diktatörlüğün pekiştirilmesi doğrultusunda adımların atıldığı bir dönemde memur sendikalarının ayakta kalabilmesi, yeni mevzi ve haklar elde edebilmesi, kazandıkları mevzinin terkedilmemesiyle mümkündür. Yani sendikal hakların gaspedilmesine karşı işyeri temelinde oluşturulan/oluşturulacak örgütlülükleriyle mücadelenin yükseltilmesidir.

Ki bu durum "Grevli toplusözleşmeli sendikalaşma hakkının elde edilebilmesi için gücünü gerektiğinde ortaya koyacak memurların "Ya bizim hakkımızı verin, ya da hepimizi işten atın" diyebilecek ölçüde kararlılığını hedefleyen bir örgütlenme zorunludur." (Memur Sendikası Nasıl, Sayı20),

yine "...bu gün memurlar artık eski memurlar değiller. Yarın ne olacaklarına ise sadece ve sadece kendi güçlerine güvenerek, kendi sorunlarını çözmek için kuracakları işyeri komitelerinin örgütlenme ve mücadelesine buradan yola çıkarak gerçek demokrasi mücadelesine verecekleri katkıların oranına bağlı. Ancak böyle kendi kaderleri hakkında söz sahibi olabilirler". (Memurlarda Sendika Sancısı, Sayı 20) diye belirtilmişti.

Girilen yeni dönem bu tespitlerin doğruluğunu bir kez daha vurgulamaktadır. Evet! girilen dönem, memurların kendi kaderini belirleme sürecidir. Bi ise kuruluş çalışmalarında herkesin ağzından dökülen fiili sendikal anlayışın tüm boyutlarıyla söylemden çıkıp, pratikte gösterilmesinden geçmektedir.

NEDEN FİİLİ SENDİKAL ANLAYIŞ

En özlü ifadesiyle, kapılara mühür vurulsa da meşruluk temelinde işyeri örgütselliği üzerinde sendikal bir çalışmanın tüm boyutlarıyla uygulanmasıdır. Açıklayacak olursak; binaları mühürlenen sendikaların programlarını hiç aksatmadan yürütmeleridir. Yani gündemlerinde ne varsa, onun gereklerinin yapılması: Üye kaydı, aidat toplanması, bildiri/pul/afiş çıkarılması,basın toplantılarının yapılması, temsilciliklerin açılması, eğitim, toplantı, örgütlenme çalışmaları, toplusözleşme grev zeminini oluşturan mücadele yöntemlerinin uygulanması. Kısaca mühür yokmuş gibi çalışmanın devam etmesidir.

Tüm bunların yaşama geçirilmesinin örgütlenme biçimi işyeri örgütlülükleridir. İşte değerlendirilmesi gereken en önemli halka budur. Bir bakıma sosyal pratik bu örgütlülüklerin durumunu açığa çıkaracaktır. Bir başka değişle, geçirilen süreçte bu örgütlenmenin oluşturulmasında ne kadar mesafe katedildiği ve/veya edilmediği somut olarak görülecek.. Ve bu dönem işyeri örgütlülüklerinin oluşturulduğu, geliştirildiği ve bu örgütsellikler üzerinde fiili sendikal anlayışın yükseldiği bir özellik göstermelidir. Ancak böyle bir örgütlenme ve çalışma anlayışıyla sendikal hakkın gaspedilmesi ve devlet sendikası örgütlendirilmesinin önüne geçilebilir.

DEVLET SENDİKASINA HAYIR

Siyasal iktidar tarafından "memurlara grevli toplusözleşme hakkı verilsin mi?" tartışmalarının başlatıldığı bir sırada "bu mühürler de neyin nesi?" vb. sorular akla gelebilir. Mantıklı sorular olmasına karşın, yanıt belli ki devletin çıplak gözle görülemeyen yerleşmiş anlayışının açığa çıkmasıdır. En somut örneği 1963'de grev yasasının çıkarılmasında B.Ecevit'in söyledikleridir. Ki Ecevit, "Biz bu yasayı çıkarmazsak toplumа mücadele sonunda hakların elde edildiğini göstermiş olacağız. Bu nedenle Kavel işçilerinin direnişi daha üst boyutlara geçmeden bu yasanın çıkarılması en doğru yöntemdir" diyordu. Bu sözler hakların mücadele zemininde söke söke alınmasının önüne geçilerek, "verirse devlet verir" veya "Bu ülkeye komünizm gelecekse, onu da biz getiririz" diyen valilerin ve devlet anlayışının değişik biçimde ifadesidir. İşte siyasal iktidarın bu gün de yaptığı budur: Kendi iradesi dışında, mücadele, meşruluk ve haklılık temelinde gelişen, toplumun gündemine giren sendikaların binalarını mühürleyip iki gün sonra da bu tartışmaları başlatması sözü edilen anlayışın göstergesidir.

Tam bu noktada tehlike başgöstermektedir. Bu ise, kendi özgücü ile gelişen sendikalaşmaların engellenmesi, devletle uzlaşan ve/veya devletin güdümünde gelişen ve faşist diktatörlüklerde oluşturulan devlet sendikalarının kurdurulması. Bir başka boyutta sendikal enflasyon yaratmaktır.

GÖREV MÜCADELE HATTINI ÖRMEK VE YÜKSELTMEKTİR

Tüm bu gelişmelere karşı seçenek tektir. Kazanılan mevzinin korunması ve mücadele zzemininde geliştirilmesidir. Bu aynı zamanda demokrasi mücadelesiyle sendikal mücadelenin bütünlük kazandırılmasıdır. Bu ise sendikalaşan ve sendikalaşma doğrultusunda olan kamu çalışanlarının orta bir platform ve mücadele zemininde hareket etmelerini kaçınılmaz kılmaktadır. Ayrıca sendikal girişimde bulunmamış kamu çalışanlarının sendikal girişimlerini hızlandırarak kitlesel olarak kuruluş işlemlerinin başlatılması gerekliliğini yaşam dayatmaktadır,

Aynı zamanda işçiler ve sendikalarıyla birleşik bir mücadele zemini örülmesinin gerekliliği tartışma götürmez bir olgudur.

Bir başka olgu da yaşananların fiili sendikal anlayışın yükseleceği işyeri örgütselliklerinin gün geçirilmeden oluşturulmasının, işlerlik kazandırılmasının yakıcı bir şekilde dayattığını göstermesidir.

Tüm bu görevler, ilerici, demokrat ve asıl olarak da devrimci memurların omuzlarındadır.Devrimci memurların harcayacağı çaba, özveri, mücadelenin geleceğini doğrudan belirleyecektir, Evet!

SENDİKAL HAKKIMIZ GASPEDİLEMEZ!

DEVLET SENDİKASINA HAYIR!

şiarlarını söylemden çıkarıp, somutta göstermek için görev başına.

…nti-terör yasalarının gerçek yüzü: …Tecil Yasasında Çifte Standart

…met tarafından gündeme getirilen tecil ve …erör yasaları eşi görülmedik eşitsizlik ve …zlıklarla, anti-demokratik baskı hükümleriyle …lur: Bu hükümlere göre;

…ldır tutuklu bulunan ve davaları sonuçlandığı …alen şuçlu olduklarına dair kesim hüküm …mayan e146/1 ve 125. maddeden …lamaları sürenler yüzlerce sol görüşlü tutuklu …st bırakılmazken, davaları sonuçlanmış ve … oldukları kesinleşmiş idam ve müebbet … cezalısı faşistler serbest bırakılıyor.

…art'da İstanbul Üniversitesi öğrencilerine …ba atan, ODTÜ öğrencilerini, defalarca …an, Yükseliş öğrencilerinden 17'sini bomba …arşunla katleden faşistler "demokratikleşme" … serbest bırakılırken, demokrasi mücadelesi …örgütlenen ve meşru savunma anlayışını …ta geçiren demokrat ve devrimci öğrenciler …okrasi düşmanı teröristler olarak tanımlanarak …landırılmaktadır.

… İntigam Tugayı adında bir cinayet örgütü …rak onlarca insanı katledenler "ideolojik …nle adam öldürdükleri" gerekçesi ile serbest …lırken, Fatsa'da gerçek bir demokrasi …ğini yeşertmeye çalışanlar terörist olarak …ndırılarak tutuklu bırakılmaktadır.

…den bakılırsa bakılsın, "Anti terör ve …ların ertelenmesi" yasası siyasal iktidarın kimi …an parlamento aracılığıyla kimi zaman da …ri cuntalarla sürdürmekte oldukları faşist baskıcı yüzlerinin yasallaştırılması çabasından başka bir şey değildir. Faşistler ve faşist yöntemler meşru görülerek demokrasi gerçekleşemez. Batı tipi demokrasi adına yutturulmaya çalışılan bu ayırım hayatın her hücresine kısa sürede nüfuz edecektir.

"Yeni Dünya Düzeni"ni faşistler, şeriatçiler ve Amerikancı politikalarla kurmaya çalışanlara karşı durmanın gereğine inanmalıyız;

Baştan sona. adli hatalarla, haksızlıklar, eşitsizlikler ve adaletsizliklerle dolu olan 12 Eylül Hukuku'nun, 12 Eylül Mahkemeleri'nin verdiği kararların hepsinin, bütün hukuki sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılması, yok sayılmasına inanmalıyız;

İnsanım diyen, demokratım diyen herkesi, Tecil Yasası ile gündeme getirilen eşi benzeri görülmemiş haksızlık ve eşitsizliklere karşı çıkmaya çağırıyoruz.

Bir grup siyasi tutuklu

Sendika Genel Merkezlerinin Basın Açıklaması

Genel Merkezi İstanbul'da olan işçi sendikaları 9 Nisan'da, Çağdaş Gazeteciler Derneği'nde, mühürlenen Kamu Sendikalarının örgütlenme özgürlüğü talep eden bir basın toplantısı düzenlediler.
Memur sendikalarının kapatılma kararlarını valiliklerin keyfi uygulaması olarak gördüklerini belirten Belediye-İş, Petrol-İş, Kristal-İş, Deri-İş, Hava-İş, Tümtis, Dokgemi-İş, Denizciler, Toleyis, Basisen Sendikaları ve Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği, açıklamalarında şunlara yer verdiler: "Mühürler derhal sökülmelidir. Kamu çalışanlarının sendikal çalışmaları engellenmemelidir. Sendikalar olarak demokrasiye ve toplu iş sözleşme hayatımıza yeni ve olumlu bir denge getirecek olan memur sendikalarının bir an önce çalışma yaşamımızda yerlerini almalarını önemli ve gerekli buluyoruz.

Sahibi: Çetin Uygur, **Yazı İşleri Müdürü:** Günnur İlhan,
Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hüdaverdi Ap. 3/5
Cağaloğlu - İst. Tel: 528 16 73
Katkıda bulunanlar:
Çetin Uygur, Füsun Demiralp, Bezhat Taş, Ali Ateşoğulları, Meral Aslankaya, İ.Hakkı Ortaköy, Naci Alpkan, Nevzat Alpkan, Hüsamettin Aytaş, Yaşar Kambur, Kader Gören, Murat Doğan, Günnur İlhan ve İşyerlerinden İşçiler
Baskı: Son Havadis

Devlet terörü yasalaşıyor

çorunda kaldıkları yeni iç düzenlemelerden başka bir şey değil. Elbette düzen değişikliği filan değil bu; yeniden düzenleme...

Türkkiye, ABD adına üstlendiği yeni görevleri yerine getirebilmesi, ABD'nin Ortadoğudaki saldırı üssü ve silah deposu olarak kullanılabilmesi için yeniden düzenleniyor.

ABD'NİN SİLAH DEPOSU

Ortadoğu'da savaşın ardından ortalığı yeni bir toz bulutu kapladı. Ortadoğu'nun yeniden paylaşımını yansıtan bu toz bulutu, eski dengelerin yıkılmasına karşın henüz yeni dengelerin oturmamış olmasının yarattığı kaostan başka birşey değil. ABD'nin dünyadaki (ve Ortadoğu'daki) "yeni düzeni" emperyalist-kapitalist sistemin askeri-politik düzeyde yeniden mevzilenişinin ilk işaretlerini de veriyor. Ortadoğu'daki "yeni düzen" tümüyle ABD'nin bölgedeki petrol kaynaklarını daha doğrudan ve uzun süreli olarak denetleyebilmesinin zeminini yaratmayı amaçlamaktadır. Bu bakış açısıyla ABD bölgede doğrudan kendi askeri gücünü kullanabilmesinin/barındırabilmesinin olanaklarını yaratırken, bölgede şu anda sorun oluşturan çatışmaların da uzun vadede kendi çıkarlarını tehdit etmesinin önüne geçmek için yeni "çözümleri" zorlamakta, bu statüleri korumak için yeni ittifaklar yaratmaya çalışmaktadır.

Bu doğrultuda, bugün en önemli çatışma ve belirsizlik Irak'ta sürerken, ABD kendi iradesinin dışında sonuçlar doğurabilecek bir kaosa yolaçmaktan kaçınmış ve Saddam'ın ayaklanmaları basurmasına gözyumarken, Kürtlerden de ilk baştaki aktif desteğini çekmiştir. Başlı başına tarihi bir ders olan ve sık sık da yaşanan bu durum birkez daha emperyalizme umut bağlayan halkların kendi kaderlerinin tayinini de emperyalistlere havale etmiş olmanın çaresizliğini sergiledi.

Filistin sorunu da "yeni düzende" yeni bir düzlemde çözülmek istenmektedir. Şimdilik Irak'taki toz dumandan ikinci plana düşen Filistin sorununun İsrail'in kısmi geri çekilmelerine karşılık, 'aslolarak bedelini Ürdün'ün ödeyeceği bir sonuca doğru ilerlediği gözlenmektedir. Kuşkusuz bu durum uzun vadede İsrail'in güvenliğinin sağlama alınmasını sağlayacağı gibi, kısa vadede de İsrail'in kaybının Lübnan'da karşılanmasını hedeflemektedir. Ancak bu planların da, tıpkı Irak konusunda olduğu gibi, aynen gerçekleşmesini beklemek hayaldir. Bu planlar sorunların hangi yöne itileceği konusunda bir fikir vermektedir.

Bölgenin bu tür bir yeniden düzenlemeye tabi tutulması, ABD'nin orta vadede İran'la bir hesaplaşmasını ve Suriye'nin geleceği üzerine kimi tasarrufları da gündeme getirebilecektir.

Ortadoğu'da ABD'nin mimarı olduğu "yeni düzen", T.C. açısından da bir düzenlemeyi beraberinde getirdi. ABD politikalarına tümüyle entegre olmayı yegane politik tercih olarak gören Özal'ın, ABD ile ilişkilerde bir sıçrama oluşturan "stratejik işbirliğine" yönelmesi T.C. açısından 12 eylül sonrasında bir dönüm noktasıdır. Ortadoğu'da ABD ile "stratejik işbirliğine" yönelmesi, Türkiye'nin statik bir caydırıcı güç olmaktan daha müdahaleci bir konumu benimsemesi anlamına gelip, iç ve dış politikada önemli değişimlere kaçınılmaz olarak yolaçacaktır. Türkiye'nin dış politikasındaki en önemli gelişme Ortadoğu'da oluşturulması hedeflenen İsrail-Mısır-S. Arabistan-Türkiye temelindeki bir ittifakın beraberinde getirecekleridir. Ancak şu günlerde Özal sessiz sedasız Kıbrıs ve Ege'de "geri adımlar" atılmasını zorlayarak ABD ve AT karşısındaki bu "pürüzleri" halletmek istemektedir. İçte de son derece önemli değişimler kaçınılmazdır.

DEVLETİN YENİDEN YAPILANMA SÜRECİNDE YENİ BİR HAMLE

Savaş öncesinde iktidarının sarsıldığı kritik bir noktaya dek gelen Özal, durumunu görece güçlendirliş olmanın verdiği rahatlıkla "yeni düzendeki" yeni rolünün gereklerine soyunuyor. The Daily Telgraph gazetesi savaşla birlikte belirginleşen bu tavra ilişkin şöyle yazıyordu: "Atatürk'ün ülkeyi komşularıyla çatışmadan uzak tutan siyasetini sona erdiren bu adım Türkiye'nin bölgesel güce dayalı siyasetinin doğuşuna da işaret ediyor." Batılı kaynaklar bundan "Kemalizmin sonu" olarak sözederlerken, Özal da aynı günlerde "Kemalizm işlevini doldurdu" diye demeç veriyordu. Bu gelişmeler T.C.'nin ideolojik-politik düzeyde düzenlenmesinin gereğini sergilemektedir.

Bilindiği gibi, T.C.'nin hukuksal çatısı komünizm, kürtçülük ve irticadan oluşan üç ana akımın yasaklanması üzerine oturmuştu. Bugüne dek çeşitli aşınmalara uğramış olsa da bu üç yasak "resmi ideolojinin" çerçevesini çizegeldi. Oysa D.Avrupa'daki gelişmeler komünizm yasağını gereksizleştirerek TBKP'nin fiilen "yasallaşmasına" gözyumulmasına zemin hazırlarken, son günlerdeki 141-142 ve 163'ün kaldırılması çalışmalarıyla bu durum resmiyet kazanmak üzere.

Benzeri "Kürtçülük" açısından da geçerli. Bugüne dek yoksayılan Kürtler, Körfez Krizi'yle birlikte keşfedildi. Bunda iki ana etken rol oynadı. Birincisi, Kürt ulusal direnişinin ulaştığı boyut. İkincisiyse,Kürtleri Ortadoğu'daki yeni düzen içine yerleştirerek gelecekteki devrimci bir uyanışı şimdiden pasifize etmek. Ve savaş sonrasında Irak'ın Kürtlere verilecek bir özerklikle yayıflatılması ve Saddamsız bü Irak üzerine kurulu ilk ABD politikalarına Özal'ın bir takım çıkar hesaplarıyla uyum sağlama gayretleri bölgedeki ve ülkedeki güç dengelerine göre şekil alacağa benziyor.Bugün, bu nedenle bir yanda Irak Kürtlerinin hamiliğine soyunurken, diğer yanda "Türkiye'de Kürt yoktur" demek mümkün değildi. Böylece Irak'taki kürtler için özerklik savunulurken, Türkiye'deki Kürtlere "evde, tarlada" ana dillerinde konuşma özgürlüğü (!), (esas olarak) PKK'lıları da kapsaması düşünülen cezaların tecili şeklinde örtük bir af ve birkaç imalı sözle "umut" verilmek istendi.Irak Kürtleri (ileride esnetebileceklerini düşündükleri) Amerikancı çözüme ve T.C.'nin şu anki yaklaşımlarına sıcak bakarken, Türkiye'deki Kürtler de gelişmelerden hayli etkilenmiş göründüler.

DEMOKRATİKLEŞME Mİ DİKTATÖRLÜK MÜ?

Devletin çatısını oluşturan bu yasaklar üzerinde yapılması düşünülen esnemeler Özal tarafından "demokratikleşme hamlesi" olarak lanse ediliyor. Memurlara (devlet) sendika(sı) hakkı, toplu sözleşme yasasında küçük değişiklikler, 1982 Anayasası'nın değiştirilmesi, seçmen yaşının 18'e indirilmesi gibi konular da "demokratikleşmenin" diğer unsurları olarak gündeme getirildi.

Özal savaşın hemen ardından politik insiyatifi ele almanın verdiği güvenle erken seçime yönelmeyi düşünerek bu atakları başlattı. Zira, kafasındaki değişimler için şu anki oy zaafiyeti problem yaratmaktaydı. Özal'ın "demokratikleşme" ambalajıyla sunduğu her unsur özünde, bölgede yeni bir role soyunan T.C.'nin, bu role uygun "çağdaş" bir diktatörlük olabilmenin ögelerini oluşturmaktadır. Özal'ın cumhurbaşkanlığıyla başlayan sivil diktatörlük süreci, son gelişmelerle gerçek temellerine oturtulmak istenmektedir. "Demokratikleşme" adıyla sunulan her girişimin altında üzeri örtülmek istenen daha baskıcı bir aygıtın parçaları yatmaktadır.

Anayasa değişiklikleriyle aslolarak Özal'ın tek adam konumu yasallaştırılmaya çalışılmakta ve icraatları önünde çıkabilecek engellerin temizlenmesi hedeflenmektedir. Cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi ve kısa bir anayasa sivil diktatörlüğün yerleştirilmesinin köşetaşları olarak belirmektedir.

141-142 kaldırılırken, bunlar Anti-Terör yasasının içine yerleştirilecektir. Yani, geçmişte komünizm/hür dünya çatışmasına bağlı olarak sürdürülen anti-komünizm, bugün terörizm/demokrasi biçiminde paketlenerek karşımıza çıkmaktadır. Anti-terör yasası polise her tür keyfiliği sağlarken, cumhurbaşkanına hakareti dahi "terör" kapsamına alarak, bugün "terörizm" denilince ne anlaşılması gerektiğini yeniden tarif etmektedir. Kısacası, "tek adama" karşı yapılacak her tür barışçı/barışçı olmayan çıkış "terörizm" olarak nitelendirilecektir.

Keza Kürtçe yasağı kaldırılır ve Newroz kutlamaları -bir Türk bayramı olarak- serbest bırakılırken; kitle gösterilerinde, Kürt rabekinlerinde (intifada) insanların kurşunlanması sürüyor.

Bunların yanısıra, memurların "sendika hakkı" mücadeleleri daha çok cılızken "devlet sendikası" gibi girişimlerle bastırılmak istenebilecektir. Cezaların tecili şeklindeki örtük af, anti-terör yasasının kabul edilmesi için yasanın bir parçası haline getirilirken cezanın katlanarak artırılması yoluyla demoklesin kılıcı gibi insanların başının üzerinde sallanacaktır. Polisler hakkında dava açmanın izne bağlanarak sınırlandırılması, işkencenin 12 Eylül günlerine yaklaşan sayıda ölüme yolaçtığı bugünlerde polise tam bir keyfi muamele özgürlüğü sağlamayı amaçlamaktadır. Basına ise yeni sınırlamalar getirilmektedir.

Tüm bunların ötesinde bir de ordunun "çağdaş" bir hale sokulması adı altında yeniden düzenlenmesi gündemde. Bu düzenlemeler birkaç açıdan önem taşımaktadır. Birincisi, bundan böyle ordu dış müdahalelere göre düzenlenip, silah gücü artırılıp asker sayısı azaltılarak daha dinamik bir yapıya kavuşturulacaktır. Ordunun bu yeni işleviyle birlikte bugüne dek oynadığı iç savaş ordusu rolü önemli ölçüde değiştirilmek istenmektedir. Yani, ordunun içerideki savaşta bugüne dek oynadığı roller, kademe kademe başka kurumlara (polis, özel tim, kontrgerilla, territoryal birlikler vb.) devredilmesini dayatırken, ordunun bugünkü politik rolünü de geriletmeyi hedeflemektedir.

EVDEKİ HESAP ÇARŞIYA UYACAK MI?

Elbette bunların tümü Özal'ın evdeki hesapları. Bu hesapların çarşıya, yani gerçek yaşama uyup uymayacağını ise göreceğiz. Attığı her adımla uzun çatışma ve çekişmelerin ürünü olan dengeleri alt-üst eden Özal, züccaciye dükkanına giren bir fili andırıyor. Bugün egemenler açısından ABD'ye yaranmanın tek politik seçenek olduğunu kavrayan Özal, tüm rakiplerinden daha atak davranarak suyun başını tutmuş olmanın verdiği rahatlıkla, evin şımarık çocuğu misali her ağzına geleni söyleyip,hiç bir pervasızlıktan çekinmiyor. Zira, Özal çok iyi biliyor ki bugün kendi arkasında hissettiği ABD desteği olmaksızın burjuva düzlemdeki rakipleri (ordu, SHP, DYP vb.) fazla birşey yapamayacaklardır.

Buna rağmen, Özal'ın politikalarının uygulanmasının karşısında bir dizi sorun yeralıyor. Körfez Savaşı ne dışta ne de içte Özal'a umduklarını buldurmaya yetmemiştir. Irak'ta ABD'nin Saddam sonrasında alternatif bulamaması hala süren bir kaosa yolaçmıştır. Özellikle İran'ın desteklediği Şiilerin isyanından çekinen ABD, henüz Irak konusunda net bir politika oluşturamamıştır. Nesnel olarak iki tarafı birbirine kırdırıp zayıflatma politikasına hizmet eden gelişmeleri bir ölçüde kendi doğal ritmine bırakmış görünmektedir. Bu durumda, evvelce yapılan hesaplar sallantıya girmiştir. Ancak, herşeye rağmen Saddam iktidarda kalsa dahi ABD'nin "yeni düzeninin" karşıtı bir rol yüklenmeyecektir. Diğer bir deyişle, Irak'ta kolu kanadı kırılan bir iktidar her halükarda ABD'nin düzenlemelerine en azından kısa vadede ters düşmeyecek şekillenmelere gitmek zorunda kalacaktır.

Irak'ın durumu T.C.'nin (ve Özal'ın) orta vadeli politikaları üzerinde etkili sonuçlar doğurabilecekken, kısa vadede de içerideki ekonomik kriz Özal'ın hedefleri karşısındaki en büyük engeli oluşturmaktadır. Savaş sırasında ve sonrasında umduğu yardımları alamayan Özal, savaşın iyice derinleştirdiği bütçe açıklarını karşılamakta aciz kalmaktadır. Memur maaşlarının bile ödenmesinde zorlanılırken, doların "önlenemeyen yükselişi" döviz darboğazı ve yüksek boyutlu enflasyon sinyalleri vermektedir. ABD ise bu tür durumlardaki klasik tavrını sergilemektedir. Köşeye sıkıştırdığı diktatörleri ne öldüren ne ondu... ran ABD'nin bundan böyle de Özal'ı süründürecek bir zemini yeterli göre... ceği anlaşılıyor.

BURJUVA MUHALEFETİ ŞAŞKIN

ABD'nin desteğini alan Özal karşısında burjuva muhalefet odaklarını tümü şaşkın bir vaziyette. Ordu v... tüm partiler Özal'ın hızla gündem... soktuğu politikalar karşısında çares... . Özellikle ordunun ABD'ye rağme... bir çıkış yapamayacağını Özal da cun... tacıların kendileri kadar iyi biliyo... Ancak muhalefetin durumu açısında... ilginç olan, SHP'den DYP'y... MÇP'den Ordu'ya dek Özal'ı da... "sol"dan motiflerle (insan hakları i... lalleri, doğudaki baskılar, haneda... suçlamaları, parlamentonun işlevsi... leştirilmesi, yolsuzluklar, savaş kışkı... tıcılığı vb.) suçlayan tüm muhalef... odakları Özal'ın son "demokratikle... me" makyajının canalıcı unsurun... oluşturan Kürt politikaları karşısın... "sağ"dan atağa kalkarak neredey... Özal'ı "bölücü" ilan etme noktası... vardı. Muhalefetin demokratlığı kon... sunda gerçek bir turnusol olan K... sorununda, Cumhuriyet çevresi, S... ve DSP şoven bir tutumla cuntacıla... DYP'ye, MÇP'ye vb. "soldan" des... sağlar duruma düştüler. Böylece k... yıllık işbirlikçiler de ABD karşısın... neredeyse anti-emperyalist bir ta... almış hale geldiler(!)...

Ancak açık olan şu ki, burj... muhalefet odakları darmadağın gör... tüleriyle gerçek bir I"iktidarsızlık"... şıyorlar. Bu açıdan, Özal'ın da kitle... içinde güçlenemediği bir noktada... kede politik bir boşluk yaşanma... ABD emperyalizmi-iktidar ilişk... inanılmaz bir açıklıkta ortaya ç... maktadır. Bu tablo içinde muhale... odaklarının manevra kabiliyeti... Özal'a geri adım attırabilme olanak... ise Ortadoğu'daki gelişmelerin ala... yönün ve daha da öncelikle ekono... krizin derinleşme ritmine bağlı gö... nüyor.

GERÇEK ÇÖZÜM TOPLUMSA... MUHALEFETİN DİNAMİZMİNDE SAKLI

Özal'ın attığı/atmak zorunda k... ğı tüm adımlar özünde, ülkemizde... temin geldiği bir tıkanma noktas... kendini yeniden üretme çabası... başka birşey değil. Ve bu ülkenin... sanları onyıllardır gördü ki, sistem... tıkanma noktasını aşarken soru... çözmüyor sadece farklı bir düze... yeniden belirinceye dek onları e... yor, kılık değiştirttiriyor.

O halde Özal'ın el attığı sorunl... tümünü çözebilecek güç sadece v... dece toplumsal muhalefetin dina... midir. Emekçi halkların kendi ikti... larını, kendi demokrasilerini yara... dek bu sorunların çözülme zemin... la varolmayacaktır.

Bugün ise toplumsal muhalef... iki dinamik gücü bulunuyor. Kü... son gelişmelerle birlikte yoğun bi... riliş süreci yaşıyorlar. Bu coşkulu... lişme ancak ve ancak Amerikancı... litikalara teslim olunmadığı ölç... kendi kaderini tayin hakkını elde e... doğrultusunda gelişebilecektir. N... kim ABD (ve Özal'ın) Irak Kürtle... den desteklerini bir anda çekme... sık sık yaşanan tarihi bir derstir... yanda, işçi hareketi ise savaşla birl... karşı karşıya kaldığı saldırıların s... cundaki sinmişliğinin etkilerini... yeni kırabiliyor. Ancak sendika y... timleri üzerinde büyük etkileri b... nan SHP ve DYP'nin giderek daha... bir noktaya sürüklenmeleri ve iç... bulundukları şaşkınlık, işçi hare... önünde önemli bir engel olarak b... mektedir. Geçmişte çeşitli neden... işçi hareketliliğine kerhen destek... ren burjuva muhalefetinin durgunl... sırtını bunlara dayayan sendika y... timlerini de iyiden iyiye çekingen... tirmektedir. Son aylarda sosyal d... mokrat sendika yönetimleri de en... diğerleri kadar sessizliği yeğler d... ma geldi. Bu durum yeni bir grev d... gasının eşiğinde olan işçiler için... handikap oluşturmaya adaydır. An... bu handikap aşıldığı ölçüde de işçi... reketinin devrimcileşmesinin önü a... mış olacaktır. Bu ise, devrimci iş... rin bir yanda işyeri komite... konseylerini yaratmaları, varolanl... içinde daha etkin roller üstlenmele... gerektirirken; diğer yandan da sın... kendiliğindenci eğilimlerini a... doğrultusundaki birikimlerin devri... işçi hareketinin yaratılması doğru... sunda seferber edilmesiyle mümk... olabilecektir.

Özellikle önümüzdeki aylar e... nomik krizin hızla derinleşmesine... be görünüyor demek yetmez. Bu... sonucu olarak emekçiler çok güç e... nomik koşullar altında yaşam... mahkum edilmekle karşı karşıyadı... demek de yetmez. . Zaten burnunu... soluyan emekçi kitlelerinin bu am... sız cendere karşısında kendiliğin... çıkışları beklentisi ile yetinmek de... maz. Burjuva muhalefetinin aciz... karşısında emekçi kitlelerinin di... mizmi devrimciler için uygun zem... ler oluşturmaya devam edeceği, g... geniş halk kitleleri içinde devri... mücadeleye eskisinden güçlü... meşruiyet sağlayabilecektir. So... devrimcilerin gereken cesaret ve... teneği gösterebilmelerinde yatma... dır. Sorun devrimci işçi hareket... yaratılması ve mücadelesinde yatm... tadır.

Kürt Sorununa Devrimci Bakış

Devrimciler, Kürt ve Türk halklarının özgür ve gönüllü birlikteliğini savunurlar.

Devrimcilerin önerdiği çözüm, ulusal-sınıfsal kölelik ve milliyetçilik yollarına taban tabana zıttır. Çünkü bu yol Kürt emekçilerinin de değil, Türkiye'nin bütün emekçilerinin her türlü sömürüden, zulümden ve baskıdan kurtulmalarını içermektedir.

Devrimciler, bugünkü koşullarda, sadece (ya da esas olarak) Kürt halkının kurtuluşunu amaçlayan bir "Kürt devrimciliğini" doğru bulmazlar. Kürt emekçileri kendi başlarının çaresine baksınlar, Kürt emekçilerinin kurtuluşundan Kürt devrimcileri sorumludur, bizi Türk emekçilerinin sorunları ilgilendirir şeklindeki bir anlayışa da kesinlikle karşı çıkarlar. Ve böyle bir anlayışı devrimcilik olarak kabul etmezler. Ve bu tür anlayışları devrimcilik değil, milliyetçilik olarak değerlendirirler.

Devrimciler, Kürt milli meselesine bağnaz-şoven Türk milliyetçiliğinin de , ezilen ulus tepkisini dile getiren Kürt milliyetçiliğinin de çözüm getiremeyeceğini savunurlar.Türk milliyetçiliğinin şovenizme yönelen içeriğine karşı çıkarken, Kürt milliyetçiliğinin ise demokrat içeriğini, haksızlığa ve zulme karşı çıktığı sınıra kadar hoşgörebilirler. Bu tür milliyetçiliğin ürünü olan yanlışları Kürt halkına karşı hatalarını paylaşmazlar.

Devrimciler, bütün diğer toplumsal meselelerde olduğu gibi, Kürt milli meselesini de sınıf mücadelesi açısından, emekçi sınıfların çıkarları açısından ele alırlar. Ve bu sınıf bakış açısı nedeniyle, sosyalist olmanın bir gereği olarak her türlü eşitsizliğe ve köleliği karşı oldukları için Kürtlerin üzerindeki mevcut ulusal baskı ve eşitsizlik uygulamalarına, milli zulme karşı çıkarlar ve mücadele ederler.

Diğer ülkelerdeki ulusal sorunlar bakımından olduğu gibi, Kürt ulusal sorunu bakımdan da genel çözüm ilkeleri bellidir. Bunlar, tarih içinde ortaya çıkıp uluslar sorununun çözümünde genel kabul gören ve bugün en azından kimsenin karşı çıkamadığı ve şeklen benimser göründüğü demokrasi ilkeleri ve demokratik hakların uluslar sorununa da uygulanmasıdır.

Ancak, emperyalizm çağında burjuvazinin artık demokrasi ilkelerini ve demokratik hakları savunmaktan vazgeçmesi ve gericileşmesi; tarih içinde ortaya çıkmış burjuva demokrasisini ve burjuva demokratik hak ve özgürlükleri savunmak ve gerçekleştirmek işlevini çoktan terketmiş olması , burjuva hakların dahi gerçekleşebilmesini, burjuvaziye rağmen ve burjuvaziye karşı bir mücadele konusu haline getirmiştir. Ulusal haklar da bu çerçevededir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı da burjuva bir haktır. Demokratik bir haktır.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı demokratik bir hak olarak her türden ulusal baskıyı, bir ulusun bir başka ulus üzerindeki üstünlük iddialarını ve egemenliğini reddeder; ulusların eşitliğini ve özgürlüğünü esas alır. Bu demokratik içeriğiyle ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı , emperyalizm koşullarında müdahele ve sömürgeleştirme politikalarına karşı bütün ulusu ayağa kaldıran ve mücadeleye sokan bir hak haline dönüşür. Evet, bu hakkın içerdiği ulusların eşitliği anlayışı ve ulusların özgürlük ve demokrasi talebi bir ulusu daha ileri ulusların üstünlük ve egemenlik iddialarına ve emperyalist sömürüye karşı direnişe ve savaşa sokar.

Ulusların eşitliği, özgürlüğü, kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi demokratik hakkı, işçiler bakımından, gerçek eşitlik ve özgürlük taleplerinin içinde, bu taleplerine bağlı bir demokratik haktır. Ve işçiler bakımından ulusal hak ve istekler, diğer uluslar üzerinde üstünlük kurmak, onları ezmek ve sömürmek için vesile ya da vasıta olarak görülmez ve kullanılamaz. İşçilerin diğer ulusları, diğer uluslardan çalışan insanları ezmek ve sömürmekten bir çıkarı yoktur. Başka ulusları ezen bir ulusun özgür olamayacağını bilirler. Bu nedenle işçiler, milliyetçiliğin de diğer uluslara üstünlük iddialarına dönüşmesini; ve ulus içindeki sınıf eşitsizliklerinin, baskıların ve sömürünün üstünü örtmekte ve sürdürülmesini sağlamakta bir ideolojik vasıta olarak kullanılmasını tehlikeli görürler. Emperyalizm çağında sadece emperyalizmden ulusal kurtuluş misyonu taşıyan milliyetçilik , demokratik ve devrimci bir içeriğe sahiptir. Günümüzde artık her ulusal hareket emperyalizme karşı olduğu ve emperyalizme darbeler vurabildiği ölçüde ilerici bir içeriğe sahip olabilmekte, kendi halkına da ancak bu şekilde kurtuluş vaad edebilmektedir.

Türkiye'deki Kürt sorunu da ülkedeki sömürü ve baskıya karşı mücadele içinde bir anlam ve içerik kazanmaktadır. Türkiye'nin emekçileri siyasi iktidar mücadeleleri doğrultusunda her haklı ve demokratik talep gibi Kürt halkının ulusal taleplerine de sahip çıkmak ve programlarına almak durumundadır. Çünkü ulusal eşitlik, özgürlük temelinde insanların gönüllü birlikteliğinin olmadığı; ulusal üstünlük iddialarının ulusal baskı ve zulmün olduğu bir yerde gerçek anlamda demokrasiden sözedilemez. Aynı şekilde Kürtler de mücadelelerini tüm emekçilerin eşitlik, özgürlük ve demokrasi için yürüttükleri siyasi iktidar mücadelesi doğrultusunda ve buna bağlı yürütmedikçe başarıya ulaşamazlar ve milli baskıdan kurtulamazlar.

Aslında farklı ulusal toplulukların eşitliğini savunmak için devrimci-sosyalist olmak zorunda değildir. Böyle bir tavır demokrat olmanın önkoşuludur. Türkiye'de burjuva demokratik devrim tamamlanmadığı için genel burjuva çözümler geçerli olmamıştır. Türkiye'de "batılı demokratik toplumlardaki", ulusal toplulukları kucaklayan anayasal hak ve özgürlükler kağıt üzerinde kalmaktadır. Bir faşist devlet yapısı içinde ulusal demokratik hakların tanınması eşyanın tabiatına aykırıdır. Bu yüzden, burjuva demokrasisinin görevlerini de günümüzde devrimciler yüklenmekte ve bu hakların devrimci mücadele ile kazanılacağını vurgulamaktadırlar. Bu ise, burjuva demokrasisinin de önkoşulu olan bir ulusun kendi kaderini tayin etmesi hakkının savunulması ve bunun için mücadele edilmesinden başka birşey değildir. Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak demek, onların kendi gelecekleri konusunda eşit koşullarda ve özgürce karar vermeleri, kendi konumlarını kendilerinin belirlemeleri ve isterlerse ayrı bir devlet kurma hakkına da sahip olmalarını savunmak demektir. Bu hakkın savunulması elbette onların ayrılmasının ya da ayrı bir devlet kurmalarının savunulması anlamına gelmez. Tersine, halkların birliğini isteyen devrimciler, onların eşit ve özgür koşullardaki gönüllü birliğini savunmaktadırlar. Ayrılma hakkı, tıpkı evlilikte boşanma hakkı gibidir. Boşanma hakkının tanınması evlilerin boşanmalarını savunmak anlamına gelmez; sadece evliliğin gönüllü , eşit ve serbest irade üzerine kurulu bir birliktelik olduğunu savunmak anlamına gelir. Devrimciler Kürtlerin ayrılma hakkını savunurken gerçekte onlarla zora dayalı olmayan bir birlikteliği savunmakta; onların ayrılmasını değil Türk halkıyla birlikte olmasını istemektedirler.

Devrimcilerin Türkiye'nin tüm emekçi insanları için gerçekleşmesini istedikleri bütün herşey, elbette Kürt emekçilerinin her türlü haklı taleplerini de kapsamaktadır. Kürt sorunu da bu taleplerin sahibi olan emekçi sınıflar ile bu talepleri bastırmak isteyen sömürücü hakim sınıflar arasındaki çelişmenin kazandığı özel biçimlerden biridir.

Kürt sorununa bu açıdan bakılınca ortaya çıkan durum şudur:

"Kürt ulusu , köylü bir ulustur. Kürt ulusunun milli baskıya karşı demokratik tepkisinde çıkış noktası, Kürt köylülerinin sınıfsal talepleri olmak durumundadır. Kürt meselesinin sınıfsal özü burada belirmektedir. Yani kendi pazarı için ulusal bayrağı açan bir Kürt burjuva hareketi söz konusu değildir."

Kürt köylülerinin kendi kurtuluşlarını ancak sınıfsal talepleri ekseninde, ulusal özlemlerini de dili getirerek ve Türk emekçileriyle aynı saflarda yer alarak sağlayabilecekleri gerçeği, Kürt sorunun devrimci çözümü bakımından önemli bir noktadır. Çünkü, Türkiye'de toplumsal saflaşma, asıl olarak bir yanda Türkler diğer yanda Kürtler yani bir yanda egemen ulus diğer yanda ezilen ulus temelleri üzerinde değil, sınıfsal ayırım temelleri üzerinde yükselmektedir.

Bugün, tüm emekçi haklar üzerindeki faşist baskı ve sömürü, özel olarak Kürt halkı üzerinde milli baskı ve zulüm olarak da gerçekleşmekte; bir başka deyişle, Kürt sorunu da diğer sorunlar gibi emperyalizm ve oligarşinin faşist politikalarından kaynaklanmaktadır. Aynı yerden kaynaklanan baskıya karşı mücadelenin birlikte olması, Kürt emekçilerinin de emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede yer almasını gerekli kılmaktadır.

Kısacası, sorunun tek çözümü emperyalizmden bağımsızlık ve demokrasidir. Yani özgürlük ve eşitliktir, her türlü baskı ve sömürünün ortadan kaldırılmasıdır. Böyle bir demokrasinin ise sosyalizm koşullarında gerçekleşebileceğine kuşku yoktur. Ama bu, Kürtlerin, sosyalizm kurulana kadar baskı altında yaşamaya devam etmelerini önermek anlamına gelmez. Tersine demokrasi için verilen mücadele, Kürtlerin üzerindeki baskıların kaldırılması için mücadeleyi de kucaklar ve Kürtler bu mücadele sürecinde ulusal ve demokratik haklarını elde etmek imkanına sahip olabilirler.

Devrimciler Kürtlerin özgür ve rahat yaşamasını isterler. Kendi gelecekleri konusunda özgürce karar vermelerini savunurlar. Bu taleple ortaya çıkan hareketlerin haklı ve meşru zemine sahip olduğunu kabul ederler.

Sonuç olarak, Kürt sorunu için gerçek çözüm demokrasi içinde aranmalıdır. Demokrasinin kurulması ve gelişmesi için Kürt halkına her türlü baskı ve zulümden vazgeçilmesinin önkoşullarından biri olduğu bilinmelidir.

Ve son bir iki söz daha: Kürtler üzerine milli baskı, terör uyguluyarak, dayak ve işkenceyle, katliamla Kürtlerin "Türk" olduğunu kabul ettirmeye çalışanlar, bu yaptıklarıyla bütün bir ulusa uygar uluslar nezdinde hiç de hak etmediği "Başka bir ulusu dayak ve işkence zoruyla asimile etmeye çalışan, barbar, çağdışı ve insanlık dışı bir ulus" damgası vurduklarının farkında değiller midir? Bu yaptıklarıyla Kürtleri Türk ulusuyla düşman ederek ayrılık için kışkırtmaya çalıştıklarının farkında değiller mi? Yaptıkları bölücülüğün en tehlikelisi, ulusları birbirine düşman edecek ve kin ve nefret tohumlarını çok uzun süre beslemelerine yol açacak insanlık dışı bir bölücülüktür.

Kürtler üzerindeki milli zulüm durdurulmaz, Kürtlere dayak ve işkence zoruyla Kürt değil, Türk oldukları kabul ettirilmeye çalışılırsa; Devrimcilerin iki ulusun eşit ve özgür gönüllü birlikteliğini sağlamak çabaları da Kürtlerin Türklere nefretini ve Türklerden ne pahasına olursa olsun ayrılarak kurtulma isteklerini söndürmeye yetmeyecektir. Kürtler zorla, işkenceyle, "bizden ayrılın, isyan edin!" diye kışkırtılıyorlar. Bölücülük ve ayrılıkçılığın bundan daha vahşi ve insanlık dışı olanına çağımızda zor rastlanabilir.

ava-İş'de grev

fı 1'de)

erken saatlerinde be-
gruplar halinde toplan-
dılar...Geceden başlat-
erini kutlayacaklardı...
oldu, binlerce oldu.
neydanlara taşarken bir
lup aktılar... Binlerce
rce ses, tek vücut olup
"İŞÇİYİZ, GÜÇLÜ-
ANACAĞIZ".

HAVAŞ işvereni 6 ay
ete ilişkin hiç bir tek-
r... Hava-İş sendikası
acalığı yapmakla ve
grev macerasına sü-
suçlanıyor... Devlet
il Çiçek, işveren sen-
İS'e ücrete ilişkin hiç
verilmemesi yolunda
verip. Hava-İş sendi-
işme yapmadan, bası-
lgili açıklamalar yapı-
e işçiyi greve çıkmak
kan THY genel müdürü Cem Kozlu, Türk Tanıtma Vakfı (TÜTAV) tarafından "en başarılı kamu yöneticisi " seçiliyor... Özal "sakın bunlara yüz vermeyin" diyerek taraf olduğu yeri oturduğu koltuktan açıkça ilan ediyor...Hava-İş'in çağdaş yaşamak için talep ettiği ücret, bazı günlük gazetelerde olağanüstü bir abartıyla yazılıyor...

Tüm bunlar, ülke genelinde işçi sınıfına yönelik çok boyutlu saldırıların Hava-İş sendikası tarafından solunan kısmı...

Yaklaşık 6 aydır süren , THY ve HAVAŞ işyerlerinde çalışan 11.000 Hava-İş üyesi için sürdürülen TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine , Hava-İş sendikası grev kararı aldı ve tarihini de belirledi: 1 Nisan. "Çok yüksek ücret vereceğiz, hem de tahmin ettiklerinden de çok" diye açıklamalar yapan ama bu ücreti bir türlü açıklamayan işveren sendikası TÜHİS , ücret konusunda masaya oturulabilmesi için Hava-İş'in, uyuşmazlık konusu olan idari maddelerde ısrarlı olmamasını ve bu maddeleri geri çekmesini istiyor. "Ücretler nerede" diye eylemler yapan işçilere utangaç bir biçimde "istediğinizi vermeyeceğiz" yollu bildiriler dağıtan işverenin aymazlığı , grevi zorunlu kılıyordu. 6 ay boyunca açıklamadıkları ve grev gününden 1 hafta önce açıkladıkları , Hava-İş'in teklifinin % 16'sı kadar bir ücret teklifi , işçilerin yoğun tepkileri ile karşılaştı. Teklifin hemen ertesinde dağıttıkları ve daha öncekilerden çok farklı olan bildirilerinde, "batarız", "mahvoluruz" tehdit ve yalvarışları var. Ancak bu da kurtaramadı işvereni.

THY servis çıkışlarında toplanan 3000 kadar işçi, işvereni ve TÜHİS'i protesto ederken aynı protestoya HAVAŞ işçileri de yol kesip slogan attıkları yürüyüşleri ile katıldılar.

Hava-İş sendikasının talep ettiği ücretlerin olağanüstü ücretler olduğunu söyleyen işverenler, günde ortalama yazın 300 kışın 80 uçağa hizmet veren HAVAŞ'ta, işçilere talep edilen ücretin 52 uçağa verilecek hizmetle karşılandığını, THY'da greve çıkılmasıyla beraber oluşan zararın günde 6.5 milyar lira olduğunu ve işçilerin istediği ücretin 2-2.5 milyar lira ile karşılandığını bildiği halde yalan söylüyor, istenilen ücretleri çok buluyor.

İşveren ve işveren sendikasını protesto için hemen her gün eylemler yapan THY ve HAVAŞ işçileri öfkelerini 23 Mart'ta Hava-İş tarafından düzenlenen panelde sloganlarıyla haykırdılar. Yaptıkları yürüyüş, panel gibi eylemliliklerı ile TİS dönemini sendikalarıyla omuz omuza yaşayan işçiler tek ses, tek yumruk :

"Taleplerimizde haklıyız, 1 Nisan'da vuracağız !" dediler o gün.

GREV SONRASI GERGİN BEKLEYİŞ

Acaba ertelenecek mi? Anlaşacaklar mı? Yoksa grev mi?... soruları ortalıkta dolaşırken Hava-İş işçileri 1 Nisan günü "Bu işyerinde grev var" pankartını astılar,

grev gömleklerini giydiler. THY genel müdürlüğü binasının önünde yapılan ve Cem Kozlu'nun perdenin arkasına gizlenerek izlemeye çalıştığı grev kutlamasında konuşan Hava-İş Genel Başkanı Atilay Ayçin , işverenin, kendilerini grev silahını kullanmak zorunda bırakan TİS dönemindeki olumsuz tavrını halen sürdürdüğünü söyledi. "Vur vur inlesin, Çankaya dinlesin" , "Çankaya'nın şişmanı işçi düşmanı", "İşçiyiz, güçlüyüz, kazanacağız" , "Kozlu istifa", "Başkan seninle ölüme de gideriz" sloganlarını atan işçiler kararlılıklarını sendikalarına dek taşıdılar. İncirli'de servis arabalarından inerek Bakırköy'e giden yolu "Geliyor, geliyor havacılar geliyor" sloganıyla yarım saat trafiğe kapadılar. Sendika binasının önünde bir miting havasında kutlamalara devam eden işçilere çeşitli müdahelelerde bulunmak isteyen güvenlik güçleri, işçilerden gerekli yanıtı alarak geri adım atmak zorunda kaldılar.

Eylemlerini sona erdirmelerine rağmen sendika binasından ayrılmayarak , burada sohbetler yapmaya başlayan işçiler, grev ve eylemlerini değerlendirdiler . Nöbetlerin belirlenmesi, grev gözcülerine yemek götürülmesi gibi çalışmalara ilişkin çıkan sorunları tatlı bir tartışma içinde çözümleyen işçiler bu birlik ve beraberliğin devamı için her çarşamba ve cumartesi günleri toplanmayı karara bağladılar.

Grev işçiler için yasaklarla doluyken, işverenlere de yasaları bile etkisiz kılabilecek yeni "haklar" sunmakta. THY işvereni uçakların üzerindeki THY yazısının üzerini örterek uçakları kiralamaya çalışıyor, hostes ve pilotlarını yurtdışına kaçırıyor, grevde olan elemanlarını bir başka sahiplikteki işletmelerde çalışmaya zorluyor.Çalışanları greve karşı olduklarını açıklamaya zorlarken, aksi taktirde işten atmakla tehdit ediyor. HAVAŞ işvereni de elindeki malzemeleri başka şirketlerin kullanabilmesi için üzerindeki yazıları silerek veriyor. Hava-İş Sendikası anlaşma sağlanabilmesi noktasında yeni bir teklif hazırlayıp sunarken, işveren cephesi de anlaşma sağlanmasından ziyade, bu grevin nasıl kırılabileceğine ilişkin yöntemler araştırıyor.

VE İLK ÇARŞAMBA RANDEVUSU

Grevin ilk günündeki gibi bir kalabalık...Aynı kararlılık...Aynı çoşku...Son gelişmelerdeki tutumlarıyla işverene, TRT'ye, bazı günlük basına karşı büyüyen öfke...Evet, işçiler cephesinde değişen bir şey yok. Yalnızca işverenlerin grev kırıcılığına ve basının işveren ağzıyla yazdığı yazılara yönelik tepkileri ifade eden "TRT onların, meydanlar bizim", "Açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmeyiz" sloganları var...

3 Ocak genel eylemi Hava-İş üyesi işçilerin % 100 katılımıyla gerçekleşirken, apronda valiz taşıyarak uçağın kalkması için don-gömlek çırpınan Cem Kozlu'ya bu kez "Ama bu kez şov yapamayacaksın üstelik bu kez daha çok terleyeceksin" diyor işçiler. Kendilerini "sayısı küçük mücadelesi büyük" biçiminde tanımlayan Hava-İş işçileri, şimdi yönetimlerini de arkalarına alarak güçlü bir kavgaya başladılar...Ama hazırlandıkları bir kavgaya...

emli bir deneyim: CONTITECH

(baştarafı 12'de)

aga Deri ve Pendik/
Contitech işçileri ses-
ittiler. 120 işçinin kapı
si karşısında 180 Con-
lirenişe geçti. Eksik ve
tsa da , işçi sınıfının
şanan sessizliği , ye-
unu direnişleriyle red-
ek Contitech gerekse
işçileri direnişleriyle
u dönemde yapılması
gösterdi. Ancak 18 Şu-
an Contitech direnişin-
yine patronlar cephesi
erli destek göremeyen
renişi 21 Mart'ta işçile-
tlarını almasıyla son
maddeden tazminatsız
0 işçi ve 3 temsilci ise
abrikaya grev pankartı-

'de de işveren , yüzler-
olduğu gibi "zarar" ge-
1 Aralık'ta tüm işçileri
11 Şubat günü izin
işçiden 120'sini kapı-
okmadı. "Zarar ediyo-
linizi feshettim" dedi.
ararası bir tekel olan
in yan kuruluşu duru-
ntitech'in genişletilece-
zediliyordu. Sözleşme
öncesi yeni makinalar
şçi sayısının artırılacağı
Dış piyasaya dönük
fiat, Opel, Mercedes gi-
n kauçuk üzerine olan
rini ve sanayi hortumu
ntitech, Continental'in
çeşitli yerlerinde kuru-
kası arasında en yüksek
çekleştiriyordu. İşçi üc-
vrupa'dakilerle kıyasla-
kadar düşüktü.

'ta başlayan sözleşme
inde Petrol-İş sendikası
etle çalışan işçilere %
stiyordu. 22 Ocak günü
160 önerdi. Dört gün
zarar ediyorum" gerek-
leri izne çıkardı. Grev-
nmesinden cesaret alan
aşmaz tutumunu sürdür-

önce büyük bir şaşkınlık
Çoğu evlerine geri dön-
yapanlarsa üretime de-
İşçilerin bir bölümü ise
na giderek ne yapa-
ni tartıştılar. Öncelikle
n geri alınması, toplu
in imzalanması ve işgü-
sağlanması talepleriyle,
ararı aldılar. Ancak eyle-
iz ve dağınık olmaların-
18 Şubat'ta başlayabil-
lika şubesinin de desteği
i arkadaşlarıyla temasa geçerek çalışanlardan ve atılanlardan oluşan bir komite kurdular. 18 Şubat'tan itibaren atılan 120 işçi ise üretimi düşürdü. İşverenin kah umursamaz kah tehditkar ama baştan beri uzlaşmaz tutumu karşısında 8 Mart'tan itibaren fabrikayı terketmeme ve üretimi sıfırlama kararı aldılar. İşveren bu arada bir çok oyuna başvurdu. Jandarma çağırdı önce. Sonra her gün işçilere çağrı yapıp " tazminatlarınızı alın" dedi, işçiler kabul etmedi.Fabrikayı terketmezlerse her gün 5 kişiyi atacağı tehdidini savurdu. İki gün arayla 5'erden 10 işçiyi tazminatsız (17/2. maddeden) işten attı. Bu arada sözleşme prosedürünü sürdüren sendika 8 Mart'ta grev kararı aldı ve 22 Mart'ta greve çıkacağını ilan etti. Bunun üzerine işveren 21 Mart'ta fabrikayı kapatacağını ve işçilerin tümünü çıkaracağını duyurdu.

İşe geri dönmek ve iş güvencesi gibi ileri istemlerle eyleme başlayan işçiler 20 Mart günü (Petrol-İş genel merkezinin değerli katkılarıyla) " greve mi çıksak , tazminatlarımızı mı alsak" tartışması yaşadılar.İşçilerin böylesine geri bir noktaya nasıl olup da düştüklerini anlayabilmek için sürece eleştirel bir bakışla göz atmak gerekiyor.

Herşeyden önce işçiler dağınık, örgütsüz ve hatta kendi içlerinde bölünmüş durumdaydılar. 11 Şubat günü büyük bir çoğunluğun evlerine dönmeleri ve eyleme ancak 7 gün sonra başlamaları bu durumun göstergelerinden biri. Eğer işveren hemen tazminatları ödemiş olsaydı Contitech'de böyle bir direniş yaşanmayacak ve dağınık durumdaki işçiler tazminatlarını alarak işyerini terkedeceklerdi, Bu noktada sendikanın Kartal şubesi doğru bir yaklaşımla , hakların alınmasının ancak direnmekten geçeceğini bilen bir grup işçinin kararına sahip çıkıyor ve içerdeki işçilerin de üretimden gelen güçleriyle devreye girmelerini sağlıyordu. Ancak bu doğru tavrın ardından işyerini adeta kendi kaderine bırakıyor ve eylemi kamuoyuna maletmek için basın bildirisi dışında yeterli çabayı göstermiyordu.

Sendika genel merkezi ise eyleme iki öğün yemek vermek suretiyle sınırlı bir "destek" veriyordu. İşçilerin ekonomik yönden içinde bulundukları sıkıntıya çözüm istemeleri üzerine sendika üyesi işyerlerinin maddi-manevi desteğini sağlamak gibi çözümler yerine "para vermemiz kanunlara göre yasak" yanıtını veriyorlardı. Oysa işçiler zaten kanunlara göre yasak olan bir eylemi gerçekleştiriyorlardı, direniyorlardı. Ve aileleri kelimenin gerçek anlamıyla açtı. Genel merkezin ilk icraatlarından biri de komiteyi devre dışı bırakmak ve işi temsilcilerle götürmek olmuştu. Şube yönetiminin ve komitenin "işe geri dönme" konusundaki ısrarlı vurgusuna rağmen sendika genel merkezi direnişi tazmitat almaya indirgiyordu. Oysa işveren tazminatları vermeye dünden raziydı. Defalarca işçilere "tazminatlarınızı gelin alın " demiş , işçiler buna rağmen gidip tazminatlarını almamışlardı. (İşçiler 19 Mart günü topluca, sendikaya gidip " 80-100 bin üyenizi neden harekete geçirmiyorsunuz" diye sormuşlar, işe geri dönme konusundaki kararlılıklarını vurgulamışlardı. Ne var ki yöneticiler bu tavırdan son derece rahatsız olmuş ve " siz fabrikaya geri dönün , saat 3'de geleceğiz, o zaman konuşuruz" diyerek işçileri göndermiş ancak söyledikleri saatte fabrikaya gelmemişlerdir)

Sessiz ve derinden işleyen bu politika 20 Mart günü fabrikanın yemekhanesinde yapılan toplantıda Münir Ceylan'ın şu sözleriyle somutlandı: " işveren fabrikayı kapatma gerekçesinin sendikanın uzlaşmaz tutumu olduğunu söylemiştir. Sendika uzlaşmaz değildir. Kendisine burada çalıştırabileceğin kaç kişi ise çalıştır ,60,70,80,diğerlerinin de tazminatlarını öde dedik". Bu sözler direnişe vurulan en son ve en etkili darbe oldu. Ve işçiler greve çıkarlarsa sendikalarının kendilerine sahip çıkmayacağı kaygısıyla 21 Mart günü tazminatlarını alarak direnişi bitirdiler.

İşten atılmaların ardından işçiler, sendika ve temsilcilik kurumuna rağmen doğru bir yaklaşımla bir komite kurmuşlardı. Ancak, komite işçileri sürece daha aktif katmak , olayı kamuoyuna maletmek ve disiplini sağlamak gibi , eylemin başarıya ulaşmasında mutlak gerekli koşulların yaşama geçirilmesinde yetersiz kaldı. Bunun en önemli nedeni Petrol-İş genel merkezinin ve şube yönetiminin komiteyi yok sayan ve işi temsilcilerle götürmeyi amaçlayan tutumlarıydı. İşverenin eski MHP'li işçiler aracılığıyla işlettiği ispiyon, dedikodu, güvensizlik yaratma çabaları komitenin eksikleri karşısında belli ölçülerde etkili oldu. Komiteyi oluşturan önder işçiler sendikal hiyerarşiyi aşıp, bağımsız tavır geliştiremediler. İşçiler eylemin ilk günlerinde üzerlerine karabasan gibi çöken yalnızlık duygusuyla "neden hiç kimse gelmiyor" şikayetlerinde bulunuyorlardı.

Ancak günler sonra komite " bu iş böyle olmayacak" deyip, çevre işyerlerini, belediyeleri, DKÖ'leri , siyasi partileri ve basını dolaşarak destek istedi. Bu çabaların sonucunda Malazlar işçileri başta olmak üzere Halk Ekmek işçileri, Kartal, Pendik, Esenyurt Belediye işçileri , Metal işçileri, işten atılan diğer işçiler ,Halkevciler, Tüm-Bel-sen'li memurlar, Eğit-Der'li öğretmenler çeşidi ziyaretlerde bulundular. İnsan Hakları Demeği'nin düzenlediği " İşten atılmalar" konulu panelde deneyimlerini aktardılar.

Ne var ki pratik olarak gerçekleştirilmesi gereken tüm işleri önder işçiler üstleniyor, diğer işçiler oturuyorlardı. Bu durum onları komiteyi ve eylemi yetirince sahiplenmeme noktasına dek götürdü. Gebeleri gizlice çitten atlayıp evlerine gidiyordu kimi. Sabah da hiç bir şey olmamış gibi geri dönüyorlardı. Daha ilk günlerden işçilerin bilinç düzeyini gözönüne alıp nöbetleşe eve gitme , gece nöbet tutma , aileleri sürece katma gibi biçimler geliştiremedikleri için, eylemin doğru çizgisi zaman zaman geri düşüyordu.

Atılan her adımın somut bir kazanıma dönüşmesi beklentisi içindeydiler. Örneğin basının dikkatini çekmek ve duyarlı olmalarını sağlamak için gerçekleştirdikleri ziyaretin ardından bütün gazetelerde manşetlerde yeralmayı istiyorlar, bu olmayınca da küskünlük ve hayal kırıklığı egemen oluyordu. Direniş aynı zamanda bir okula dönüştürülemedi. Bunun sonucu işçiler jandarmanın saldırmamasını haklılıklarına , basının ilgisizliğine yoruyorlardı. Her ikisinin altında yatan gerçeğin bilinçli bir politika olduğu görülemiyordu. Eylemlerinin üzerine şal örtülüyor, gözlerden gizlenerek yalnızlık duygusuyla direniş boğulmak isteniyordu oysa.

Bu bilinçli politika , sendikanın küçümsenemez katkıları ve dayanışmanın yükseltilememesi ile de birleşince, işçilerin yenilgisiyle sonuçlandı.

Contitech direnişi bir çok eksiklik taşısa da zengin deneylerle dolu. En önemlisi " işe geri dönme , iş güvenliği" gibi doğru bir taleple yola çıkmış olmaları. Belki kazanan yine patronlar oldu ama Contitech işçileri " kaybeden" olmadılar...

Türkiye'de 1 Mayıslar

(baştarafı 3'de)

Ancak ne var ki ülkede yaşanan krizin önü alınamıyor, hakim sınıflar içindeki siyasi kriz bir türlü çözülemiyordu. Krizin temelinde yatan sorunlar giderek çoğalıyor, buna paralel olarak sınıflar mücadelesi de toplumun tüm kesimlerini kucaklıyordu.

1978'de Taksim alanı cezalandırıldı(!) ve 1 Mayıs kutlamalarına açılmadı. Fakat ülkenin dört bir yanında yine biraraya geldi yüzbinler ve bu kez 77 1 Mayıs'ının hesabını soracaklarını haykırdılar. 1979'da ise , hakim sınıfların yaşadığı kriz tam bir çözümsüzlük noktasına doğru ilerliyordu. Bu kez 1 Mayıs faşizmin kabusu halini almıştı. Ülkenin kimi yerlerinde 1 Mayıs kutlamalarına izin veren iktidar, o yıl Taksim'e çıkılmasını tamamen engellemek amacıyla, İstanbul'da sokağa çıkma yasağı ilan etti. 79 1 Mayıs'ında Taksim alanında, emekçi halkın yerinde yüzbinlerce polis ve asker vardı. Bir o kadar silah ve tank ise ne denli büyük bir çaresizlik yaşadıklarının göstergesiydi adeta...

Ve 12 Eylül faşizmi, hakim sınıflar açısından tüm bu çözümsüzlüklerin köktenci bir çözümü olarak gündeme geldiğinde , artık değil Taksim Alanı, ülkenin hiç bir yerinde kutlanamadı 1 Mayıs. 12 Eylül döneminde tüm emekçi halkla birlikte işçi sınıfı da ağır bir darbe yedi, DİSK'in şahsında devrimci işçi sendikaları yargılandı... İşçi sınıfının örgütlü gücü dağıtıldı...Faşizm, korkularını tamamen gidermek gayreti ile acımasızca saldırdı...

Bu yeni dönemde, devrimci örgütlenmelerinden başka,sendikal örgütlenmeleri ve sendikal hakları da elinden alınmış bir işçi sınıfı yaratılmak istendi. İşçiler uzun süre grev haklarını kullanamadılar, özgürce toplu pazarlık yapamadılar ve TÜRK-İŞ'e mahkum edildiler..

Ancak bu baskılar neeye kadar etkili olabilirdi?..

1987 yılında 1 Mayıs yeniden gündeme geldi... Örgütselliği dağıtılmış işçi sınıfı, kendi sınıfsal gücünü özlüyordu. Ve bu gücü yeniden elde edebilmek için gerçekleştirdiği eylemler yeniden peşpeşe yaşanmaya başlandı.

Bir salon toplantısıyla kendi gücünü sınayan işçi sınıfı 1988'de daha bir cesaretle 1 Mayıs'a sarıldı,tüm yasak ve tehditlere rağmen Taksim alanına çıkmayı denedi. Ardından,1989'da daha da kitlesel ve coşkulu bir katılımla yeniden Taksim alanının girişlerini zorlayan işçi sınıfı, 12 yıl aradan sonra bir kayıp verdi; AKİF DALCI. Açılan ateş sonucu vurulan 17 yaşındaki İşçi Akif Dalcı, 12 Eylül faşizminin gerçek yüzünü kanlı gövdesiyle tüm dünyaya yansıttı. Dünyanın dört bir yanında kutlanan 1 Mayıs'ın, o yıl tek kayıbı oldu Akif Dalcı. Hızla "demokratikleşmeye" doğru ilerlediğimiz demogojisinin açık bir teşhiriydi aynı zamanda Akif Dalcı...

1990'da, ağırlıkla işyeri ve fabrikalarda kutlandı 1 Mayıs. İşçiler o gün iş yapmadılar, makinaları susturdular.. Taksim'e çıkabilmenin koşulları da zorlandı yine. Ve yine resmi güçlerin devlet terörü sahnedeydi.

Ancak 90 1 Mayıs'ı, işçilerin kendi fabrikalarında ve kendi bölgelerinde, emekçi halkla bütünleşme doğrultusunda önemli adımlar attığı bir deneyim oldu. Bu deneyimler, işçiler ve emekçi halk tarafından 91 1 Mayıs'ına taşınacaktır mutlaka.!

Malazlarda sözleşme imzalandı

Yaklaşık sekiz ay süren (232 gün) ve grevlerin ertelenmesinden sonra da 271 işçinin üretimden gelen gücünü kullanarak ertelemeyi protesto ettiği Malazlar'da sözleşme imzalandı. Ancak Şu sıralar Malazlar'da işçi çıkarımı gündemde. Malazlar işçileri grev erteleme kararını ve bundan cesaret alan işverenin sözleşmeyi uzlaşmaz bir noktaya sürüklemesini protesto için üretimi düşürmüştü. İşçilerin direnişlerini işyerinden ayrılmayarak, üretimi tümüyle durdurma noktasına getirdikleri bir aşamada imzalanan sözleşme 1 Şubat 1991 ile 30 Eylül 1992 tarihleri arasında geçerli olacak.

Sözleşmeye göre ilk 8 ay için aylık 1 milyon, sonraki 12 ay için de üzerine 1 milyon lira/ay ücret zammı aldı. İşveren ayrıca grevde geçen süre için her işçiye 2,5 milyon lira ödeyecek.

Not: Önümüzdeki sayıda Malazların deneylerle yüklü grev-direniş sürecine geniş yer vereceğiz.

"Bizim Körfez"de savaş sürüyor

■ Evet, MAGA işçisi hem öğreniyor, hem öğretiyor. Zonguldak Grevi ile işçi sınıfı mücadelesine güzel örnekler sunan madencilerin ışığını yakalayan Maga Deri İşçileri, bu günkü kavganın nasıl yapılması gerektiğini öğretiyor.

■ Kendi umutlarını kendileri yaratan Maga İşçileri, saldırılar karşısında sessiz kalmanın daha büyük saldırıları beraberinde getireceğini biliyor.

(İZMİT - İşçilerin Sesi)

Maga Deri işçilerinin mücadelesi , işçi sınıfının kabuğuna çekilip, işten atılmalar karşısında alabildiğine derin bir sessizliğe büründüğü bir dönemde, taze sürgün misali boy verdi. Çalışma hak
nı savunan deri işçileri, işyerlerini terketmeyerek emeğine ve ekmeğine sahip çıkıyorlar. Eşlerinini de desteğini alan Maga Deri işçileri suskun sınıf kardeşlerine zaferi işaret ediyorlar.

Ortadoğu yakın zamanda uluslararası bir savaş yaşadı. Türkiye'de siyasi iktidar bu savaşta yerini, ülke içinde işçi sınıfına ve toplumsal muhalefete dönerek aldı. Öyle ki Ortadoğu'daki fiili savaş bitti ancak İzmit Körfezi'nde bütün sıcaklığı ile devam eden bir savaş yaşanıyor. İktidar yine sahnede ve bu kez yanında Ali Şen var. Karşılarında ise kadın erkek işçilerin direnişlerinde somutlaşan emek...Evet İzmit'te Maga Deri işçileri bu savaş sahnesinde yerini aldı. Bu yerin adı direniş. İktidarın pervasızca gerçekleştirdiği işten atmalara karşı bir direniş....

İktidarın işçi sınıfına karşı yürüttüğü düşmanca sınıf politikalarının bir devamı olarak gündeme gelen işçi kıyımının nedeni, savaş değil kendi çaresizliğidir. Krize giren ekonomiyi düzeltmenin yolunu emekçileri daha fazla sömürmede görüyor. Önce bir kaç işçinin işten atılmasıyla başlayan kıyım, bir süre sonra yüzbinlerle ifade edilmeye başlandı. Yaklaşık üç aydır süren bu kıyıma karşı ciddi bir tavır alıştan bahsetmek ise mümkün olmadı. Sendikacılar sessizlikleriyle işverenlere adeta onay verdiler. İşverenler cephesi ise utanmadan "Biz de üzülüyoruz" diye açıklamalarda bulunarak masum rolü oynuyorlar. Oysa her zaman olduğu gibi , işçilerin ücret artışı talebine karşılık kendilerince uygun cevabı veriyorlardı. Ülkedeki enflasyon ve hatta işten atmaların nedeni işçilerin kendileri oluverdi bir anda (?!). Sermayenin kronikleşen bu demogojisine artık kanmıyor işçi sınıfı. Ancak kıyımın bunca kitlesel yaşanmasına ve halen devam etmesine rağmen ortalığın süt-liman olması, işçi sınıfının devrimci bir önderlikten ve ortak bir mücadele platformundan yoksun oluşunun açık bir göstergesi...

Maga Deri işçileri, iki ay önce başlayan ve halen süren direnişlerinin başarıya ulaşmasının eylem birliğinden geçtiğini, çevre işyerlerinden ve demokratik kitle örgütlerinden yapılan ziyaretler sırasında bir kez daha açığa çıktığını görüyorlar.

"Grevler ertelenirse üretim yapmayız" , "Gerekirse Ankara'ya yürürüz" diye demeçler veren sendikacılar , grevler ertelenince toplu sözleşme imzalama kuyruğuna girdiler. Toplu sözleşmelerin imzalanmasından sonra ise yaşanan işten atılmalara karşı suskun kalma yarışına giren sendikacılar işçi sınıfına bir kez daha arkalarını dönerek gerçek bir teslimiyet sergilediler. Ancak tüm bunlara rağmen ,yaşanan ölü sessizliğini aşmaya çalışanlar var.

Bugüne dek işten atılmalara karşı yapılan açlık grevi, basın açıklamaları gibi eylemler artık etkinliğini yitirirken , Maga Deri işçileri işten atmalara karşı neler yapılabileceği sorusunun yanıtlarını sunuyor.

Ali Şen'in sahibi olduğu Maga Deri fabrikasında 280 bin lira gibi komik bir ücretle çalışan işçiler, toplu sözleşme görüşmelerinin sonuçlanmaması üzerine greve çıkıyor, grevlerini, 5 km.'lik bir yürüyüşle şehir merkezine taşıyorlardı. Grevlerin ertelenmesiyle birlikte fabrikalarına dönen işçiler , jandarma barikatı ve 13. madde ile karşılaşıyorlardı. Ancak kadınlı erkekli 532 işçi, haklarını almak için jandarma barikatını aşarak içeri giriyorlardı. İşte Maga Deri Direnişinin başlaması böyle oldu...

Ellerinde kendilerinin hazırladığı kumanyaları yerken , "Direneceğiz ,Hakkımızı alacağız" diyor işçiler, paylaşmanın mutluluğunu yaşayarak....Bayılan arkadaşlarını battaniyeler içinde taşıyarak hastaneye götüren işçiler , orada da bir savaş vermek zorunda kalıyorlar çünkü Ali Şen hastalanmayı da yasaklamış.Ufacık sobalarla ısıtmaya çabaladıkları koca yemekhanede bozulan sağlıklarını hiç umursamıyor Maga işçisi....Şimdi bütün öfkesini "başarı madalyalı" Ali Şen'e ve ona bu madalyayı veren hükümete yöneltmiş.İzmit sendikalar platformunun düzenlediği yaklaşık 1000 kişilik dayanışma ziyaretinde sınıf kardeşlerini "hoşgeldiniz kardeşler" sloganlarıyla karşılayan işçiler, "işçiler elele genel greve", " yaşasın Maga direnişimiz" diye haykırdılar.

Direnişi başından beri disiplinli bir biçimde yürütmesi gerektiğini bilen Maga işçisi ,sözleşme döneminde oluşturduğu "grev komitesini" , direnişle beraber "eylem komitesi"ne dönüştürdü. Eylemlerini kamuoyuna duyurmak ve destek sağlamak için sendikalara, fabrikalara, belediyelere ve mahallelere giderek çalışmalar yaptı işçiler...Maga fabrikasının içinde süren direnişe müdahele edemeyen güvenlik kuvvetleri, mahallelerde çalışma yapan işçileri gözaltına alarak, direnişin sınırlarını çizmeyi amaçlıyordu.

MAGA İŞÇİSİ ÖĞRENİYOR, ÖĞRETİYOR...

Evet ,Maga işçisi hem öğreniyor hem de öğretiyor. Zonguldak greviyle işçi sınıfı mücadelesine güzel örnekler sunan madencilerin ışığını yakalayan

Maga Deri işçileri , bugünkü kavganın nasıl yapılması gerektiğini öğretiyor. Kendi umutlarını kendileri yaratan Maga işçileri , saldırılar karşısında sessiz kalmanın daha büyük saldırıları beraberinde getireceğini biliyor."Zonguldak'tan sonra burası " diye haykırarak , öfkesinin bilince dönüştüğünü gösteriyor Maga işçisi...

Şimdi Maga işçisi, İzmit fabrikadan yükselttiği

SADECE ÜCRET DEĞİL YARINIMIZIN GARANTİS
İSTİYORUZ

İŞTEN ATILMALARA KA
SESİMİZİ YÜKSELTELİ

şiarının tüm Türkiye'de y bulmasını istiyor.Evet, Maga i halen direniyor...Maga işçisinin ladığı bu direniş kapısına hı tekme vurma sırası işçi sınıfınd

İŞTEN ATILMALARA S

İŞÇİ KIYIMI EKONOM
DEĞİL SİYASİ BİR
SUÇTUR

YAŞASIN MAGA DİREN

MAGA İŞÇİLERİYL
DAYANIŞALIM

FABRİKALAR BİZİMD
TERKETMEYELİM

Pendik Belediyesi'nden atılan 29 işçi direnişlerinin 9. gününde işe geri döndüler. Yüzbinlerin sustuğu bu kıyım sürecinde 29 kişilik bir dev oldular.

DİRENDİLER ve KAZANDILAR !

" Önce emek", " Önce insan" sloganlarıyla belediyelerin başına gelen SHP kendi politikasızlığının faturasını işçiye çıkartıyor. Seçim döneminde ANAP'ın " Eli kolu bağlı başkan ister misiniz" yollu ilanlarına karşı " Bu propagandalara rağmen biz bu işi yapacağız" diyenler, şimdi işçi atarken "Elimiz kolumuz bağlı ne yapalım" diyorlar.

" Körfez krizi" bahanesiyle gerçekleştirilen işçi kıyımını kınayan SHP , büyük bir ikiyüzlülükle kendi belediyelerinde işçileri açlığa , işsizliğe mahkum ediyor. Ümraniye'de 147 işçi ile başlayan kıyım Pendik'te 60 kişi ile sürerken tüm il ve ilçe belediyeleri sırada... Pendik belediye işçilerinin başlattığı direnişin başarıya ulaşması , belediyelerdeki olası kıyımı durdurmak açısından büyük önem taşıyor.

22 Mart günü mesai bitiminde sözleşmeli personel statüsündeki 35 Pendik Belediye işçisine amirleri tarafından (devamı 2'de)

"Üreten biziz, yöneten de biz olacağız"

BELPRİ işçilerinin grev şiarı

Belpri Pazarlama, İthalat, İhracat Ticaret ve Yatırım AŞ Şubat 1986 tarihinde kuruldu Şu anda Merter'deki Hipermarket'i işletiyor ve Anadolu yakasında bir market açmaya çalışıyor.

Sermaye miktarı 8 trilyon olan Belpri'nin hissedarları:

% 31 İstanbul Büyükşehir Belediyesi

% 2 İstanbul Halk Ekmek AŞ

% 18 Belpa AŞ

% 39 Tekfen İnşaat Taahhüt AŞ

% 10 Prişunie SA'dır.

1990 yılı rakamlarına göre 1 milyar lira zararda görülen Belpri AŞ'de hesaplardaki açıklığın ve kaybolan malların tutarının bu zararın çok üstünde olduğu söyleniyor.

Belpri'nin Belpa'da çalışan 230 işçisi 2 Nisan'da greve çıktı. Uzun ve sancılı bir süreçten sonra Tez Koop-İş 4 Nolu şubede örgütlenen işçiler Ocak ayı içinde bir tensikat yaşamışlar ve 9 arkadaşları işten atılmıştı. Sözleşme görüşmelerinde 1 milyon 600 bin lira civarında bir ücret üzerinde hemen hemen anlaşma sağlandı. İşten atılan 9 işçinin Belediye'nin diğer birimlerine yerleştirilmesi vaad edildi fakat bu yönde somut bir gelişme sağlamadı (not:Belpri'nin 1991 yılı hedefleri içinde personel sayısının 200'e indirilmesinin planlandığı görülüyor). Bu arada yönetim kademesinde hesaplardaki hesapsızlık üzerine kimi değişik ler gündeme gelmiş ve yeni yöneticilerin gel siyle sözleşme kilitlenmişti. Bu süreçte 4 Nolu benin kimi yöneticileri de işverenle kol yürüdüler ve işçilerin örgütlülüğünü bölmek sinsi bir çaba yürüttüler. İşçiler işverenin sos demokrat temsilcilerine ve kimi sendika yöne lerine işyeri örgütlülüklerini güçlendirerek y verdiler.

2 Nisan günü Belpa'nın önünde büyük bir kuyla açıldı grev. İşçilerin taşıdığı kocaman "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız" pank tüm grev pankartlarını kapattı. Sloganlar atıld yüzlerce işçi ve destekçinin oluşturduğu bir kayla halay çekildi. (devamı 2'de)

Önemli bir deneyim CONTITECH

■ Contitech'de 120 kişinin iştin atılması karşısında içerdeki 60 kişi ile birlikte 31 gün boyunca anlamlı bir direniş yükseldi. Contitech işçileri, eksikliklerine rağmen işçi sınıfının genelinde yaşanan sessizliği, yenilgi duygusunu direnişleriyle reddettiler.

■ "İşe geri dönme, sözleşmenin imzalanması ve iş güvencesi" talepleriyle başlayan direniş, Petrol-İş yöneticilerinin değerli katkılarıyla (!) olumsuz bir noktada son buldu. Sonuç olarak, tazminatsız işten atılan işçiler fabrikaya grev pankartını astılar.

Sayıları yüzbinlerle ifade edilen ve sürmekte olan işten atılmalar işçiler cephesinden suskunluk ve kabulleniş ile karşılandı.Ne sendikalardan bu canalıcı soruna ilişkin bir politika,tavır gelişti , ne de işçilerden kararlı bir direniş yükseltildi.

İşsizlik, açlık, daha az ücretle daha çok çalıştırılma anlamına gelen işten çıkarmalara karşı tepkisizliğin egemen olduğu böylesi bir ortamda, (devamı 11'de)

Contitech direnişi bir çok eksiklik taşısa da zengin deneylerle dolu. Belki kazanan yine po oldu ama Contitech işçileri "kaybeden" olmadılar